

Lotte Boot

Smiley

Gebaseerd op een waargebeurd verhaal

Lotte Boot

Smiley

© Lotte Boot, 2013

Omslagontwerp: Studio Jan de Boer
Omslagfoto: Emily Cruce
Verzorging e-book: Perfect Service, Schoonhoven

ISBN 978 94 6156 119 0 / NUR 301

www.bertramendeleeuw.nl

Deze digitale editie is gemaakt naar de eerste druk,

‘Shine bright like a diamond’

– Rihanna

HOOFDSTUK 1

De tralies voor het hoge raam werpen langgerekte schaduwen op vloer en muur. Julia knippert met haar ogen tegen de felle ochtendzon en zoekt onder haar hoofdkussen naar haar telefoon. Ze drukt de wekker op het toestel uit, schopt het laken naar het voeteneind en voelt de frisse lucht langs haar plakkerige dijbenen kruipen. Ze strekt haar armen en rekt zich gapend uit. Met het elastiekje om haar pols bindt ze haar donkere krullen hoog op haar hoofd en dan laat ze haar blik rusten op het enige fotolijstje tussen de posters aan de muur.

‘Goedemorgen,’ fluistert Julia. Met haar wijsvinger veegt ze wat pluisjes van het glas. ‘Wens me maar geluk, vandaag.’ Dan duwt ze zichzelf omhoog, klimt het trapje van haar stapelbed af en voelt de stugge vloerbedekking onder haar voeten. Voor ze de deur uit loopt werpt ze een snelle blik op het blootgewoelde jongenslijf op de onderste matras.

In de badkamer draait Julia de deur op slot en zet de radio aan. Terwijl ze wacht op het warme water buigt ze zich over de wastafel en inspecteert in de spiegel haar volle wenkbrauwen. Meeneuriënd met de nieuwste Rihanna trekt ze met een pincet een paar verdwaalde haartjes uit. Ze draait haar ronde gezicht van links naar rechts en bekijkt kritisch haar glimmende huid. Opgelucht constateert ze dat de zomervakantie haar huid goed heeft gedaan. Ze stapt de badkuip in, trekt het douchegordijn dicht en wast onder de slappe straal het slaapzweet van zich af. Ze masseert shampoo in haar haren en poetst ongeduldig haar tanden. Dan werpt ze een kritische blik op haar armholtes, pakt haar vaders scheermesje van de badrand en trekt het gehaast langs haar oksels en over haar onderbenen. Té gehaast. Ze snijdt zich, precies daar waar de huid het dunst is en de blauwe ader over het enkelbot loopt. Het bloed begint te stromen en kleurt het afgebladderde email van het bad roze.

‘Mierda1,’ vloekt Julia binnensmonds. Met een wc-papiertje dept ze de wond net zolang tot het bloeden stopt. Ze wikkelt de ruwe handdoek om haar haren en bukt zich om de kleren te pakken die ze voor het slapen gaan heeft klaargelegd, springt een paar keer op en neer om de strakke jeans over haar billen en heupen te

sjorren en trekt haar buik in als ze de knoop door het knoopsgat wurmt. Comfortabel is anders, maar dit is de enige goede spijkerbroek die ze heeft. Gecombineerd met het simpele zwarte topje met de spaghettibandjes kan het ermee door.

In haar decolleté glinsteren alweer kleine zweetdruppeltjes. Julia blijft zich erover verbazen hoe verzengend heet de zomers in deze buitenwijk van de Amerikaanse hoofdstad zijn, en hoe genadeloos koud de winters. Ze verlangt nog steeds terug naar haar Mexicaanse geboortestad Oaxaca, waar de temperatuur altijd aangenaam was. In een flits ziet ze zichzelf terug: een klein meisje met twee staartjes, dat op haar blote voetjes speelde in de straten rond het Zócalo, het centrale plein met de indrukwekkende kathedraal.

Julia keurt zichzelf in de spiegel en duwt haar volle borsten wat verder omhoog. Nu ze veertien is, oud genoeg om naar highschool te gaan, mag ze ze best een beetje laten zien, toch?

In de gang rennen plakkerige voetjes over het zeil. Steeds dichterbij komen ze. Dan wordt er op de deur gebonsd.

‘Julia! Laat me erin. Ik moet echt heel nodig.’ Luis komt met verwarde slaapharen binnenvallen en ploft op de wc-bril. Julia kneedt wax in haar krullen. Ze moet stilletjes om haar broertje grinniken. Zeven is hij al, maar hij weigert nog steeds staand te plassen. ‘Wat zie je er mooi uit,’ klinkt het vanaf de wc.

‘Nou, dankjewel, Luis.’

‘Je broek zit wel een beetje strak. Bij je kont, vooral. Het bobbelt er allemaal overheen.’

Julia draait zich om en geeft Luis een stomp tegen zijn schouder. ‘En bedankt, hè? Ga jij je nou maar aankleden.’ Zodra hij de badkamer uit is, trekt Julia haar broek toch maar wat hoger op. In de keuken strooit ze cornflakes voor Luis in een kom en voor zichzelf bakt ze twee eieren met spek. In de gele rugzak van haar broertje stopt ze alvast een pakje drinken, wat koekjes en het blauwe schriftje dat ze voor hem heeft gekocht.

Als Julia het gas uitdraait, hoort ze vanuit de woonkamer het gesnurk van haar vader en het Spaanstalige gebabbel van een ochtendshowpresentatrice. Ze zucht. Haar vader valt altijd in slaap met de tv nog aan. Ze loopt naar de zwartlederen bank en bukt zich om de afstandsbediening van de vloer te pakken. Haar vader

gromt wat, draait zich op zijn zij en snurkt met zijn gezicht naar haar toe, weer verder. Zijn dikke buik bolt onder zijn vaalwitte hemd uit. Julia's blik glijdt naar zijn blote voeten. Zijn teennagels zijn lang, onder de randen zit vuil. Ze kijkt naar de groezelige gympen en de afgestroopte sokken die ernaast op de vloer liggen. Een penetrante lucht drijft haar neusgaten binnen. Julia rilt.

Ze zapt naar een cartoonzender, zet de cornflakes voor Luis op de salontafel en ruimt dan de kartonnen doosjes met etensresten en de lege bierblikjes op die haar vader heeft laten staan. Sinds hij in de vleesverwerkingsfabriek nachtdiensten draait, laat hij alles slingeren, nog meer dan hij al deed. Maar ze mag er van zichzelf niet over zeuren. Van alleen zijn werk overdag in de bouw konden ze niet rondkomen, het water en de elektriciteit werden om de haverklap afgesloten. Bovendien waren ze altijd bang dat *la migra*² op de deur zou kloppen. Nu heeft hij een verblijfsvergunning en is er iets meer geld. Hij mag er dan dag en nacht voor moeten werken, hun situatie is beter dan die was. Veel beter.

Leunend tegen de deurpost prikt Julia in haar gebakken eieren met spek. Ze kijkt naar Luis met zijn knokige knietjes en ellebogen, de afstekende oren, zijn zwarte haren glanzend van de gel. Het is alsof ze één keer met haar ogen heeft geknipperd en hij van een mollige kleuter is veranderd in dit slungelige joch. Luis slurpt het laatste beetje melk naar binnen en draait zich om.

‘Gaan we naar school, Julia?’ vraagt hij. In zijn ogen schitteren lichtjes.

Ze knikt haar broertje glimlachend toe. ‘Bijna. Ga je maar aankleden.’

Luis springt op en rent naar hun slaapkamer. Hij lijkt geen enkele last te hebben van de zenuwen die Julia door haar lijf voelt gieren op deze eerste schooldag.

Julia loopt naar de bank en gaat op de leuning zitten, naast het ronkende hoofd van haar vader. Zijn vettige haren staan alle kanten uit. Julia tikt met haar wijsvinger op zijn schouder. ‘*Papi?* Luis en ik gaan nu naar school.’

Haar vader kreunt en slaat zijn ogen half naar haar op. ‘Veel plezier,’ mompelt hij. ‘Goed je best doen, hoor.’

Julia knikt. ‘Dag, *papi*.’

Ze wachten bij het zebrapad. Luis heeft zijn hand in de hare gelegd. Julia gluurt door haar wimpers naar het groepje mannen voor de 7-Eleven. Een van hen deelt sigaretten rond. Ze kan ze uittekenen, met hun verwassen witte shirts en hun slobberige spijkerbroeken, oude sportschoenen aan hun voeten, de haren

gemillimeterd: illegale Mexicanen en Salvadoranen, wachtend op werk. Ze neemt hun sombere gezichten in zich op. Soms stopt hier een pick-uptruck die er een paar meeneemt, naar een of andere megavilla in aanbouw. Maar vaker, wanneer Julia in de namiddag over straat loopt, staan ze er nog steeds, de ogen doffer, hun schouders en rug meer gebogen dan die ochtend. Met naast hun voeten hoopjes peuken.

Het groene mannetje bij de oversteekplaats knippert. Ze steken snel de drukke weg over.

‘Je weet wat we hebben afgesproken, hè?’ zegt Julia tegen Luis. ‘Meteen uit school naar de Kidsclub gaan en je huiswerk maken. Ik kom je daar vanmiddag halen.’

‘Jaha, dat heb je al drie keer gezegd!’ Haar broertje valt stil als ze bij het hek aankomen. Julia voelt hoe hij in haar hand knijpt terwijl hij stilletjes de rennende kinderen op het plein observeert.

‘*Hola Luis!*’ Twee vriendjes uit het vorige schooljaar komen aanrennen en klauwen hun vingers in het gaas. ‘Hoe was jouw vakantie?’

Haar broertje haalt zo onverschillig mogelijk zijn schouders op, maar dan verschijnt er een lach op zijn gezicht. ‘*Adiós Julia!*’ Hij holt weg, zijn gele rugzakje dansend tussen zijn schouderbladen.

Julia kijkt op haar telefoon. Ze is laat en loopt snel de hoek om, rent het laatste stukje en hijgt uit bij de bushalte, waar ze het tijdschema achter het bekraste plastic probeert te ontcijferen. Gelukkig, de bus moet nog komen. Met de rug van haar hand veegt ze wat zweetdruppels van haar voorhoofd.

De buschauffeur kijkt Julia meewarig aan als ze probeert een verfrommeld briefje en wat munten uit haar broekzak te peuteren. Ze ziet dat een van haar toch al korte nagels is gescheurd door dat gehannes en vervloekt zichzelf en haar te strakke spijkerbroek. Ze legt haar voorhoofd tegen het raam en neemt de route in zich op. Haar vorige school was vlak bij die van Luis, ze kon ernaartoe lopen. Het valt haar nu pas op hoe groot het contrast eigenlijk is tussen hun eigen sociale-woonblok en de vrijstaande houten huizen in de rest van deze suburb buiten Washington D.C. Zij, Luis en haar vader bewonen een appartement in een flat van rood baksteen, drie verdiepingen hoog, met voor elk raam witte tralies. Hun terrein wordt omheind door een ijzeren hek, het weinige gras daarbinnen is vertrapt en zanderig. Deze huizen hebben keurig gemaaide groene gazons, de

tuinsproeiers doen zo te zien hun werk. Aan het begin van elke oprit staat een rode brievenbus, en voor de garagedeuren blinkt minstens één schoongewassen auto. Hier en daar glinstert het blauw van een zwembad door de bomen.

De bus stopt bij het winkelcentrum. Julia gaat rechtop zitten. De muren van de winkelpanden zijn volgekalkt met graffititags. Was dat altijd al zo?

SM-11

StreetMaffia 4ever

OaktonSMaffia

StreetMaffia-11 is een straatbende, weet Julia. Niet dat ze bendeleden kent, maar ze ziet wel eens groepjes rondhangen bij het winkelcentrum of in het park. En in haar klas van vorig jaar zaten wat jongens die met SM-11 dweepten. Blanke wannabe gangsters. De echte bendeleden zijn latino's en zij dragen groen met wit, twee kleuren uit de Mexicaanse vlag.

‘Oakton Highschool. Volgende halte: Oakton Higschool,’ klinkt het blikkerig uit de luidsprekers. De bus houdt puffend stil. Julia stapt uit en steekt de parkeerplaats over, richting hoofdingang. Het schoolplein is bomvol. Ze loopt met gebogen hoofd de drukte tegemoet. Vanuit haar ooghoeken ziet ze hoe groepjes leerlingen elkaar uitbundig highfivend en met korte omhelzingen begroeten. Ze zoekt spiedend naar bekende gezichten, maar ziet niemand van haar oude school. Opgelucht haalt ze adem.

Bij de hoge glazen toegangsdeuren staan twee bewakers in uniform, elk aan een kant. Op hun ene heup dragen ze een zwart holster met pistool, op de andere een walkietalkie. Julia trekt haar wenkbrauwen op. Bewaking? Het lijkt haar nogal overdreven. Ze legt haar sleutels en telefoon in een bakje en loopt onder het poortje van de metaaldetector door de hal in.

Op de stationsklok boven het kantoor van de conciërge ziet ze dat ze nog een paar minuten heeft. Ze haalt het rooster uit haar tas, checkt waar ze moet zijn en loopt de trap op naar de eerste etage. Halverwege versperren drie meiden in baggy spijkerbroeken en ruimvallende rode shirts haar de weg. Zwijgend bekijken ze Julia van top tot teen, het lijkt eindeloos te duren. Dan knikken ze haar minzaam toe en laten haar passeren. Maar nu hoort Julia snelle voetstappen naderen. Achter zich ziet ze een meisje met heel dunne, getekende wenkbrauwen, haar voorhoofd verscholen onder een zwarte bandana, dat zich met twee treden tegelijk naar

boven haast. De meiden met de rode shirts maken zich breed en blokkeren de trap. Hun kin hebben ze in de lucht gestoken, hun ogen vernauwen zich tot spleetjes. Het meisje met de bandana aarzelt geen moment en struikelt achterwaarts de trap weer af, terug naar waar ze vandaan kwam.

Als de bel gaat, loopt Julia snel de klas in en zoekt over de hoofden naar een lege plek. Haar blik valt op een bekend gezicht vooraan, en haar adem stukt. Jennifer. Dus toch. Met haar blonde bobkapsel en blauwe poppenogen behoorde Jennifer tot de populaire meisjes op haar oude school. Ze was een van die meisjes die Julia doodzwegen en de rug toekeerden wanneer ze probeerde deel te nemen aan een gesprek. Een van de meisjes die maakten dat Julia de hele zomervakantie reikhalzend had uitgekeken naar deze nieuwe school. Nieuwe ronde, nieuwe kansen. Maar ook nu gunt haar oud-klasgenoot haar geen blik waardig, ze doet net of ze haar niet heeft zien binnenkomen. Julia voelt hoe de moed haar in de schoenen zinkt. Ze kiest een lege tafel, helemaal achterin. Hoe onopvallender, hoe beter.

‘Goedemorgen, klas,’ zegt de jonge vrouw die zojuist is binnengekomen. Is dát de docent? vraagt Julia zich verwonderd af. Ze zou zo mee kunnen doen aan een Britney Spears *lookalike competition*, met die afhangende oogleden en het slordig opgestoken geblondeerde haar met donkere uitgroei. Een skinny jeans spant zich om haar kleine billen, aan haar voeten draagt ze roze ballerina’s. Als ze de deur wil sluiten, klinkt er ineens een smekend stemmetje.

‘Mag ik er nog in, álstublieft?’

De lerares schudt grinnikend haar hoofd. ‘Kom binnen, Ana. Laat als altijd, maar fijn dat je er bent.’

Een verbluffend mooi meisje met een stralend bruine huid, lange zwarte haren in een strak opgebonden staart en grote gouden ringen in haar oren ploft naast Julia neer en steekt breed grijnzend haar hand uit. ‘*Mucho gusto*³. Ik ben Ana, wie ben jij?’ Julia ziet Frans gemanicuurde nagels, lang en hoekig gevijld. Op de dunne huid tussen duim en wijsvinger prijkt een tatoeage van drie kleine zwarte stipjes.

Ze schudt Ana’s hand. ‘*Encantada*⁴,’ zegt ze verlegen. ‘Ik ben Julia. Julia Flores Mendoza.’

Het meisje naast haar schiet in de lach, en herhaalt haar volledige naam met een overdreven lage, plechtige stem: 'Prettig kennis te maken, Julia Flores Mendoza.'

Julia bloost en laat haar blik zo discreet mogelijk over het gezicht van het meisje glijden. Langs de dunne, getekende wenkbrauwen, de pikzwarte eyeliner en de donker gestifte lippen. Dan naar haar hals, versierd met een ketting en gouden letters die tezamen de vreemde naam 'Boca' vormen. Langs het groene baseballshirt met het witte cijfer elf, de wijde beige broek, de blinkend witte sportschoenen. Julia voelt zich ineens een kind, met haar blotebillengezicht zonder make-up en haar onhandelbare krullen. Ze schaamt zich voor haar armoedige slippers, haar te strakke jeans en blote topje. Ze beseft ook dat ze helemaal geen sieraden draagt, op de kleine knopjes in haar oren na.

Ana buigt zich kauwgom kauwend naar haar toe. 'Je eerste dag zeker?' fluistert ze.

Julia knikt. 'Ik kom van Oakton Junior High. En jij?'

'Ik ben blijven zitten. Ik wil je straks wel wegwijds...'

'Ana? Mond houden, graag.' Voor het bord kijkt de lerares hen streng aan. In haar hals zijn rode vlekken gekropen. 'Ik ben miss Morgan, jullie docent Engelse literatuur. Ik ga jullie leren lezen.' De klas grinnikt. 'Seriéús leren lezen, bedoel ik.' Miss Morgan houdt een boek omhoog; *To Kill a Mockingbird*, leest Julia op het omslag. 'Weet iemand wat dit is?'

'Een boek!' roept Ana.

Miss Morgan werpt haar een gespeeld verbaasde blik toe. 'Juist, Ana! Echt waar, ik sta versteld.'

Ana begint te giechelen. 'Ik lees alleen literatuur van maximaal honderdveertig tekens,' mompelt ze tegen Julia terwijl ze haar vingers razendsnel over het scherm van haar telefoon laat gaan die ze onder de tafel verborgen houdt. Julia lacht.

'Dit boek gaat over Scout, een stoer meisje dat opgroeit bij haar vader en dat...' gaat miss Morgan verder. Julia spitst haar oren en recht haar rug. In Mexico nam haar oma haar elke avond op schoot en las haar net zo lang voor tot haar ogen dichtvielen. Sindsdien hebben boeken voor Julia iets magisch. Niet dat ze er veel heeft gelezen, ze hebben geen geld voor boeken, en de bibliotheek op haar oude school stelde niets voor. Maar het lijkt haar heerlijk om met een boek haar stapelbed op te kunnen klimmen en even weg te glijden in een andere wereld. Met haar koptelefoon op haar oren, zodat ze het geschreeuw van de andere bewoners

in haar appartementencomplex niet hoeft te horen. Het liefst zou ze boeken lezen die gaan over meisjes zoals zij. Misschien kan miss Morgan haar tips geven en is de schoolbibliotheek hier beter.

Die middag, zodra de bel is gegaan, voegt Julia zich hongerig bij de duwende en trekkende menigte in de schoolkantine. Geïntimideerd door de chaos manoeuvreert ze zich naast Ana. Een jongen achter hen drukt zijn dienblad in haar rug, handen graaien links en rechts naar de opscheplepels in de stomende schalen. Julia weet een grote cola te bemachtigen, en een burrito met gehakt. Eigenlijk heeft ze trek in meer, maar ze kon maar een paar dollars meekrijgen van haar vader. Ze kijkt jaloers toe hoe Ana drie verschillende soorten burrito's op haar bord legt en twee blikjes Dr. Pepper op haar dienblad schuift. Zo te zien speelt geld voor haar klasgenoot geen rol.

Dan port Ana Julia met een elleboog in haar ribben. 'Zie je die *chicas*?' Julia volgt Ana's blik en ziet twee blanke meisjes die aan een tafeltje muizenhapjes van een rijstwafel knabbelen. Een derde meisje is druk met het schudden van iets wat op een *dietsshake* lijkt.

'Die witte wijven eten echt niks. Alsof ze er zo mooier op worden. En vrolijk zijn ze ook al niet.' Ana trekt een chagrijnige smoel. Dan voelt ze hoe Ana haar met haar heup een zet geeft. 'Hoe meer bil, hoe beter. Wat jij?' Julia lacht. Eindelijk iemand bij wie ze zich niet te dik hoeft te voelen. Zo uitbundig en brutaal als Ana zou Julia ook wel willen zijn. Ze neemt een hap van haar burrito en knikt naar een bewaker die zich in de hoek heeft opgesteld.

'Waarom lopen die hier rond?' vraagt ze met volle mond.

'O, gewoon,' antwoordt Ana. 'Als er hier twee beginnen te meppen, doet al snel de halve zaal mee. Ze denken dat ze dat kunnen voorkomen door intimiderend in de hoek te gaan staan. Sukkels.'

Julia probeert haar ongeloof te verbergen. 'Wordt er hier zoveel gevochten, dan?' vraagt ze zo nonchalant mogelijk.

Ana knipoogt maar zegt niets. Hun gesprek valt stil.

Ana kauwt op haar rietje en kijkt Julia onderzoekend aan. Dan vraagt ze: 'Je komt toch wel uit Mexico?'

Julia knikt. '*Cómo?*'

Ana laat haar blik over Julia's kleren glijden. Dan haalt ze haar schouders op. 'Nou ja. Door die broek en je slippers, en zo.' Julia voelt zich verlegen worden. 'Niks mis mee, hoor,' voegt Ana er snel aan toe, alsof ze Julia's gedachten kan lezen. 'Alleen een beetje *gringa*, dat is alles.'

Julia krimpt ineen. Noemde Ana haar nou een *gringa*? Ze weet nog hoe zij en andere kinderen het woord *gringo* in Mexico gebruikten als ze een ander kind wilden treiteren. Ze weet ook dat het in de Verenigde Staten als scheldwoord wordt gebruikt voor latino's die zich teveel hebben aangepast. In één klap is het eenzame gevoel terug dat ze op Junior High dag in dag uit met zich meezeulde. Gekwetst prikt Julia met haar vork in de overgebleven maïskorrels op haar bord.

'Hé...! Ik bedoelde het niet zo. Echt niet. Kom op, je kunt toch wel tegen een geintje?'

Julia perst er met moeite een glimlach uit.

'Ik en mijn grote mond ook altijd,' zegt Ana. 'Vergeef je het me?'

Julia moet even slikken. Dan knikt ze.

Ana lacht haar witte tanden bloot. 'Hier, wil jij? Ik heb genoeg.' Ze schuift haar overgebleven burrito met kip op Julia's bord, veegt haar hand af aan haar broek en steekt hem naar haar uit. 'Vriendinnen?'

[1](#) shit

[2](#) de vreemdelingenpolitie

[3](#) aangenaam

[4](#) leuk je te ontmoeten

[5](#) meisjes

[6](#) wat bedoel je?

[7](#) blank Amerikaans meisje

HOOFDSTUK 2

Julia strijkt met haar duim wat zweetdruppels van haar bovenlip en probeert zich te concentreren. Goddank valt het laatste uur uit. Het is in dit benauwde lokaal met de zon vol op de grote ramen amper uit te houden. Ze buigt zich weer over haar opgaven en ziet nu pas het briefje dat Ana haar zojuist heeft toegeschoven.

Ik zie Boca zo bij het winkelcentrum. Zin om mee te gaan?

Is goed, krabbelt Julia terug.

Binnen in haar juicht het: Ana heeft haar meegevraagd. Ze weet hoe stapelgek Ana op Boca is. Ze kent haar nieuwe vriendin nu een paar weken, en één ding is haar opgevallen: Ana gaat na school nooit naar huis maar altijd naar Boca. En tijdens de lessen ziet ze haar vriendin in een razend tempo berichtjes tikken. De zijne opent ze met een gelukzalige blik in haar ogen. Soms laat ze Julia zo'n snelle liefdesuiting lezen. Julia ziet dus zijn intiemste berichtjes, maar weet verder bijna niets van Boca. Nerveus trekt ze met haar tanden velletjes van haar onderlip.

Als de bel is gegaan slenteren Julia en Ana over het trottoir in de dampende uitlaatgassen van voorbijkruipende auto's. Het zijn de laatste dagen van de zomer, maar de hitte houdt koppig aan. Voor vandaag is er zelfs een smog-alarm afgegeven. Julia houdt haar handen in de zakken van haar joggingbroek en voelt hoe het zweet van haar bovenbenen in de stof dringt. Eigenlijk is het geen doen, zo'n dikke broek, maar na die eerste schooldag heeft ze de te strakke jeans achter in haar kast gegoooid en hem er niet meer uit gehaald. Het zal Julia niet nog eens gebeuren dat ze de verkeerde kleren draagt. Dan maar liever haar afgetrapte gympen en deze oude broek.

'Hoe ken je Boca eigenlijk?' vraagt ze. Het lijkt alsof Ana nooit haast heeft met haar eeuwig sjokkende tempo.

Ana haalt haar schouders op. 'Ik zag hem staan in het winkelcentrum. En hij zag mij. De rest is geschiedenis.' Ze grijnst. Over haar gezicht trekt weer die gelukzalige gloed. Julia zou ook wel zo verliefd willen zijn. De jongens die ze tot nu toe heeft gehad, waren eigenlijk allemaal eikels. Die eerste gast, op haar twaalfde, zat een klas hoger dan zij op Junior High. Ze had geen 'nee' durven

zeggen toen hij haar achter de sporthal tegen een muurtje had geduwd. Met zijn ruwe tong draaide hij harde cirkels in haar mond en ze had hem teruggezoend omdat ze dacht dat dat zo hoorde. Pas toen ze zijn koude vingers onder haar truitje voelde, had ze zich losgewurmd en was de school in gevluht. Een jaar later was er dat brutale opdondertje met de ondeugende ogen bij de Kidsclub met wie ze zich in een wc-hokje had verstopt en die klungelig had geprobeerd bij haar naar binnen te gaan. Ook toen ze zich met haar billen naar hem toe had gedraaid – zoals ze meisjes in videoclips altijd zag doen – was het hem niet gelukt. Stiekem was ze daarover wel een beetje opgelucht geweest. Haar laatste date had ze aan het begin van de zomervakantie gehad, met een knappe, oudere jongen die ze op straat was tegengekomen. Ze hadden afgesproken in de McDonald's. Hij had haar niet één vraag gesteld, en haar tijdens het eten van zijn Big Mac met zijn ogen zitten uitkleden. Ze had zich ongemakkelijk gevoeld onder zijn broeierige blik, maar was ook vereerd dat hij haar blijkbaar zo sexy vond. Toen hij had afgerekend was ze met hem mee naar huis gegaan. Ze hadden in zijn slaapkamer nog een cola gedronken en daar, op een onopgemaakte matras op de grond, was het er dan toch van gekomen. Ze was al veertien, de hoogste tijd, had ze zichzelf wijsgemaakt. Het viel nogal tegen. Hijgend had de jongen zichzelf in haar geduwd en binnen de kortste keren was hij klaargekomen. Na afloop had Julia buikpijn, en tussen haar benen schrijnde het. Op straat, op weg naar huis, had ze vocht uit zich voelen sijpelen. Als dit was waarover iedereen het altijd had, kon dat hele seksgedoe haar gestolen worden.

‘Boca is geboren op een vuilnisbelt,’ laat Ana zich ineens ontvallen. Julia schrikt op uit haar gedachten en kijkt haar vriendin verbaasd aan. ‘In Miacatlán,’ gaat Ana verder. Julia heeft er nooit van gehoord. ‘Een klein plaatsje onder Mexico-Stad,’ verduidelijkt Ana.

Julia knikt. Vandaar dat ze het niet kent. De stad waar zij zelf geboren is, Oaxaca, ligt veel zuidelijker.

‘Hij was elf toen hij hier naartoe kwam. In zijn eentje.’

‘In zijn eentje?’ echoot Julia. Zijzelf was nog jonger geweest toen ze de grens over kwam, acht jaar, maar zij had tenminste haar vader en haar broertje bij zich. En haar moeder, schiet het door haar heen. Snel duwt ze het rotgevoel dat haar bekruipt van zich af.

‘In Miacatlán woonde hij in een hok van golfplaten en karton, samen met zijn moeder en vier zusjes. Zijn moeder verkocht maïskolven langs de weg, hij scharrelde met andere kinderen verkoopbare vuilnis bij elkaar in de walmende puinhopen.’ Ana kijkt haar indringend aan. ‘Kun je het je voorstellen?’

Julia schudt haar hoofd. Ze is verbaasd. Hoe is het Boca gelukt hier te komen? Het zijn bijna nooit de allerarmsten die erin slagen de lange reis tot de grens en door de Amerikaanse Sonorawoestijn te maken; zij hebben simpelweg het geld niet om het vervoer en de *coyotes*⁸ te betalen. Niet dat Julia’s familie het breed had in Oaxaca, anders waren ze daar wel gebleven, maar haar vader had tenminste nog een eigen timmerbedrijf gehad. Elke *peso*⁹ die hij overhield legde hij opzij voor de smokkelaars die hen over de grens moesten brengen.

‘Hoe is Boca hier in godsnaam...?’ vraagt Julia.

‘Hij ging naar school in een weeshuis verderop, dat gerund werd door Amerikanen die hem en de andere kinderen elke dag met een bus kwamen ophalen. Daar raakte hij in de ban van het idee dat hij als enige man in de familie voor zijn moeder en zusjes moest zorgen. Op een avond liet hij een briefje voor zijn moeder achter op het huisaltaar, aan de voeten van de Maagd van Guadalupe.’

Julia voelt een warm gevoel door haar lijf gaan bij het horen van die naam. De Maagd van Guadalupe... In hun huis in Oakton Heights herinnert weinig aan Mexico, alsof haar vader liever wil vergeten waar ze vandaan komen. Maar nu ziet Julia ineens weer haarscherp het huis van oma voor zich, met de hoge schouw en daarop de Mexicaanse beschermheilige die over hen waakte.

‘Boca heeft zich in de achterbak van een pick-uptruck verstopt,’ gaat Ana verder, ‘en is samen met drie andere mannen naar de grens is gereden. Zij hebben hem de grens over geholpen en hem ook hier onder hun hoede genomen.’

Julia luistert met open mond. ‘En op die manier heeft hij het hier gered?’

Ana knikt. ‘Hij werkt nu bij een hoveniersbedrijf en stuurt elke maand geld naar zijn moeder. Zij en zijn zusjes wonen sinds een paar jaar in een klein huisje in het dorp.’

Julia is er stil van. Ze begint te begrijpen waarom Ana zo idolaat is van deze Boca. Ana stoot haar aan. ‘Kijk. Daar is-ie.’

Verderop, tegenover het winkelcentrum en vlak bij de ingang van McDonald’s, zit, met zijn billen op de leuning en zijn voeten op de zitting, een tengere, kleine jongen. Hij kan onmogelijk langer zijn dan Julia. In zijn fijne gezicht stralen twee

grote, bruine ogen. Slanke vingers sluiten zich om Julia's hand als hij zich voorstelt. 'Hola¹⁰ Julia. Baby Blue heeft me al veel over je verteld,' klinkt het zangerig.

Baby Blue? Julia kijkt verrast naar Ana. Boca is vast ook niet zijn echte naam, beseft ze plotseling, want het betekent mond of muil. Gekke koosnaampjes hebben die twee elkaar gegeven. Ze kijkt van de een naar de ander. Ana draagt een wit T-shirt en een wijde groene broek, Boca een groen shirt en een beige broek. Julia fronsst haar wenkbrauwen. Groen met wit.

Boca kust Ana teder op haar wang. 'Dag *hermosa*¹¹,' hoort Julia hem in Ana's oor fluisteren. Ana legt haar arm om zijn schouders. 'Wil je wat drinken?' vraagt Boca aan Julia.

'Graag,' knikt ze dankbaar. Ze snakt naar iets koude. Boca springt op en sloft naar binnen om milkshakes te halen.

'En?' vraagt Ana nieuwsgierig terwijl ze op het bankje plaatsnemen.

'Wat een schatje,' zegt Julia.

'Ja, hè?' glundert Ana.

Vlakbij klinkt ineens het grommende geluid van een draaiende motor. Een glimmende, lichtblauwe Chevrolet Silverado is aan komen rijden en het raampje zoekt naar beneden.

Ana springt op. '¿Qué onda?¹²' Ze slentert naar de auto.

Julia kijkt haar nieuwsgierig na en ziet achter het stuur een opvallend knappe jongen zitten met een caramelleurige huid, een dikke bos zwart haar en hagelwitte tanden. Ze spitst haar oren maar kan net niet horen wat hij tegen Ana zegt. Dan, ineens, kijkt hij Julia recht in de ogen en lacht naar haar met een onweerstaanbaar scheve grijns. Julia krijgt even geen lucht meer.

'Alsjeblieft,' klinkt de stem van Boca naast haar. Julia wendt zich met tegenzin af van de doordringende blik die nog altijd op haar gericht is, en pakt de aardbeienmilkshake aan. Ana komt teruggeslenterd. De Silverado trekt op en rijdt weg. Julia ziet alleen nog een bruine, gespierde arm en lange vingers die vanuit het open raam naar haar zwaaien.

'Wie was dát?' vraagt Julia.

'Dat was nou Dante,' antwoorden Ana en Boca in koor. 'Gaan we nu ook al hetzelfde praten?' lacht Ana terwijl ze Boca over zijn kortgeschoren hoofd aait. De twee beginnen elkaar uitgebreid te zoenen.

Julia slurpt van haar milkshake en kijkt opgelaten de andere kant op. Na een tijdje trekt Ana haar aan haar mouw. 'Ga je mee?'

'A dónde vas?¹³' vraagt Julia.

'Even shoppen,' antwoordt Ana.

Julia's gezicht betreft. 'Kan niet,' mompelt ze.

Ana trekt haar getekende wenkbrauwen op. 'Waarom niet?'

Julia haalt haar schouders op. Ze heeft geen zin om Ana te vertellen dat ze geen geld heeft. Dat snapt haar vriendin toch niet, aan haar smetteloze gympen te zien draagt zij elke dag een nieuw paar. Ze verzint een smoes. 'Portemonnee vergeten.'

Ana schiet in de lach, slaat een arm om haar schouder en geeft haar een klapzoen op haar wang. 'Kom mee.' Terwijl ze weglopen zwaait Ana nog snel naar Boca. 'Zie je straks, *mi amor*¹⁴.'

'Zeg het maar. Wat wil je hebben?' vraagt Ana terwijl ze gearmd het winkelcentrum in lopen. Julia denkt na. Wat wil ze hebben? Ze kan zich niet herinneren dat iemand haar dat ooit gevraagd heeft. 'Eh,' stottert ze. 'Weet ik veel. Make-up of zo?'

Ana knijpt haar in haar hand. 'Komt voor elkaar.' Ze trekt haar mee de drogist in.

Julia schuifelt langs de schappen, probeert wat testers en draait potjes crème open om de lekkere geur op te snuiven. Met een schuin oog houdt ze haar vriendin in de gaten. Die staat in opperste concentratie lippenpotloden en mascara's uit te proberen. Na vijf minuten knikt ze Julia toe, terwijl ze een doosje oogschaduw omhoog houdt. 'Ik ga deze even afrekenen.'

'Je hoeft echt niets voor me te...' protesteert Julia nog. Maar Ana staat al bij de kassa.

Buiten, uit het zicht van de verkoopsters, stoot Ana Julia aan. 'Hier, deze zijn voor jou.' Ze overhandigt haar twee handen vol lippenstiften in alle tinten bruin, en oog- en wenkbrauwpotloden.

Julia staart haar vriendin met open mond aan. Hoe heeft ze dat voor elkaar gekregen? Niet wetende wat te zeggen, stopt ze alles snel in haar zakken. 'Lief van je, *gracias amiga*,' mompelt ze dan maar.

'De nada¹⁵, *mi amiga*.'

Even lopen ze stilzwijgend naast elkaar. In de verte zit Boca nog altijd op zijn bankje, naast hem zijn twee andere jongens met kortgeschoren haren komen zitten, ze zijn druk in gesprek.

‘Julia?’ vraagt Ana, terwijl ze de bovenarm van haar vriendin pakt. Julia blijft staan.

‘Hm?’

‘Heb je helemaal geen vriendinnen gemaakt op je vorige school?’

Julia kijkt Ana wantrouwend aan. Waarom vraagt ze dat ineens? Wat heeft ze gehoord? Zou die trut met haar bobkapsel over haar hebben zitten roddelen? ‘*Por qué?*[16](#)’ vraagt ze.

Ana haalt haar schouders op. ‘Nou ja, gewoon, omdat ik je nooit over andere vrienden hoor. En die *gringa* Jennifer zegt ook nooit wat tegen je, terwijl jullie op dezelfde school zaten, toch?’

Julia knikt. Ze schraapt haar keel. ‘Ze moesten me niet. Ik weet niet precies waarom. Misschien omdat ze me lelijk vonden.’

Ana pakt haar stevig bij haar schouders, schudt haar even door elkaar en omhelst haar dan met beide armen. ‘Lelijk? Jij? Je bent prachtig! Wat een *putas*[17](#).’

Julia krijgt bijna geen lucht meer en maakt zich onhandig los uit de zweterige omhelzing van haar vriendin. Ze glimlacht Ana toe. ‘En nu ga ik echt,’ zegt ze. ‘Mijn broertje ophalen.’

Julia slentert langs de drukke weg, haar nieuwe schatten zwaar in haar broekzakken. Dan voelt ze haar telefoon tegen haar bovenbeen trillen. Als ze op haar scherm kijkt, blijft ze stokstijf staan.

Hola, bonita[18](#). *Dante hier. Hoe is het?* Een bericht van Dante? Hoe komt hij aan haar nummer?

Hola. Niks bijzonders. Jij? tikt ze terug.

Mijn dag is goed. Want ik chat met jou :) reageert Dante onmiddellijk. Julia giechelt. Wat een gladde. Ze antwoordt niet.

Dante begint weer te typen. *Iets afspreken?*

Die laat er ook geen gras over groeien, denkt ze. Julia twijfelt. Ze schrijft Ana een berichtje. *Heb jij mijn nummer soms aan Dante gegeven?*

Haar vriendin reageert onmiddellijk. *Wat goed! Hij heeft je dus meteen al geschreven?*

Ik ben nu met hem aan het chatten, typt Julia. Hij wil wat afspreken. Wat zou jij doen?

Ana stuurt haar een hele rij schuddebuikende smiley's. *Wat denk je zelf? Heb je die lach van hem gezien?*

Julia giechelt. *Zaterdag?* schrijft ze Dante terug.

Duurt me te lang, antwoordt Dante prompt. *Ik haal je overmorgen op bij school.* OK?

Julia denkt even na. Haar hart gaat als een razende tekeer. Ze weet niet goed of het van opwinding is of uit pure angst. *Best. Ben om twee uur uit.*

Ze wandelt verder en voelt zich licht in haar hoofd; een weeïg gevoel trekt door haar maag en rug. Het is alsof ze ongesteld moet worden, maar dat is ze net geweest. *Mierda,* overmorgen al. Wat moet ze aan?

Bij het oude kerkgebouw op de hoek van haar straat drukt ze op de bel. KIDSClub, THE POSITIVE PLACE FOR KIDS, vermeldt het blauwe bord dat aan de gevel is geplakt. Binnen haalt iemand de ketting van het slot.

'Dag, Julia. Kom binnen.' Sue, de directrice van de Oakton Heights Kidsclub, heet haar welkom. 'Luis is in het tekenlokaal.'

Ze lopen door een lange gang die is behangen met bontgekleurde kindertekeningen. Julia heeft het hier altijd erg naar haar zin gehad. Net als Luis ging ze elke middag uit school naar de Kidsclub. Nu is ze daar jammer genoeg te oud voor.

'Wacht hier maar even,' zegt Sue vriendelijk. Ze gaat een lokaal binnen. Julia gluuert door de glazen deur. Luis zit aan een klein tafeltje en is druk met stiften in de weer. Sue hurkt naast hem neer. Hij kijkt op naar de deur, zwaait glimlachend naar Julia en buigt zich weer over zijn tekening. Sue komt terug.

'Hij is nog niet helemaal klaar. Loop je even mee naar kantoor?'

Julia volgt de kleine Aziatische vrouw die kordaat voor haar uit stapt. Wat zou ze met haar willen bespreken? Als er maar niets met Luis is.

'Ga zitten.' Sue vouwt haar handen en buigt zich over haar bureau naar voren. Blijkbaar ziet ze de onzekere uitdrukking op Julia's gezicht, want ze stelt haar meteen gerust: 'Alles is goed met je broertje, hoor, geen zorgen.' Julia ademt opgelucht uit. 'Maar ik wilde het wel ergens met je over hebben. Ik bespreek het

met jou omdat je vader veel aan het werk is en jij degene bent die Luis het meeste ziet. Oké?’ Julia knikt. ‘Volg je het lokale nieuws een beetje?’ begint de directrice.

‘Niet echt,’ antwoordt Julia schouderophalend.

‘Wist je dat we in Oakton Heights de laatste tijd nogal wat problemen met bendes hebben?’ Julia kijkt haar vragend aan. ‘We vangen steeds meer geluiden op dat een van deze criminele bendes ook jonge kinderen rekruteert. Kinderen in de leeftijd van Luis.’

Julia trekt haar wenkbrauwen op en kijkt de directrice ongelovig aan. ‘Hoe dan?’

‘Ze spreken hen op school aan, of lopen met hen op als ze op weg zijn naar huis. Ze beloven ze snoep, games en mooie kleren. Veel van die jonge jochies zouden niets liever willen dan bendelid zijn. Ze kijken tegen hen op. Logisch, ook. Tegen wie moeten ze anders opkijken? Witte jongetjes willen bij de politie, of brandweerman worden. Maar deze jongens hebben vaak van huis uit het idee meegekregen dat de politie de vijand is. En ze willen best tijdens een drugsdeal of een autokraak op de uitkijk staan als ze daar stoere vrienden voor terugkrijgen. Bendeleden bieden die kinderen vriendschap en aanzien.’

Julia knikt. Ze betrapte haar broertje ook vaak op fonkelende oogjes wanneer ze langs het winkelcentrum lopen en de grote jongens daar zien rondhangen. Laatst nog vroeg hij waarom die jongens zulke mooie kleren hebben, waarom zij niet naar school hoeven en hoe ze aan die stoere tatoeages komen.

‘Luis heeft al veel meegemaakt,’ vervolgt Sue. ‘En bendes ronselen vooral kinderen die behoefte hebben aan familie, die er veel voor over hebben om ergens bij te horen. De meeste kinderen in deze wijk zitten veel alleen thuis. Luis behoort dus tot de risicogroep.’

Julia kijkt Sue geërgerd aan. Risicogroep? Hoe kómt ze erbij? ‘Luis zit helemaal niet veel alleen thuis,’ valt ze Sue verontwaardigd in de rede. Eerlijk gezegd snapt ze niet zo goed waar de directrice zich druk over maakt. Sue moest eens weten dat ze zelf rondhangt met zogenaamd gevaarlijke gangsters. Of zouden Ana en Boca niet bij SM-11 horen? Het kan bijna niet anders. Die kleding, de bijnamen, de drie stipjes. Maar Julia heeft het nog steeds niet durven vragen. Ze laat haar vingers in haar broekzak over de nieuwe lippenstiften glijden. Criminelen? Kruimeldieven bedoelt ze zeker? Julia kan een binnenpretje niet onderdrukken.

De directrice ziet het en kijkt haar afkeurend aan. ‘Ik ben bloedserieus, dame.’ Julia brengt snel haar gezicht weer in de plooi. ‘Wat ik dus zeggen wilde: niet alleen omdat Luis, vooruit, soms alleen thuis is maar vooral omdat hij zijn moeder erg mist.’

Julia is verbaasd. Luis heeft het nooit over hun moeder. Ze opent haar mond en sluit hem dan weer. Ze heeft eigenlijk helemaal geen zin om in discussie te gaan met deze vrouw.

‘Het is goed dat Luis elke dag hier is,’ gaat Sue verder. ‘Je zult zien dat hij steeds meer zelfvertrouwen opbouwt en daardoor minder verleiding voelt om met bendeleden rond te hangen.’

Julia knikt.

‘Maar weet wel,’ zegt Sue terwijl ze Julia indringend aankijkt, ‘dat wij alleen Luis niet kunnen beschermen. Jij moet hem het goede voorbeeld geven, als oudere zus. Hij kijkt tegen je op. Hij wil doen wat jij doet.’

Waaraan heeft ze deze plotselinge preek te danken? Julia merkt dat ze boos begint te worden. Ze is verdomme zo braaf als een *gringa*. Spijbelen doet ze bijna nooit en ze voedt zichzelf en haar broertje al jarenlang op zonder bemoeienis van wie ook. Heeft ze daar ooit ook maar enige waardering voor gekregen? ‘Ja, mevrouw,’ zegt ze kortaf, terwijl ze resoluut opstaat en haar stoel naar achteren schuift.

In het tekenlokaal loopt Julia op Luis af en gaat op haar hurken zitten. ‘*Hola hermanito*[19](#).’

Hij kijkt op, pakt zijn papier van de tafel en houdt het met gestrekte armen trots voor haar neus. ‘Kijk eens wat ik gemaakt heb?’

Julia houdt het handje van Luis stevig vast terwijl ze naar huis lopen. Aan de overkant van hun appartementencomplex, bij het eetstalletje op de hoek, staan ze stil.

‘Twee taco’s met kip, alstublieft.’ Julia begint in haar zakken naar muntgeld te zoeken maar eigenlijk weet ze al dat ze niet genoeg heeft. Het schaamrood stijgt haar naar de kaken. ‘O pardon, doe er toch maar één.’

De verkoper – een donkere Midden-Amerikaanse man met sluike, zwarte haren onder een wit, papieren mutsje uit – kijkt haar onderzoekend aan. Dan knipoogt

hij naar Luis en maakt een wegwerpgebaar. 'Je krijgt ze allebei. De tweede is van het huis.'

Julia mompelt een bedankje maar ze geneert zich zo dat ze de man niet eens meer durft aan te kijken. Snel grist ze het plastic zakje van de toonbank, trekt Luis mee het zebrapad over en schudt haar hoofd. 'Verdomme,' vloekt ze hardop. Waarom laat haar vader niet wat meer huishoudgeld achter? Ze heeft het hem al zo vaak gevraagd. Hij weet toch dat ze moeten eten?

'Luis?' vraagt Julia nadat ze aan de keukentafel haar broertje een tijdje heeft zitten observeren.

'Hm?'

'Kun je je mama nog herinneren?'

Luis schudt zijn hoofd. 'Nee,' zegt hij achteloos. Gulzig hapt hij knapperige stukken uit zijn taco. '*Por qué?*'

'Vroeg ik me gewoon af. Je was natuurlijk nog erg klein.' Zie je nou wel. Julia kent haar eigen broertje toch zeker beter dan wie ook.

Luis schuift zijn bordje van zich af. 'Mag ik van tafel?'

'Ga maar,' verzucht Julia. 'O, Luis, nog één ding.' Luis kijkt haar vragend aan. 'Je mag het best tegen me zeggen als je verdrietig bent, hè?'

'Jaha,' antwoordt haar broertje ongeduldig. 'Mag ik nu tv kijken?'

Het is al ver na middernacht als Julia met wijd open ogen naar het donkere plafond ligt te staren. Het is niet het gesprek met Sue over Luis dat haar wakker houdt. Ze kan alleen maar aan haar afspraakje met Dante denken. Ze weet nagenoeg niets van hem. Ana heeft haar alleen verteld dat hij zesentwintig is, hier nog niet zo lang woont en uit Los Angeles komt. Zesentwintig. Een Man. Uit Los Angeles, ook dat nog: de coolste stad van Amerika. Zelfs als latinomigrant schijn je er zomaar filmsterren tegen het lijf te kunnen lopen. Wat moet zo iemand nou met haar?

[8](#) mensensmokkelaars

[9](#) Mexicaanse munt

[10](#) hallo

[11](#) schoonheid

[12](#) hoe is 't?

[13](#) waar ga je naartoe?

[14](#) mijn liefste

[15](#) graag gedaan

[16](#) waarom, hoezo?

[17](#) hoeren

[18](#) knap meisje

[19](#) dag broertje

HOOFDSTUK 3

Die ochtend treuzelt Julia eindeloos voor de spiegel.

Luis heeft haar vanaf de galerij al een paar keer ongeduldig geroepen. 'Ik kom te laat op school! Schiet nou op!'

Nog één keer checkt ze of haar krullen mooi over haar rug vallen en of je de minuscule mottengaatjes in de hals van haar shirt met het lage décolleté echt niet ziet. Het is haar meest sexy truitje. Haar make-up heeft ze wel vier keer over moeten doen, steeds weer schoot ze uit met haar nieuwe oogpotlood. Ze wilde net zulke lijntjes als Ana, maar uiteindelijk heeft Julia de zwarte eyeliner er met een wc-papiertje en wat zeep vloekend weer afgewreven. Dan maar alleen wat mascara. Ze tuurt naar zichzelf door haar wimpers, slaakt een diepe zucht en loopt naar buiten.

Op school, tijdens de les van miss Morgan, kan Julia zich niet concentreren. Hoezeer ze het ook probeert, want *To Kill a Mockingbird* bleek prachtig. Julia had het als eerste in de klas uit, ze kon het simpelweg niet opbrengen te moeten wachten op de rest. Miss Morgan was duidelijk aangenaam verrast door Julia's gretigheid en hoge leestempo. En nu zijn ze begonnen aan *The Color Purple* van Alice Walker, een verhaal dat haar ook al onmiddellijk bij de kladden had. Zeker nu ze weet dat de hoofdpersoon Celie net zo oud is als zij en ook zonder moeder opgroeit.

'Ik ben op van de zenuwen, hoor, Ana,' fluistert ze.

Ana pakt geruststellend haar hand. 'Julia, Dante is *chingón*²⁰. Echt waar. Maak je nou maar geen zorgen. Het wordt hartstikke leuk.'

'Dames! Mogen wij ook even meegenieten?' Miss Morgan krijgt het voor elkaar dat ze de rest van de les hun mond houden. Niet dat ze veel meekrijgen van de stof, want Ana speelt onder tafel gewoon door met haar nieuwe telefoon, en Julia's hoofd zit te vol om echt te kunnen luisteren.

In de kantine gluurdt Julia met een schuin oog naar Ana, die met haar lange nagels een Whatsappje aan Boca zit te typen. Ze wil haar eigenlijk uithoren over

Dante, maar weet inmiddels dat ze haar vriendin niet moet storen als die met haar vriendje praat.

b7s21, *Baby Blue* ziet Julia. Ana legt haar toestel op tafel.

‘Ana?’ vraagt ze. ‘Waarom noemt Boca je eigenlijk Baby Blue?’

Ana valt even stil. ‘Ehm, die naam heeft hij voor me bedacht. Toen hij me leerde kennen was ik – hoe zal ik het eens zeggen – wat minder uitgelaten dan nu. En sindsdien noemen mijn *homies* me zo.’

‘Homies?’ Julia kijkt Ana vragend aan.

‘Mijn homeboys en homegirls,’ verduidelijkt ze. ‘Boca heet eigenlijk Pablo. We hebben hem Boca genoemd als grapje, omdat hij juist zo bescheiden is en helemaal geen grote mond heeft.’ Ze glimlacht. ‘Ik vind Boca ook stoerder klinken, vind je niet?’

Julia knikt. Ze voelt haar hartslag versnellen, maar dan stelt ze hem toch, die ene vraag. Ze buigt zich voorover en fluistert zo discreet mogelijk: ‘Ana? Ben je soms lid van de StreetMaffia?’

Haar vriendin proest het uit. ‘Wat dacht jij dan? Dat ik níét bij SM-11 zat? Is het je niet opgevallen hoe ik eruitzie?’ Ze beeldt met haar handen de letters S en M uit. Vervolgens steekt ze haar linker- en rechterwijsvinger voor Julia’s ogen op. ‘SM-11 *para siempre, amiga!*’²²

Julia kijkt geschrokken om zich heen. ‘Sst,’ sist ze haar vriendin toe, ‘iedereen kan ons horen.’

Op Ana’s gezicht verschijnt een grijns. ‘Ja, én?’ Ze doet alsof het de normaalste zaak van de wereld is om lid te zijn van een straatbende.

‘En Boca? Is hij ook lid van SM?’

Ana knikt. ‘Vanaf het moment dat hij de vs binnen kwam.’

‘Hè?’ zegt Julia. ‘Dat snap ik niet. Boca was toch pas elf toen hij...’

Ana neemt een grote slok van haar Dr. Pepper en laat dan een luidruchtige boer. Julia schiet in de lach: haar vriendin schaamt zich echt nergens voor. ‘Jongens van elf kunnen ook lid worden, hoor. Je weet toch dat ik je vertelde over de drie mannen die Boca de grens over hebben geholpen en hem hier onder hun hoede hebben genomen?’ Julia knikt. ‘Nou, dat bedoel ik. De StreetMaffia zorgt goed voor zijn mensen.’ Haar vriendin buigt zich voorover en zegt op samenzweerderige toon, haar gezicht dicht bij dat van Julia: ‘Kijk nog eens goed om je heen.’

Julia gehoorzaamt en kijkt de kantine rond, die verdeeld is in onzichtbare vakken: daar zitten de zwarte leerlingen, daar de witte, daar de latino's; elke groep heeft zijn vaste tafels. Dat was Julia natuurlijk allang opgevallen. Bovendien had Ana haar de eerste schooldag al op het hart gedrukt dat het midden 'van hen' was. 'Hier eten de Mexicanen en de Salvadoranen,' had ze haar gewezen. Julia had er niet meer over nagedacht.

Ana veegt met de rug van haar hand wat saus van haar lip. 'Check de verschillende groepen latino's eens. Wat zie je?'

Julia begrijpt ineens wat Ana bedoelt. 'Andere bendes? Hier op school?'

Haar vriendin gebaart naar een grote groep links achter in de kantine. 'Zie je die schoenen?'

Nu pas valt het Julia op dat alle jongens en meisjes er rode sneakers dragen en op luide toon Engels met elkaar spreken.

'North Siders²³,' zegt Ana met een vies gezicht. 'Kokosnoten zijn het: bruin van buiten, wit van binnen. Ze voelen zich te goed voor ons. Waarom zouden ze anders niet gewoon Spaans praten?' Dan rolt ze met haar ogen naar een kleinere groep rechts achterin.

Julia volgt haar blik. Veel van de jongens en meisjes die daar tegen de muur hangen, dragen zwarte bandana's. Net zoals het meisje op de trap, die eerste schooldag, herinnert Julia zich.

'Dat zijn de Loco's²⁴,' legt Ana uit. 'Die zijn nieuw hier. Ze denken dat ze ons kunnen uitdagen, maar ze hebben het mis.'

Terwijl Ana uitleg geeft, openen Julia's ogen zich plotseling voor de verborgen tekenen om haar heen. Het is een geheimschrift dat nu pas zichtbaar wordt. Julia ziet de subtiele verschillen in schoenen. In kleren. In blikken en gebaren. Ze gluurde naar de tafel naast zich. De jongens dragen sweaters met een Romeinse XI. En de meisjes zijn allemaal, elk op haar eigen manier, in het groen met wit gekleed. Julia kan zichzelf wel voor haar kop slaan: hoe heeft ze er nog aan kunnen twijfelen? Natúúrlijk bevindt ze zich te midden van de leden van SM-11.

Plotseling stoot Ana haar aan en ze wijst op een groepje Locomeisjes dat dichterbij is geslopen en elkaar nu handsignalen geeft. 'Codetaal. Die zijn iets van plan.' Als door een wesp gestoken veert Ana op. En niet alleen zij, de andere meiden rond Julia schuiven gelijktijdig en met veel kabaal hun stoelen naar achteren. Voor Julia goed en wel beseft wat er gebeurt, werpen de meisjes met de

zwarte bandana's zich over de tafels heen. Er wordt geschopt en geslagen, aan haren getrokken en gekrabd. Het gegil is oorverdovend.

Een van de Locomeisjes duikt voor Julia op en drukt haar grote lijf intimiderend tegen het hare. Van bovenaf spuugt ze woorden over haar uit: 'Dus jij denkt dat je ongestraft met de StreetMaffia kan rondhangen? We hebben jou in de smiezen, groentje. *Watch your back.*' Het meisje geeft Julia een duw, draait zich om en stort zich op de vechtende kluwen.

Geschrokken slaat Julia het tafereel gade. Waar is Ana? Tussen krioelende benen en armen ontwaart ze haar vriendin. Ana heeft een meisje met een hoge vlecht in de houdgreep en laat haar vuist hard op de neusbrug van haar rivaal neerkomen. Het meisje schreeuwt het uit en grijpt met beide handen naar haar neus. Nu trekt een bewaker Ana van het meisje af en sleurt haar mee. Twee andere bewakers halen de rest van de meiden uit elkaar. Toegesnelde docenten en kantinemedewerkers klappen in hun handen. 'De show is voorbij, mensen. De lessen gaan weer beginnen.'

Julia vlucht de gang op. Haar borst gaat hevig op en neer, de adrenaline raast door haar lijf.

Nog één lesuur. Dan heeft ze haar date met Dante.

[20](#) geweldig

[21](#) afkorting voor *besitos* (kusjes)

[22](#) SM voor altijd, vriendin!

[23](#) leden van een rivaliserende *gang*

[24](#) leden van een andere rivaliserende *gang*

HOOFDSTUK 4

Als Julia het schoolgebouw uit loopt, hangt Dante al nonchalant tegen het portier van zijn Silverado. Handen in zijn zakken, zijn hoofd een beetje schuin. Julia kijkt achterom. Nee, het is geen vergissing, hij staat daar echt voor haar. Kijk hem nou. Hij is nog mooier dan in haar herinnering, met zijn ondeugend glinsterende ogen, scheve lachje, dikke bos haar. Onder het doorschijnende witte shirt zijn de contouren van zijn borstpieren zichtbaar, en zijn wijde groene broek met strak gestreken vouw draagt hij laag op de heupen.

Dante buigt zich voorover en geeft haar een kus op haar wang, maar zijn lippen komen verleidelijk dicht bij haar mond terecht. Julia moet op haar tenen staan om zijn kus te beantwoorden, zo lang is hij. *‘Hola bonita.’*

‘Hola.’ Het komt er minder zelfverzekerd uit dan ze had gehoopt.

‘Je ziet er waanzinnig mooi uit,’ fluistert hij in haar oor.

Julia gelooft hem niet. Ze weet precies hoe ze eruitziet, ze heeft zojuist in de school-wc’s nog geprobeerd zichzelf enigszins op te kalefateren. Er moet heel wat gebeuren wil zij bleek zien, maar de schrik over de vechtpartij van die middag zit er nog goed in. Ze heeft een streep lippenstift op haar wangen gezet, die hardhandig over haar jukbeenderen uitgesmeerd en haar mascara bijgewerkt.

Ze glimlacht wat ongemakkelijk. *‘Nou. Dankjewel.’*

Dante pakt haar haar hand, opent het portier en helpt haar galant de hoge pickuptruck in. Julia aait bewonderend het koele materiaal; lederen bekleding, toe maar. Ze ziet door het raam hoe Dante om de auto heen loopt en dat passerende leerlingen hem respectvol toeknikken. Pas verhuisd uit Los Angeles en nu al beroemd in Oakton Heights? Dante opent het portier aan de bestuurderskant. Snel veegt Julia haar klamme handpalmen af aan haar broek. Dan klimt Dante met zijn lange lijf soepel de truck in en geeft haar een knipoog. *‘Daar gaan we dan.’*

‘Waar gaan we naartoe?’ vraagt Julia.

‘Zeg ik niet. Verrassing.’ Grinnikend draait hij de airconditioning voluit en stuurt de imponerende bak met één hand de weg op.

‘Hoe was het op school?’ vraagt hij zodra ze op Metro Avenue rijden, een drukke achtbaansweg.

Julia haalt haar schouders op. ‘Gaat wel.’ Ze twijfelt of ze hem over de vechtpartij moet vertellen. Hij zou het zomaar kinderachtig kunnen vinden, maar ze moet het aan iemand kwijt. ‘Er brak een gevecht uit in de schoolkantine,’ zegt ze dan toch maar.

Dante kijkt haar onderzoekend aan. ‘Had je zoiets eerder meegemaakt?’ Ze schudt haar hoofd. ‘Was je bang?’

Julia weet even niet wat ze moet zeggen. Ze heeft nog nooit een jongen ontmoet die zo direct vroeg naar haar gevoelens. ‘Niet echt, geloof ik,’ antwoordt ze onzeker. ‘Nou ja, misschien even toen dat ene meisje naar me toe kwam.’

‘Welk meisje?’

Ze haalt opnieuw haar schouders op. ‘Ik weet niet hoe ze heet.’

‘Hoe zag ze eruit?’

Julia fronst haar wenkbrauwen. Waarom wil Dante dat weten? Maar dan realiseert ze zich dat dezelfde bendes ongetwijfeld ook buiten de schoolhekken met elkaar op de vuist gaan. En als Ana lid is van SM, en Boca ook, dan moet Dante ongetwijfeld... ‘Ze was nogal groot en droeg een zwarte bandana. Zij en haar vriendinnen begonnen. Ana en de anderen zijn er toen bovenop gedoken.’

Dante knikt goedkeurend en concentreert zich daarna op de weg. Ze passeren de luxueuze zandstenen gevels van The Great Falls Galleries, het beroemdste overdekte winkelcentrum in de wijde omtrek. Saks Fifth Avenue, Victoria’s Secret, Abercrombie & Fitch, ze zitten er allemaal. Julia droomt er al tijden van daar ooit te kunnen shoppen. Achter deze muren, zo stelt ze zich voor, begint een wereld zoals ze die kent van televisie en uit de tijdschriften die ze wel eens doorbladert in de supermarkt. Een wereld waarin meisjes van haar leeftijd met creditcards zwaaïen en zich, met hun yogamatjes nog onder de arm, laten opmaken door sereen glimlachende blondines in mantelpakjes met glanzend shampooereclamehaar. Als latina hoor je niet op te kijken tegen de *gringas*, maar Julia kan er niets aan doen: hun wereld oefent een magische aantrekkingskracht op haar uit. Ze blijft naar de gouden letters staren tot Dante bij de stoplichten rechts afslaat. Ze verlaten de doorgaande weg.

Dante stuurt zijn truck over heuvels en slingert door bochten zonder vaart te minderen, terwijl hij op de autoradio van zender naar zender zapt. Julia houdt zich

stevig vast aan de handgreep boven de deur. De omgeving wordt groener en bosrijker. Villa's en grote landhuizen, omringd door glooiende gazons, gaan verscholen achter hoge hekken en poorten.

Uiteindelijk rijden ze een natuurpark binnen. Dante betaalt aan de toegangspoort en parkeert de auto op een zanderige parkeerplaats. Julia kijkt om zich heen. Waar zijn ze? Ze hoort water stromen.

Dante trekt haar mee. 'Kom. Ik heb een plannetje.'

Eekhoorntjes schieten links en rechts voor hun voeten weg. Het stromen klinkt steeds harder. Ze dalen een smal bospaadje af en dan doemt, vlak voor haar ogen, een wild kolkende rivier op. Verderop stort een schuimende waterval zich met veel geweld naar beneden.

'Wow,' fluistert Julia. Dante kijkt op haar neer, lacht zijn oogverblindende lach en buigt zich voorover. Heel licht raakt hij haar lippen aan. In Julia's buik fladdert het. Hij trekt haar mee naar een houten balustrade en slaat zijn lange been eroverheen.

'Wat doe je?' vraagt Julia verschrikt. Verderop patrouilleert een parkwachter in bruin uniform en padvindershoe, zijn rug naar hen toegekeerd. Dante haalt zijn schouders op, werpt Julia een geamuseerde blik toe en tilt haar, met zijn grote handen om haar middel, in één beweging over het hek. Snel leidt hij haar naar beneden, de rotsen af. Hij stapt op een platte steen en blijft wijdbeens staan. Julia tilt hij op als een baby, diep onder haar kolkt de indrukwekkende rivier, en zet haar ook op de grote rots. 'Voorzichtig.'

Ze zitten bovenbeen aan bovenbeen, hun voeten bungelen boven het beukende water. Dante haalt een sigaret uit zijn broekzak. 'Jij ook één?'

'Nee, dank je,' antwoordt Julia. 'Hoe ken je dit eigenlijk?'

'O, ik kom hier soms om te vissen. Heb jij wel eens gevist?' Julia schudt haar hoofd. 'Is leuk hoor. Heel ontspannend. Ik neem je wel een keer mee.' Ze kijken uit over het water. 'Daar begint Maryland,' wijst Dante. 'Als je me wilt vermoorden, moet je het daar doen want ze hebben er net de doodstraf afgeschaft. Hier, in Virginia, krijg je die nog wel. Denk dus goed na waar je me in het water duwt.' Zijn stem klinkt mat.

Julia kijkt hem vertwijfeld aan. Maar gelukkig, op zijn gezicht is een vette grijns verschenen.

‘Kom je echt uit Los Angeles?’ vraagt Julia even later.

Dante knikt. ‘Heeft Ana je dat verteld? Wat weet je nog meer van me?’

Julia kijkt naar haar handen. ‘Niets,’ zegt ze. ‘Nou ja, dat je zesentwintig bent.’ Ze kijkt Dante aan.

‘Dat klopt. Misschien kun je me maar beter niet vertellen hoe oud jij bent.’ Zijn adem is ineens heel dichtbij. ‘Hoe voel je je?’

‘Goed,’ weet ze nog net uit te brengen. Dan voelt ze zijn tong tussen haar lippen. Hij smaakt naar sigaret. Dante zoent haar en zij zoent terug en als ze haar ogen opent wordt ze verblind door de late middagzon. Het wordt licht in haar hoofd.

‘Pas op!’ Dante slaat zijn arm razendsnel om haar heen. Ze was bijna voorover getuimeld. Hij aait hoofdschuddend over haar haren. ‘Laten we wat gaan eten.’

Ze lopen terug naar de auto, langs een houten gebouwtje. ‘Ik moet nog even, ehm...’ Julia wijst op het bordje wc. Ze gooit de deur met een klap dicht, draait het slot er op, blijft met haar rug tegen de deur leunen en probeert haar adem onder controle te krijgen. Dan trekt ze haar broek naar beneden en gaat op de bril zitten. Ze legt haar handen om haar borsten, die maar niet willen ophouden met tintelen. Kijkt naar beneden, trekt haar buik in. Ze had zich wel wat beter mogen scheren. In dit onflatteuze licht ziet ze overal verdwaalde haartjes. Dat rottige botte scheermes van haar vader ook. Ze veegt met een wc-papiertje tussen haar benen. Het papier glibbert weg. ‘Je lijkt wel verliefd,’ fluistert ze tegen zichzelf.

Even later stuurt Dante zijn truck langs het bestelraam van de Kentucky Fried Chicken de parkeerplaats op. Voor hen raast het verkeer voorbij. Julia slurpt van haar cola. Tussen hen in staat een emmer gefrituurde kippenvleugels.

‘Ben je in Los Angeles geboren?’ vraagt Julia.

Dante schudt zijn hoofd. ‘In El Salvador. Ik kwam pas naar LA toen ik achttien was.’

‘Alleen?’

Dante bijt in een stuk kip en knikt. ‘Ja, alleen. Via Nogales, een plaatsje op de grens met Mexico.’

Julia draait zich met een ruk naar hem om. ‘Echt? Ik ook!’

‘Wanneer?’ Dante kijkt verrast.

‘Zes jaar geleden. Ik was acht. Mijn broertje Luis was nog een baby.’

‘Zijn jullie samen met je ouders gekomen?’

Julia neemt een te grote slok en verslikt zich. 'Mijn moeder is daar overleden,' zegt ze met verstikte stem.

'Nee toch? In Nogales? Wat is er gebeurd?' Hij draait de radio zacht en kijkt haar aan. In zijn donkere ogen zijn de pretlichtjes verdwenen.

Volwassenen willen altijd alleen maar weten hoe oud ze is, hoe lang ze hier al woont en waar haar ouders zijn. De feiten en niets dan de feiten, niemand kan het wat schelen hoe ze zich voelt. Maar Dante heeft hetzelfde meegemaakt, ook hij is illegaal de grens over gekomen. Dat besef overweldigt haar. 'Ik weet niet goed waar ik moet beginnen,' zegt Julia zacht.

'Begin maar gewoon bij het begin.'

Julia laat zich dieper in haar stoel zakken, kijkt naar de terreinwagens en de pick-uptrucks die in een onophoudelijk ronkende stoet aan hen voorbijtrekken.

'We vertrokken vanuit onze woonplaats Oaxaca. Met de bus. Ik herinner me dat er een gat in de bodem zat, je kon het asfalt onder je voorbij zien schieten. We reden over slingerende bergweggetjes, met heel scherpe bochten die maakten dat we rakelings langs ravijnen scheerden. Om ons heen hing een vieze lucht van ongewassen oksels, zweetvoeten en monden die te lang geen tandpasta hebben geproefd, weet je wat ik bedoel?' Dante knikt en trekt een grimas. 'Ik zat opgekruld tegen mijn moeder aan, met mijn hand op het buikje van Luis, die op mama's schoot lag te slapen. Mijn vader zat op de stoel naast ons. Ik weet nog dat ik me veilig voelde, maar ook dat ik het heel spannend vond. Mijn ouders hadden me verteld dat we een groot avontuur gingen beleven. Ze beloofden me een land waar ik mooie kleren zou krijgen en met een grote gele bus naar school mocht.'

'O ja, dat verhaal,' valt Dante haar in de rede. Zijn stem klinkt ineens sarcastisch. 'Het beloofde land: de Verenigde Staten van Amerika.'

'Mijn ouders hadden me gewaarschuwd dat de busreis het gemakkelijkste onderdeel van de reis was. Dat het daarna nog lang zou duren. Dat we dag en nacht door de woestijn moesten lopen. Ze vertelden me dat ik goed moest uitkijken naar blauwe vlaggen, want daar konden we uitrusten en water drinken. En als we auto's met koplampen zouden zien, en zaklantaarns, dan moesten we ons heel stil in een greppel of achter een struik verstoppen... Sorry, ik spring van de hak op de tak.'

'Geeft niets. Ik luister,' reageert Dante kalm.

‘Soms werd ik ineens bang. Maar dan dacht ik gewoon heel hard aan die gele schoolbus en voelde ik me weer blij. Voor ons zat een gezin uit Honduras met twee jonge meisjes. Zij werden zenuwachtig als de bus vaart minderde. Soms gingen ineens de deuren open en stapte iemand in. Meestal waren het indianenvrouwen met baby’s op hun rug, die blikjes drinken en taco’s kwamen verkopen. Ik weet nog dat ik mijn moeder vroeg of ik alsjeblieft ook iets mocht hebben. Onze flessen water en de koekjes waren na een dag en nacht rijden op. Maar mama schudde telkens alleen maar kort haar hoofd. En toen – ik lag te dommelen – maakte de man voor me ineens zijn vrouw en dochtertjes ruw wakker, tilde de kleinste op en droeg haar over zijn schouder gehaast de bus uit. Hij had hun tassen meegegrist, en zijn vrouw rende achter hem aan met de oudste aan haar hand. De bus reed nog toen ze naar buiten sprongen...’

‘En toen?’ spoort Dante haar aan.

‘Even verderop trapte de buschauffeur hard op de rem. Er stormden mannen met zaklampen binnen. Ik dook weg achter de rug van mijn moeder, maar mijn vader fluisterde dat ik me geen zorgen hoefde te maken, dat we met onze Mexicaanse paspoorten gewoon verder mochten reizen. Later hoorde ik hem tegen mijn moeder zeggen dat het Hondurese gezin op het nippertje was uitgestapt.’

‘Ik heb ook wel eens op die manier uit een bus moeten springen,’ mompelt Dante. Julia kijkt hem aan. Ze kan zich niet voorstellen hoe het moet zijn om zo’n reis in je eentje te ondernemen. ‘Maar goed. En toen arriveerden jullie in Nogales?’

‘Ja. Het eerste wat me opviel was dat hoge bruine hek dwars door de stad.’

‘Zag je ook de witte kruizen die tegen het hek waren gespijkerd?’

‘Ja,’ antwoordt Julia, ‘met op elk kruis een handgeschreven naam. Ik vroeg mijn moeder waarom dat was, maar dat wilde ze niet zeggen.’

‘Wist je wat het betekende?’ vraagt Dante.

‘Natuurlijk wist ik dat. Ik was jong maar niet dom. Ik begreep alleen niet hoe al die mensen waren doodgegaan.’ Julia zucht. ‘Aan de andere kant van het hek begon Amerika, vertelde mijn vader. Voor de grenspost, midden in de stad, stonden elke dag eindeloze rijen auto’s te wachten voor ze werden doorgelaten. Ik vond het gek dat aan de andere kant van de grens geen rij stond. Mochten die mensen wél zomaar doorrijden? Er liepen ook mensen heen en weer. Bejaarden op

sportschoenen, hun plastic tassen vol potjes met pillen. Groepen jongeren met baseballpetjes en flesjes bier die net zo spraken als in Hollywoodfilms. Ik begreep er niets van, maar mijn vader legde niets uit. Hij sleurde me aan mijn arm mee. Ik ving flarden op van zijn gesprekken met andere mannen. Ze hadden het over camera's en sensoren, over de grenspolitie en helikopters.' Dante schudt zijn hoofd en kijkt haar geamuseerd aan. 'Wat is er? Vind je dat grappig?' vraagt Julia.

'Nee, nee, helemaal niet. Maar ik verbaas me. Jouw geheugen is echt ongelooflijk, wist je dat? Al die details...' Er klinkt een brommend geluid. 'Sorry,' zegt Dante verontschuldigend. Hij pakt zijn telefoon uit zijn achterzak. 'Ja? Wanneer? Oké. Zie je vanavond daar.' Dan strijkt hij met zijn vingers over Julia's wang. 'Iemand met wie ik zaken doe. Het spijt me, ga door. Zijn jullie lang in Nogales gebleven?'

'Valt wel mee. We sliepen een paar nachten in een groot oud huis, met wel tien anderen in een kamer. Er waren geen lampen. Ik vond dat niet fijn. Luis ook niet. Hij huilde veel. Toen zei mijn vader dat hij een *coyote* had betaald om ons de grens over te brengen. We vertrokken met zes anderen, 's avonds laat. Mijn moeder bond met een grote doek mijn broertje op haar rug. Mijn vader hing mij een rugzakje om, stopte flessen water in zijn eigen rugzak en trok me aan een hand mee naar buiten. We liepen eerst een hele tijd langs het hek. Het schemerde. Ik zag duizenden andere voetstappen in die zanderige greppel. En het was er net een vuilnisbelt: plastic flesjes, lege conservenblikjes, verpakkingsfolie, sokken, truien, jassen en tandenborstels. Een rood rugzakje vol luiers, een fopspeen. In de bomen hingen slipjes en bh's. Dat vond ik maar raar, weet ik nog. Hoe komt je onderbroek nou in een boom?'

'De *coyotes*,' vult Dante haar aan. 'Ze hangen die bh's aan de bomen als trofeeën.'

'Ja, precies.' Julia trekt een grimas en vertelt verder. 'We kropen door tunnels, liepen over zandvlaktes en door drooggevalen riviertjes tot ik op een nacht zo moe en verkleumd was dat ik niet meer verder kon. Papa moest mij dragen. Ik weet nog wat een opluchting dat was, eindelijk voelde ik de blaren op mijn voeten niet meer. Soms verscholen we ons in een greppel of onder struiken. Maar niet lang, al snel liepen we weer verder in de verzengende hitte. Ik zal de dorst en die genadeloze zon waar geen ontsnappen aan was, nooit vergeten.' Julia valt stil. Dan fluistert ze, bijna onhoorbaar: 'En toen is het allemaal misgegaan.'

Dante pakt Julia's hand en streelt die met zijn duim. Julia's blik valt op de tatoeage van drie stipjes tussen zijn duim en wijsvinger. Ana heeft dezelfde.

'Sorry,' zegt ze. 'We kennen elkaar nauwelijks en ik zit nu al te janken.'

'Geeft niks,' antwoordt Dante zacht. 'Heb je dit wel eens aan iemand verteld?' Julia schudt haar hoofd. 'Nou dan. Wat is er precies met je moeder gebeurd?'

'Ze zakte ineens in elkaar. Mijn vader begon te schreeuwen. We gaven haar het laatste beetje water dat we nog hadden. Samen met een paar mannen ging mijn vader op zoek naar een blauwe vlag. Het duurde uren voordat ze terugkeerden. Al die tijd hebben ik en Luis naast haar gezeten, samen met de vrouwen uit de groep. Ik heb geprobeerd haar wakker te houden, heb tegen haar gepraat, haar klapjes op haar wangen gegeven, maar...' Julia kan niet verder.

'Is ze daar gestorven?' vraagt Dante. Julia knikt. Dante aait over haar rug tot ze rustig wordt. Dan veegt hij met zijn duimen haar tranen weg, pakt haar kin vast en geeft haar een volle zoen op haar lippen. 'Genoeg gepraat. Zullen we naar mijn huis gaan?'

In Dantes bed voelt Julia zich boven de wereld zweven. De gladde huid van Dante strijkt langs haar wang, telkens wanneer zijn borstkas hijgend op en neer gaat. Hij tast op het nachtkastje naar zijn sigaretten en steekt er een op. De rook walmt in grote wolken zijn mond uit.

Julia laat haar blik door de kamer glijden. Dante woont mooi. In een houten rijtjeshuis met een veranda dat hij, zo heeft hij haar bij binnenkomst verteld, deelt met een huisgenoot, ene Chico. De slaapkamer is licht, met grote ramen en een planken vloer, en opgeruimd, dat had ze niet verwacht. Kleding ligt in nette stapeltjes in de open kast. En Dantes bed is een echt bed, hoog en groot, met kraakheldere lakens. Heel anders dan haar eigen verwassen beddengoed en haar doorgezakte schuimmatrasje.

Voorzichtig volgt Julia met haar vingertoppen het langgerekte litteken dat over de voorkant van Dantes schouder loopt. Het is paars en gezwollen, alsof iemand onder de oppervlakte van zijn huid een stuk touw heeft genaaid. 'Hoe kom je daaraan?' vraagt ze aarzelend.

'Iemand heeft me daar met een mes gestoken,' antwoordt Dante. Zijn stem klinkt ineens een paar octaven lager, en met zachte dwang leidt hij haar vingers naar het midden van zijn borst, weg van het litteken.

Julia richt zich geschrokken op. ‘Echt?’

Dante knikt. Hij neemt een trekje van zijn sigaret. ‘Ik woonde in LA niet echt in een lekkere wijk, zacht uitgedrukt.’ Dante duwt haar hoofd zacht terug op zijn borst. ‘Sst,’ sust hij. ‘Niet meer praten, nu.’

Julia sluit haar ogen, probeert het beeld van Dante die neergestoken wordt van zich af te zetten en denkt aan wat er zojuist gebeurd is. Hoe Dante haar omdraaide op haar buik, hoe ze haar billen naar boven duwde en zijn gespierde lijf tegen haar aan zag stoten toen ze naar achteren keek. En aan haar benen, hoe die later over zijn schouders lagen en ongecontroleerd begonnen te trillen toen ze hem met zijn tong liet begaan.

Dante strijkt met zijn lange nagels door haar haren. ‘Slaap je?’ vraagt hij. Julia kreunt. ‘Kijk me eens aan, dan?’ Ze richt haar ronde gezicht naar hem op, legt haar kin op haar knokkels en glimlacht. ‘Kleine Julia,’ zegt Dante terwijl hij een lok uit haar gezicht strijkt. ‘Je hebt de mooiste lach van de wereld. Ik weet de perfecte naam voor jou: *Smiley*.’

HOOFDSTUK 5

‘Wat heb jij nou bij je?’

Ana staat onverwachts voor Julia’s deur. Over haar schouder hangt een grote weekendtas en ze zeult ook nog minstens drie volgepropte plastic zakken met zich mee. De vechtpartij in de schoolkantine is alweer een week geleden, maar op Ana’s jukbeen pronkt nog altijd een grote paars-gele plek.

‘Ben je weggelopen?’ vraagt Julia verschrikt. Ana staat erbij als een verzopen kat, ze moet midden in de hevige regenbui van zojuist terecht zijn gekomen.

Haar vriendin steekt haar tong uit. ‘Nee, joh. Ik kom je een make-over geven.’

‘O gelukkig,’ lacht Julia. ‘Kom snel binnen, dan.’

Haar vriendin schudt als een puppy haar natte haren uit. ‘Die rotherfst is wel vroeg begonnen hè?’ moppert ze luid. Luis, die op zijn buik op de bank tv ligt te kijken, kijkt verstoord op. ‘Ah, daar hebben we het babybroertje,’ plaagt Ana. Luis kijkt haar vernietigend aan.

Ze gaan naar Julia’s kamer. Ana laat haar blik afkeurend over de popposters boven Julia’s bed glijden en leegt intussen haar tassen op de onderste matras. ‘Naar wat voor troep luister jij nou?’ bitst ze met haar blik op de goedkope plastic speakertjes die Julia op haar telefoon heeft aangesloten. ‘Amerikaanse hitradio? Hier, speel dit.’

Julia plukt het toestel van Ana in de speakers en al snel beukt de stampende *reggaetón*²⁵ van Daddy Yankee door de kamer. Dan duwt Ana haar richting de enige stoel in de kamer – een opklapbaar exemplaar van plastic – en begint als een wervelwind om Julia heen te cirkelen. Luis roept iets onverstaanbaars en klopt hard op de deur – twee keer kort, drie keer lang, twee keer kort – de code die Julia en hij ooit hebben afgesproken, maar Ana stuurt hem resoluut weg. ‘Opzouten, dit is vanavond een meisjesdomein.’

‘Gaat het?’ vraagt Julia voorzichtig. Ana is sinds de vechtpartij niet meer op school geweest en reageerde alleen met nietszeggende antwoorden op Julia’s Whatsappjes.

‘Niets aan de hand,’ antwoordt Ana achteloos. ‘Veel belangrijker: hoe was je afspraakje?’ Ze is inmiddels achter Julia gaan staan en kamt hardhandig haar krullen naar achteren.

‘Au, je doet me pijn!’ protesteert Julia.

Ana grinnikt. ‘Stel je niet aan. Nou, kom op. In detail graag.’

En Julia vertelt. Over de watervallen, over Dantes huis, over zijn verrukkelijke lakens. Ze voelt zich verlegen worden als ze Dantes bedprestaties de hemel in prijst, maar ze is te trots om ook dat niet met Ana te delen.

‘Je hebt geluk, weet je dat? De meeste jongens die ik ken doen niet aan orale seks,’ reageert Ana.

‘O, en hij heeft me een bijnaam gegeven,’ zegt Julia tot slot. Ze laat bewust een lange stilte vallen.

Ana geeft haar een speelse duw tegen haar hoofd. ‘Zeg het dan?’

‘Smiley.’

Haar vriendin klapt in haar handen. ‘Wat een goede naam! Die past echt bij je. Jouw lach herken je uit duizenden. En die opkrullende bovenlip van jou is zo sexy.’

Julia glundert.

Dan werpt Ana een schuine blik op het fotolijstje boven Julia’s bed. ‘Is dat je moeder?’ Julia knikt. ‘Is ze dood?’ Julia knikt opnieuw. ‘Echt? Is ze al lang dood?’

‘Zes jaar nu,’ antwoordt Julia zacht.

‘Hoe is dat, opgroeien zonder moeder?’ vraagt Ana, meer nieuwsgierig dan meelevend.

Julia haalt haar schouders op. ‘Ik ben het gewend.’ Het is de waarheid. Al zijn er genoeg momenten waarop ze haar moeder mist. Zoals die keer dat ze haar eerste bh kreeg, een volwassen ding met rafels van een ouder buurmeisje dat met haar te doen had omdat ze al zo jong grote borsten kreeg. Of die keer dat ze op haar elfde voor het eerst ongesteld werd tijdens de gymles en vol schaamte een wc-papiertje in haar onderbroek had gestopt omdat ze dacht dat ze in haar broek had gepoept. Of laatst nog, toen ze op de eerste dag naar highschool in haar eentje moest besluiten wat ze aan zou trekken. Maar over al die keren zwijgt ze liever.

Ana concentreert zich gelukkig alweer op Julia’s haren, die ze streng voor streng tussen haar vingers door laat glijden. Ze strijkt de krullen glad met een gloeiende stijltang, telkens gevolgd door een misselijkmakende wolk haarlak. Dan gaat Ana

op haar hurken naast Julia zitten en brengt haar hand naar haar gezicht. ‘Ogen dicht. Niet knippen of knippen, nu. En je hoofd heel stil houden.’

Julia voelt hoe Ana met een pincet haartjes verwijdert en daarna lijntjes over haar wenkbrauwen en oogleden trekt. Ze ziet in een flits de vechtpartij op school weer voor zich. ‘Ana, over die vecht...’

‘Mond dicht!’

‘Nou zeg, commandeer niet zo,’ reageert Julia beledigd.

Ana lacht spottend. ‘Wen er maar aan. Ik ben nog lang niet klaar met je.’ Nu tekent haar vriendin tergend traag een lijntje om Julia’s lippen. Daarna kleurt ze ze in. Julia smakt, intussen bindt Ana haar haren op en tot slot lakt ze haar nagels in een donkerbruine kleur.

‘Laat me naar je kijken,’ roept Ana uit terwijl ze Julia bij haar schouders pakt. ‘Je bent prachtig, Julia. Echt prachtig.’

Julia glundert.

‘Geef me je toestel, dan maken we een foto voor Dante. O, maar wacht, eerst nog andere kleren aan.’ Van het onderste bed pakt Ana een wijde donkergroene broek. ‘Dit zijn Dickies,’ legt ze uit. Julia herkent het model. Het is er net zo een als Dante heeft. ‘Eigenlijk zijn het werkbrokken, maar mijn homies en ik dragen ze graag. Hij is mij te groot, dus kijk maar of hij jou past, dan mag je hem hebben.’

Ana knikt goedkeurend als Julia zich heeft omgekleed. Julia kijkt met haar kin op haar borst naar beneden. Ze heeft de pijpen moeten omslaan, maar de broek ziet er nog picobello uit. Het ruimvallende witte T-shirt dat Ana voor haar heeft meegenomen valt soepel over haar grote borsten. Julia loopt naar de badkamer en kijkt bewonderend naar haar spiegelbeeld. Over haar oogleden lopen twee perfect symmetrische zwarte lijnen. Haar wenkbrauwen zijn nu dun, pikzwart van kleur en scherp aangezet. In haar oren hangen de grote gouden ringen van Ana, een cadeautje. Haar haren, die helemaal steil zijn en glimmen van de haarlak, heeft Ana met een dun elastiekje in een strakke staart hoog op haar hoofd gebonden. Over Julia’s voorhoofd prijkt een groene bandana met witte doodshoofdjes, en haar lippen zijn donkerbruin. Ze kan bijna niet geloven dat zij dit is. Ze ziet eruit als een echte *chola*[26](#).

‘Lach eens, Smiley.’ Julia poseert giechelend. ‘*Perfecto*,’ constateert Ana. Ze geeft Julia haar telefoon terug. Die stuurt de foto meteen door naar Dante.

Binnen een seconde plopt er een reactie in haar scherm: ‘Wow! *Mamasita!*[27](#)’

Julia grijnst van oor tot oor.

‘Hebben ze je eigenlijk geschorst?’ vraagt Julia als ze even later naast haar vriendin op het bovenste stapelbed ligt.

Ana graait in de zak chips die ze voor hen heeft meegenomen en schudt haar hoofd. ‘Nee joh. De school heeft een nieuw beleid want schorsen werkt averechts, denken ze. Dan is de kans dat ik in de problemen raak alleen maar groter.’ Ze grinnikt. ‘En daar zouden ze best eens gelijk in kunnen hebben. Ik had gewoon geen zin om te gaan.’

‘Er kwam nog een meisje van de Loco’s tegen me aan staan,’ herinnert Julia zich ineens.

‘Echt? Tijdens de vechtpartij? Wie dan?’

Julia haalt haar schouders op. ‘Weet ik veel. Maar ze waarschuwde me dat ik niet ongestraft met jou en andere SM-leden kon rondhangen. En dat ik ogen in mijn rug moest hebben.’ Onzeker kijkt Julia haar vriendin aan. ‘Wat bedoelde ze daar precies mee?’

Ana staart zwijgend naar het plafond. Dan zegt ze: ‘Hoe zou je het vinden om ook bij de StreetMaffia te komen?’

Julia schrikt. ‘Weet ik eigenlijk niet,’ antwoordt ze onzeker. ‘Ik heb geen idee wat dat precies inhoudt.’

‘Gewoon,’ zegt Ana. ‘Dat je bij ons hoort. Er zijn een paar regels waar je je aan zult moeten houden, maar die stellen niet zoveel voor. En je krijgt er vrienden voor het leven voor terug. SM beschermt je tegen trutten zoals die in de kantine.’

Julia wijst naar de stipjes op Ana’s hand. ‘Krijg ik dan ook zo’n tatoeage?’ vraagt ze.

‘Alleen als je dat zelf wilt.’

‘Wat betekent het eigenlijk?’

‘*Mi vida loca*,’ zegt Ana terwijl ze haar hand in de lucht houdt en de stipjes een voor een aanwijst. ‘Mijn. Gekke. Leven.’

Julia schiet in de lach. Ze had iets heel geheimzinnigs verwacht, maar dit past helemaal bij Ana. Een *vida loca*, dat lijkt haar ook wel wat.

‘Dante heeft er ook zo een,’ zegt Julia.

‘Klopt, wij bijna allemaal.’

Het is dus waar. Dante hoort er ook bij. ‘En heeft iedereen een bijnaam?’

Ana schudt haar hoofd. 'Niet iedereen. Maar jij hoort er nog niet eens bij en je hebt er al een, kun je nagaan.' Ze kijkt Julia nu indringend aan. 'Beloof me dat je erover nadenkt. Je homies zullen voor je door het vuur gaan. Kijk naar mij. Zelfs mij hebben ze volledig geaccepteerd, ondanks...'

'Ondanks wat?'

'*Mierda*,' verzucht Ana. 'Nou ja, goed dan. Je weet toch dat ik altijd een beetje lacherig doe over kokosnoten?'

'Je bedoelt die meisjes die zich te goed voelen voor ons en weigeren Spaans te praten?'

'Ja, die. Er is voor echte Mexicanen één ding erger dan kokosnoot zijn... Weet je niet wat ik bedoel?' Julia schudt haar hoofd, ze heeft geen idee.

'Ik ben een *gringa*, Julia,' bekent Ana terwijl ze strak naar het plafond blijft kijken. 'Nou ja, een halve, eigenlijk.'

Hè? Julia snapt er niets van. Ana een Amerikaanse? Hoe kan dat? Ze ziet er nog Mexicaanser uit dan zichzelf. Hoe kan Ana, met haar bruine huid, hazelnootkleurige ogen en gitzwarte haren, in 's hemelsnaam een *gringa* zijn?

'Mijn moeder is wit. Ze werkt bij de immigratiedienst,' gaat Ana verder. 'Zestien jaar geleden bezocht ze een congres in Tucson, Arizona. Daar, in een hotel op een berg, is ze mijn vader tegengekomen. Hij is een Mexicaan. Eentje die bij de grenspolitie werkt, nota bene. Hij pakt zijn eigen mensen op. Toen ze thuiskwam was ze zwanger van mij.'

'En je stiefvader? Is hij ook blank?' vraagt Julia.

Ana knikt. Het is Julia al eerder opgevallen dat Ana's gezicht betreft zodra haar stiefvader ter sprake komt. 'Je mag je stiefvader niet zo, geloof ik, hè?' vraagt Julia voorzichtig.

Ana werpt haar een boze blik toe. 'Laat ik het zo zeggen: dweep nooit met *gringos* en hun gezinnen, ze zijn net zo *loco* als Mexicaanse, zo niet meer.' Het blijft een tijdje stil. Dan zegt ze: 'Hij had van me af moeten blijven.' Ana spreekt zo zacht, dat Julia even twijfelt of ze het wel goed heeft verstaan. Ze kijkt haar vriendin geschrokken aan. Maar Ana gaat rechtop zitten en schudt haar hoofd. 'Brrr. Klaar. Ik heb geen zin er nog langer over te praten. Nu weet je het. Vind je je *gringa*-vriendinnetje nog wel lief?' Ana trekt een pruillip.

Julia duwt zichzelf omhoog. 'Natuurlijk vind ik je nog lief. Meer dan ooit.' Onhandig aait ze over Ana's schouder.

Ana slaat haar armen om Julia heen en drukt zichzelf stevig tegen haar aan.
'Niet op school rondbazuinen dat ik een *gringa* ben, hè,' fluistert ze in Julia's oor.
'Tuurlijk niet, *amiga*.'

'Aan welke regels zou ik me precies moeten houden als lid van SM?' vraagt Julia wanneer ze later die avond aan de keukentafel haar zelfgebakken *quesadillas*[28](#) eten.

'Wacht,' zegt Ana met volle mond. 'Geef me papier en een pen. Dan schrijf ik ze voor je op.'

De Vijf Gouden Regels van SM-11

- 1) verdedig je territorium en draag je lidmaatschap uit
- 2) praat niet met honden
- 3) hang niet rond met *chavalas*[29](#)
- 4) verraad elkaar niet
- 5) bezoek alle bijeenkomsten *

* neem belastinggeld mee: \$ 10-100 (per week, vastgesteld door de leider)

Julia heeft een pesthekel aan regels, ongetwijfeld doordat ze al jaren zelf kan bepalen wat ze doet. Maar dit voelt anders. Van deze regels gaat haar hart sneller kloppen. Het is alsof ze deelgenoot wordt van een geheime club. 'Honden en *chavalas*?' leest ze met opgetrokken wenkbrauwen voor.

'*Chavalas*. Zo noemen we de leden van rivaliserende bendes,' legt Ana geduldig uit. 'En honden zijn politieagenten.'

Julia knikt en richt haar blik weer op het papier. 'En je territorium verdedigen? Hoe werkt dat precies?'

'Deze wijk is van ons,' verduidelijkt Ana. 'Wij moeten ervoor zorgen dat iedereen daarvan doordrongen is. Daarom zetten we tags op muren, en hangen we met onze homies zo veel mogelijk rond op straat: zichtbaar zijn, intimideren, daar gaat het om. Iedereen moet weten dat wij hier de baas zijn.'

'En vechten? Dat moet je als bendelid ook, neem ik aan,' vraagt Julia. 'Zoals laatst in de kantine?'

Ana knikt alsof het de normaalste zaak van de wereld is. 'Je moet wel je mannetje staan, natuurlijk, anders walsen ze over je heen.' Ana laat haar blik over

Julia's nieuwe outfit glijden en knijpt in haar bovenarm. 'Jij kunt een goed partijtje knokken, dat weet ik zeker. Je hebt spieren om jaloers op te zijn, *amiga*. Ze zullen snel in de gaten hebben dat er met jou niet te spotten valt.'

Julia glimt van trots en neemt zichzelf voor snel het basketbalveld weer op te zoeken. Ze heeft die armspieren te danken aan het eindeloze dunken van afgelopen zomer.

'Maar we zijn veruit de grootste straatbende, in en rond Washington D.C. zitten duizenden SM-leden, dus je kunt je gitaar voorlopig in je zak houden.' Voordat Julia haar mond kan opendoen, zegt Ana: 'Gitáár. Ons codewoord voor pistool, groentje.'

Julia grinnikt. Een pistool? Alsof zij een wapen zou dragen. 'En belastinggeld betalen? Is dat echt een Gouden Regel?'

'Tja,' antwoordt Ana. 'We organiseren regelmatig feestjes en al dat bier en die jointjes moeten ergens van betaald worden.'

'Maar hoe komen jullie dan aan dat geld?' Julia heeft nauwelijks geld om eten te kopen, hoe kan ze dan ook nog een wekelijkse belasting opbrengen?

'Sommigen stelen. Of ze bedelen en liegen dat ze geld nodig hebben voor de bus. Maar ik doe dat niet.' Julia trekt haar wenkbrauwen op. 'Nou ja, behalve dan een winkeldiefstalletje hier en daar,' geeft Ana grinnikend toe. 'Maar zie je mij al een auto openbreken?' Ze toont demonstratief haar perfect gemanicuurde nagels en geeft Julia een vette knipoog. 'Ik bedenk meestal een wat creatievere oplossing. En soms krijg ik wat van Mexicanen uit de buurt die ons ook een beetje lol gunnen.'

Julia kijkt haar vriendin sceptisch aan. 'En dat moet ik geloven?'

Ana laat een korte stilte vallen. Dan zegt ze: 'Luister, Julia. Ik weet niet wat je allemaal al hebt gehoord over de StreetMaffia, en ik weet ook niet precies wat de andere cliques allemaal uitspoken. Maar ik weet wel dat OaktonSMaffia, onze clique, *chingón* is. Dat is wat telt. De jongens zijn *chido*³⁰, de meiden superlief.'

'Jullie clique?' onderbreekt Julia terwijl ze een overdreven diepe zucht slaakt en met haar ogen rolt. 'Wat is dát nu weer?'

Ana grinnikt. 'Een clique is een lokale afdeling van SM-11. De centrale leiding staat bovenaan, maar je legt in de praktijk vooral verantwoording af aan de leider van je eigen clique... Wacht, waar is dat papier.' Ana begint weer te schrijven.

Hiërarchie binnen de StreetMaffia:

SM-11/Centrale leiding
Clique (OaktonSMaffia)/*Shotcaller*
Luitenant
Soldaten

‘En wie is jullie leider dan, die zogenoemde *shotcaller*?’ vraagt Julia nieuwsgierig.

Ana pakt haar hand en knijpt er in. Dan zegt ze plechtig en met zware stem: ‘Dat, lieve Smiley, is nou Dante. Niemand minder dan jouw vriendje is degene die bij ons de lakens uitdeelt.’ Julia staart haar vriendin met open mond aan. Dante is de leider? En hoezo, ‘haar vriendje’? Mag ze hem al zo noemen? Ze hebben elkaar de afgelopen week wel elke dag berichtjes gestuurd, maar of het daarmee ook aan is, weet ze eigenlijk niet zo goed. Ze hoopt heel hard van wel, maar dan is zij nu dus het vriendinnetje van een bendeleider. Wat moet ze daar in vredesnaam van vinden?

‘Heb ik dat nou niet goed voor je geregeld?’ vraagt Ana. ‘Door jullie aan elkaar te koppelen zit het meteen al snor met jouw plaats in de hiërarchie.’

Ineens valt alles op zijn plek. De kinderen op school die Dante respectvol toeknikten, zijn telefoon die onophoudelijk trilde tijdens hun afspraakje, zijn mooie huis. Met haar nagels schraapt Ana restjes ui en tomaat van haar bord en stopt die in haar mond. Dan kijkt ze op.

‘Joh. Je hoeft nu nog helemaal niet te beslissen of je lid wilt worden. Hang anders gewoon een tijdje met ons rond; ik stel je aan iedereen voor. Je bedrijft nog eindeloos de liefde met Dante.’ Ana knipoogt. ‘En daarna beslis je wat je wilt. Oké?’ Julia knikt. Prompt slaat Ana haar handen plat op tafel. ‘O! Wat stom! Dat besef ik nu pas!’ roept ze uit.

‘Wat?’

‘Het is natuurlijk al bijna november! De eerste en tweede dag van november vieren we Día de los Muertos. Dat deed je in Mexico toch ook?’

Natuurlijk deed Julia dat. In haar geboorteplaats Oaxaca wordt het feest ter ere van de doden misschien wel grootser gevierd dan waar ook in Mexico. Ze herinnert zich hoe het huis van haar oma altijd volstroomde met familie en vrienden. Hoe ze dan in een stoet naar de begraafplaats liepen en daar nachten wakend met elkaar doorbrachten, omringd door kaarsen en schalen vol heerlijke gerechten als offer aan de doden.

‘Het is binnen SM-11 het grootste feest van het jaar,’ vertelt Ana. ‘Iedereen komt verkleed, het is echt magisch, en dé perfecte gelegenheid om iedereen te leren kennen. Ik vraag Dante of je erbij mag zijn.’

Ana’s enthousiasme werkt aanstekelijk. Sinds ze uit Mexico zijn vertrokken heeft Julia het dodenfeest nooit meer gevierd. De hevige heimwee die ze ineens voelt, overvalt haar.

Het is al laat als Julia met Ana naar de deur loopt. ‘Wacht, ik moet je onze speciale begroeting nog leren.’ Ana schudt Julia’s hand, pakt dan haar duim, kromt achtereenvolgens haar vingertoppen om de hare en haakt hun pinken in elkaar. Daarna steekt ze beide wijsvingers de lucht in en vormt zo het cijfer 11. Het gaat razendsnel, maar Julia heeft de volgorde in zich opgenomen en doet haar vriendin zo goed mogelijk na.

Ana glimlacht en omhelst haar. ‘Je ziet er fantastisch uit. Rechtop slapen, dan zitten je make-up en je haren morgen ook nog goed,’ plaagt ze. Ze zet haar ondeugende grijns op. ‘En *amiga*... de volgende keer dat je met Dante meegaat moet je je wel overal hebben geschoren, hoor.’ Julia had opgebiecht dat ze zich onzeker had gevoeld toen ze zich voor Dante moest uitkleden.

‘Jij *putita*’ grinnikt Julia terwijl ze haar vriendin een stomp geeft. Ana giert het uit van de lach. Ze pakt haar bus haarlak uit haar tas, spuit demonstratief nog een laatste wolk over Julia’s hoofd en loopt de galerij op, richting trappenhuis. Julia kijkt haar lachend na.

Dan plukt ze Luis van de bank die daar in slaap is gevallen en draagt hem naar zijn bed. Als ze hem neerlegt, schrikt hij wakker en kijkt haar met grote ogen aan. ‘Waarom zie je er zo eng uit, Julia?’

Julia aait haar broertje geruststellend over zijn haren. ‘Ana heeft me opgemaakt, dat is alles. Ga maar weer slapen.’

Luis draait zich om naar de muur en sluit zijn ogen. ‘Welterusten.’

‘Trusten,’ fluistert Julia.

Ze loopt naar de badkamer om haar tanden te poetsen. Peinzend bekijkt ze zichzelf in de spiegel. Ana kan nog zo nonchalant doen over de betekenis van zo’n SM-lidmaatschap, maar nu Julia weer alleen is, twijfelt ze. Wil ze er eigenlijk wel zo bijlopen? Als een gangstermeisje? Wat zullen ze op school zeggen? Dan moet ze weer aan Dante denken. Ze bewondert haar hoge staart, draait aan haar gouden

oorringen en oefent een verleidelijke lach. Glimlachend herleest ze zijn Whatsapp. Een *mamasita*, noemt hij haar. Ze kan niet wachten tot ze hem weer ziet.

[25](#) snelle, opzweepende dansmuziek uit Latijns-Amerika

[26](#) vrouwelijk bendelid

[27](#) lekker ding

[28](#) Mexicaanse tosti

[29](#) sukkels, watjes, maar ook: rivaliserende bendeleden

[30](#) cool

[31](#) kleine slettenbak

HOOFDSTUK 6

Julia werpt een blik door het keukenraam en schudt in ongeloof haar hoofd. De eerste dag van november en dan al zo veel sneeuw. Als haar schmink dat maar overleeft. Ze loopt nog een laatste keer naar de badkamer en inspecteert nauwkeurig haar gezicht. Ze heeft uren voor de spiegel gestaan.

Dante moest thuis alles voorbereiden, en ze heeft hem gezegd dat hij haar heus niet hoefde te komen halen. Nu ze weet hoe hard het sneeuwt, heeft ze daar een beetje spijt van.

Julia werkt nog de laatste lijntjes bij. Haar handen trillen onophoudelijk. De badkamer is koud, zonder verwarming. De lippen van haar broertje kleurden onmiddellijk paars toen hij eerder die avond uit bad stapte. Ja, nu is haar make-up vlekkeloos. Haar krullen houdt ze met een diadeem in bedwang. Die jurk met zwart kant is al oud, maar dat zie je niet. Bovendien voelt het bijzonder om op deze dag mama's jurk te dragen.

Ze loopt op haar tenen door de gang en kijkt nog even bij haar broertje. Gelukkig, hij is in diepe rust. Ze was bang dat hij het misschien te koud zou hebben om in slaap te vallen. Op weg naar buiten trekt Julia nog snel de slaapzak van de bank, die haar vader daar verfrommeld heeft achtergelaten. Ze vouwt hem op en legt hem netjes terug. 'Teringzooi,' moppert ze hardop als ze de voordeur achter zich dichttrekt.

In het portiek struikelt ze bijna over twee paar benen. Vanonder de capuchon van haar winterjas gluuert ze naar de figuren tegen de donkere muur. Slungelige lijven, tegen elkaar aan gedrapeerd als poppen. Hun wangen zijn ingevallen, hun ogen staan leeg. Naast hen op de grond liggen gebruikte injectienaalden. Ze is het inmiddels gewend: in hun complex wonen nogal wat junks en alcoholisten. Godzijdank kan haar vader de huur alleen opbrengen, sommige buurkinderen hebben zo'n engerd als huisgenoot.

Dantes huis is verder lopen dan ze dacht. Tot nu toe is ze er alleen met de auto geweest. Julia houdt haar handen in de zakken van haar winterjas en luistert naar de knerpende sneeuw onder haar schoenen. Het is een heldere nacht met een

sikkelvormige gouden maan en twinkelende sterren. Het is alsof de aarde fluoresceert, met al dat wit. De afdrukken die haar sportschoenen achterlieten, zijn alweer bedekt met verse vlokken.

In de vensterbanken van Dantes huis flikkeren kaarsen, en snelle bastonen zweven haar tegemoet. Aan de daklijst bungelen skeletten van vloepapier, en tegen de voordeur is een wit geraamte gespijkerd. Langs het tuinpad grijnzen pompoenen met kaarsjes erin, aan de deurbel hangt een plastic doodshoofd. De versieringen doen haar denken aan thuis. Aan haar moeder, en hoe ze samen schedels knutselden van papier-maché, en beenderenbrood bakten. Ze voelt ineens hoe de lijm haar vingers deed plakken, en ze ruikt weer de geur die vanuit het oventje hun kleine Mexicaanse huis vulde.

Julia loopt de veranda op en trekt aan het schedeltje naast de deur. Binnen klingelt een bel. In het raam ziet ze zichzelf: een klein meisje met een witgeschminkt gezicht, paarse kringen om haar ogen en dichtgenaaide lippen. Julia kijkt naar haar handen en inspecteert nog snel haar glimmend zwarte nagels. Dan opent de deur zich piepend tot op een kier. Om de deurpost klemmen zich witte beenderige vingers.

‘Welkom Smiley,’ zegt een diepe stem. ‘Goed dat je er bent.’

Dante heeft zich uitgedost als de man met de zeis. Hij draagt een zwarte mantel, zijn gezicht is wit, zijn oogkassen zijn donker. De mantel maakt hem nog langer dan hij is. Hij haalt uit en trekt haar naar zich toe. Het harde plastic van de zeis snijdt in haar rug. Hij zoent haar vol op de mond. Haar zwart gestifte lippen kleven tegen zijn witte dodemansgebit, en Julia voelt zijn gehandschoende vingers om haar billen.

‘Je bent prachtig,’ fluistert hij in haar oor. ‘Ik zie je zo.’ En weg is hij alweer.

Julia kijkt de kamer in. Haar ogen worden groot: wat ze ziet is prachtig en angstaanjagend tegelijk. Alles wat ze kent uit Mexico, valt hierbij vergeleken in het niet. Dit is een carnaval van de doden. Ze is omringd door skeletten, zombies, duivels, figuren met dichtgestikte monden en gedaanten in witte doorschijnende gewaden. Ze dansen, drinken en lachen. Een lange tafel ligt vol gebakken dodenbrood en gesuikerde schedels van chocola en marsepein. Boven haar hoofd, aan het plafond, hangen aan linten foto's en beeldjes van baby's en engeltjes. De *angelitos*. Julia is verrukt. Ze schudt zich uit haar jas, loopt naar de keuken en pakt een flesje bier van het aanrecht. Neemt een grote slok. Onhandig laat ze een

straaltje bier over haar jurk vallen. Ze zoekt juist naar een doekje om het weg te vegen, als ze de stem van haar beste vriendin achter zich hoort.

‘Julia!’ Ana komt op haar af gerend, tussen duim, wijs- en middelvinger houdt ze haar witte baljurk omhoog. Ze struikelt en valt languit in Julia’s armen.

Julia vangt Ana lachend op en pakt haar dan bij de schouders. ‘Laat me naar je kijken. Wat ben je mooi!’ roept ze uit. ‘Een echte bruid van de doden.’ Over Ana’s gezicht spant zich een spinnenweb. Rond haar ogen cirkelen zwarte kringen met glinsterende groene en witte steentjes. Twee verticale kattenlenzen staren Julia aan. Haar lange haren heeft Ana met witte bloemen opgestoken.

‘Jij bent anders ook goed eng,’ grijnst Ana. ‘Hoe heb je dat voor elkaar gekregen?’

Julia kijkt haar trots aan. ‘Weet je wel hoe lang ik bezig ben geweest?’ Ze neemt nog een slok.

‘Heb je Dante al gezien?’ vraagt Ana haar.

Julia knikt. ‘Hij heeft me binnengelaten. Hij ziet er geweldig uit, vind je niet?’

Maar Ana luistert niet. Ze is afgeleid door een jongen met een wandelstok die op haar af is komen lopen en haar een langdurige tongzoen geeft. Dat moet Boca zijn, beseft Julia. Zijn gezicht is spierwit, om zijn tengere lijf hangt een groene rococoblouse, en op zijn hoofd staat een hoge hoed. Julia herinnert zich de keer dat ze met Ana naar het winkelcentrum liep om Boca te ontmoeten, en voelt een warme gloed door haar lijf trekken. Ze weet nog hoe zenuwachtig ze toen was, en hoe jaloers. Nu mag ze bij dit feest zijn en heeft ze zelf een vriendje. En wat voor één.

Plotseling stopt de muziek. Het geroezemoes valt stil. Julia checkt de tijd op haar telefoon. Middernacht. Dante klimt op een stoel naast de deur en schraapt zijn keel. Julia en Ana schuifelen naar voren.

De man met de zeis begint, met gedragen stem: ‘Geachte homeboys en homegirls. Vandaag zijn de zielen van onze kinderen teruggekomen op aarde, morgen keren onze broeders en zusters terug. Onthoud, op deze Día de los Muertos, de Dag van de Doden, zijn wij allen Mexicanen. Ook als je ergens anders bent geboren. En ook als je nog geen lid bent van SM.’ Dante geeft Julia een snelle knipoog.

‘Met de nadruk op nóg,’ grapt Ana erachteraan terwijl ze Julia een por geeft. De aanwezigen draaien hun hoofden naar haar om en klappen geestdriftig in hun

handen. Julia kijkt verlegen naar de grond.

Dante vervolgt, plechtig: ‘Vannacht strelen en vereren wij de dood... De dood!’ brult hij nu. ‘De dood is onze grote liefde en wij slapen met hem.’

Julia herkent de zin. Die komt uit *Het labyrint der eenzaamheid* van de Mexicaanse schrijver Octavio Paz. Ze heeft het op school gelezen, tijdens de Spaanse literatuurles. Maar Dante citeert het volkomen verkeerd. Ze kijkt naast zich, naar Ana, die gearmd met Boca ademloos staat te luisteren, en Julia houdt haar mond; Ana vindt haar toch al een nerd vanwege de bijdehante opmerkingen die ze in de klas maakt.

‘Wie staat er bij ons op nummer één?’ roept Dante nu begeesterd uit terwijl hij zijn blik over de hoofden laat glijden.

‘*Diós!* God... voor Hem leven we!’ scandeert de menigte.

‘Wie staat er op twee?’ roept Dante weer.

‘Moeder... voor haar leven we!’ roepen de toeschouwers uit.

‘En wie staat er op drie?’

‘StreetMaffia-11,’ schreeuwen de feestgangers nu uitzinnig. ‘Voor de *gang* sterven we.’

Dante houdt een fles tequila omhoog en proost. ‘*Hasta la muerte!*³²’

‘*Hasta la muerte!*’ echoot het in koor.

Dante stapt van zijn stoel en opent de deur. De vrieskou dringt naar binnen. Traag schuifelen de gedaanten een voor een naar de voortuin, ieder een slank kaarsje in de ene hand en een fles drank of een schaal met voedsel in de andere. Julia grist haar jas van een stoel en schuifelt mee. Het is gestopt met sneeuwen. Ze verzamelen zich in een halve kring rond de veranda. Julia ziet dat er een altaar is neergezet. En daar, voor een metershoog gouden kruis, staat het skelet van Santa Muerte, de heilige dood. Julia’s adem stukt. In Mexico mocht de naam van de zwarte dame niet eens worden genoemd. Ze hoort het haar oma nog sissen, haar opgeheven vinger streng op en neer zwaaiend: ‘Een beschermheilige voor criminelen, dat is het. Ze is de duivel.’ En nu, hier, kijkt Julia gefascineerd toe hoe de leden van de *gang* een voor een naar voren schuifelen om wat kaarsvet op de tafel te druppelen en hun kaarsje in de hete was vast te draaien. Allemaal knielen ze even kort voor Santa Muerte, buigen hun hoofd en slaan een kruisje. Dante torent boven hen uit en roept vanaf de veranda telkens een naam. Julia buigt zich over naar een meisje met een opvallend donkere huid, dat voor haar staat. Ze

draagt een witte sluier en een blauwe strapless jurk. Het meisje wrijft met haar handen over haar armen, haar onderlip bibbert van de kou. Julia is blij dat ze haar jas heeft meegenomen.

‘Wie zijn die mensen?’ fluistert Julia in haar oor.

‘De mensen die hij opnoemt, bedoel je?’ fluistert het meisje terug. Het voile verhult haar gezicht. Julia knikt.

‘We eren alle homies die zijn omgekomen.’

Julia staart zo onbewogen mogelijk voor zich uit. Waarom zijn er zo veel homeboys en homegirls omgekomen? Het sterven voor de *gang*, dat zojuist door iedereen zo geestdriftig werd uitgeroepen, zouden ze dat soms letterlijk nemen?

Julia kijkt opnieuw naar het meisje met de blauwe jurk. Het valt haar ineens op dat ze een tatoeage op haar schouder heeft. Julia probeert te lezen wat er staat, maar het zwart van de letters valt bijna weg op de donkere huid. Ze laat haar blik verder glijden, langs de mensen in de rij voor haar. Op de hand van de jongen die juist de as van een sigaret tikt, in de nek van de man met het kortgeschoren haar, op de bovenarm van dat meisje met de kanten bruidsjurk... Het lijkt wel of iedereen hier tatoeages draagt. Alleen Dante niet, realiseert Julia zich plotseling.

Ineens krijgt ze het gevoel dat er naar haar gestaard wordt. De jongen die zojuist zijn kaarsje heeft aangestoken loopt tergend traag terug naar zijn plek, en al die tijd houdt hij zijn blik strak op haar gericht. Julia schrikt. Ze ziet twee fonkelende, lichte ogen in een gezicht dat van oor tot oor is volgetatoeëerd met inkt. Het grijnst naar haar. Een gouden tand blinkt haar tegemoet.

Niet op haar gemak zoekt Julia in de menigte naar Ana. Ze ontwaart haar verderop, waar ze met Boca in de dansende vlammetjes staat te turen. Julia baant zich een weg door de opeengepakte rijen en pakt haar vriendin bij haar bovenarm. ‘Ana? Ana!’

‘Wat is er?’

‘Die gast met die tatoeages in zijn gezicht, die net dat kaarsje aanstak, wie is dat?’

‘O, dat is Chico.’ Waar heeft Julia die naam eerder gehoord? Had Dante niet een huisgenoot die zo heet? ‘Maak je geen zorgen. Hij ziet er eng uit, maar hij heeft zo’n hartje.’ Ana houdt haar duim en wijsvinger een klein stukje van elkaar. Ze buigt zich voorover. ‘Hij heeft een rotjeugd gehad, met een moeder die niet van de drugs kon afblijven en een vader met losse handjes. Daarom doet hij zo. Maar ik

zweer je: die jongen is oké.' Ana vleit zich weer tegen Boca aan. Julia schudt haar hoofd. Zou er hier iemand zijn die wél een zorgeloos leven heeft geleid? Julia tuurt naar de gezichten. Waar is Dante? Ze voelt zich plotseling alleen, op dit feest waar iedereen elkaar kent.

De tafel is verworden tot een zee van kaarslicht en bloemen, suikerschedels, flessen tequila en manden vol *tamales*³³. De feestgangers verdringen zich weer bij de deur, de warmte tegemoet. Julia rilt in de ijzige avondlucht en wil juist naar binnen gaan, als twee gespierde armen haar van achteren stevig vastpakken. Een lang lijf drukt zich tegen haar rug, hete adem stoomt in haar oor. 'Ga je mee?'

Julia draait zich om. Dante sluit zijn grote handen als een kommetje om haar knuisten en blaast ze warm. Hij leidt haar naar het altaar en gaat achter haar staan. De kou is plotsklaps verdwenen. Dante zet een fles tequila tegen haar mond en laat haar kleine slokjes proeven. De drank brandt in haar keel. Intussen wijst hij haar alle relikwieën op de tafel aan. En vertelt over zijn homies en wie zij waren en wat zij meebrachten naar de herdenkingsdienst toen ze dat nog konden. Zijn donkere stem werkt hypnotiserend, zijn adem ruikt bedwelmend. Hij vraagt naar haar geliefden die er niet meer zijn, en Julia vertelt over haar opa's en oma die zijn overleden. Over haar ooms, broers van haar vader, die al jong zijn gestorven, de ene na een verkeersongeluk, de andere bij een dom maar noodlottig ongeval in een machinefabriek. Over haar kleine nichtje uit Acapulco dat geraakt werd door een verdwaalde kogel tijdens een drugsruzie op straat, en dat niet op tijd naar het ziekenhuis kon worden gebracht omdat de straten weer eens waren overstroomd. 'En mijn moeder, natuurlijk, maar dat verhaal ken je,' zegt ze tenslotte. Dante trekt haar wat dichtert tegen zich aan en Julia sluit haar ogen.

Het geluid van een aansteker laat haar opschrikken, en een weeïge geur verspreidt zich. Dante houdt de joint voor haar lippen. Ze neemt een trekje; voorzichtig ademt ze de rook in. Julia voelt zich langzaam duizelig worden en leunt zwaarder tegen het beschermende lijf achter zich. Dante wiegt haar heen en weer.

'Kom, ze wachten op ons. Laten we naar binnen gaan,' fluistert hij in haar oor. Julia volgt hem het huis in. In de woonkamer knijpt ze hem hard in zijn hand en blijft als versteend staan. De gasten zijn in een kring gaan zitten rond een metalen apparaat. Chico, de jongen met het getatoeëerde gezicht, heeft wijdbeens plaatsgenomen op een stoel. In zijn rechterhand houdt hij een lange metalen

naald. Het donkere meisje met de blauwe jurk is tussen zijn benen gaan zitten, de sluier ligt naast haar op de houten vloer. Haar blote schouder heeft ze naar hem toe gedraaid. Ze lacht breeduit naar Julia.

‘*Hola!*’ roept ze verwelkomend. ‘Jij moet Smiley zijn. Sorry, dat had ik buiten nog niet in de gaten. Kom maar dichterbij, hoor, we bijten niet.’ Julia kijkt vragend naar Dante, die geruststellend knikt. Ze schuifelt dichterbij. Het meisje reikt haar vanaf de vloer een hand. ‘Aangenaam. Ik ben Negra.’ Onhandig botsen hun knokkels tegen elkaar. Julia is nog niet zo handig met de speciale begroeting die Ana haar heeft geleerd. Om hen heen klinkt hoongelach, Dante lacht mee. Julia staart beschaamd naar haar schoenen, maar Negra geeft Dante een sneer. ‘Ga haar niet staan uitlachen. *Cabrón!*³⁴’

Julia kijkt geschrokken naar het gezicht van Dante, hij lijkt haar niet iemand die zich zomaar laat uitschelden. Maar hij grinnikt alleen maar.

Julia zakt op haar hurken. Nu pas kan ze de tatoeage op Negra’s schouder lezen. *Princesa*, staat er, in sierlijk krullende letters. Negra’s blik is die van Julia gevolgd. ‘Eén van hen hangt daar voor mij,’ zegt ze zacht, wijzend naar de engeltjes aan het plafond. ‘Princesa was mijn baby.’

Julia kijkt Negra geschrokken aan. ‘Wat erg voor je,’ stamelt ze.

Negra legt haar fijne vingers om de hare en geeft haar een kort kneepje. ‘Dankjewel... Mooi wordt het, hè?’ zegt ze, nu weer glimlachend. Op haar andere schouder is met groene stift een clownskop getekend. ‘Heeft Chico voor me ontworpen. En hij gaat hem nu ook zetten.’

Chico knikt. ‘Blijf gerust,’ zegt hij tegen Julia. Hij heeft vriendelijke ogen, maar lachen doen ze niet.

Dante is inmiddels naast Julia gaan zitten. Hij heeft tequila voor haar meegenomen. Ze zucht. Nog meer drank. ‘Wat vind je ervan?’ vraagt hij haar.

‘Best mooi,’ antwoordt ze. Dan zwijgt ze even. Zodra Chico het apparaat heeft aangezet fluistert ze in Dantes oor: ‘Wat erg voor Negra, van haar baby.’

Hij knikt. ‘En haar vriend was op vakantie toen het gebeurde. Haar verlies moest ze dus alleen verwerken. Ze heeft het niet gemakkelijk. Gelukkig zijn wij er voor haar.’ Julia fronst haar wenkbrauwen, waarop Dante haar stevig tegen zich aantrekt. ‘In de bak. Vakantie is een codewoord. Hij zit in de gevangenis.’

‘Wat zou jij willen?’ vraagt Dante na een tijdje. Julia kijkt hem verbaasd aan. ‘Als je wilt, kan Chico bij jou zo ook een tatoeage zetten. Je bent toch al bijna een van ons, dus waarom niet?’

Julia kijkt om zich heen. Ze ziet jongens en meisjes die lachen, vrienden die de armen om elkaars schouder hebben geslagen en elkaar plaagstootjes geven, vriendinnen die bij elkaar op schoot zijn gekropen. Ze ziet Ana en Boca, die lui tegen elkaar aan hangen en elkaar ongetwijfeld lieve dingen toefluisteren. Julia voelt zich rozig, door de drank en de wiet en de onvoorwaardelijke liefde die de ruimte vult, en ze wil niets liever dan zich overgeven aan deze mensen, aan deze nieuwe familie.

Het is eruit voor ze er erg in heeft. ‘*Mi vida loca*,’ zegt ze, terwijl ze vastbesloten opkijkt naar Dante. ‘Drie stipjes. Ik wil drie stipjes. Net als jij.’

[32](#) tot aan de dood!

[33](#) gevulde maïsdeegrollen, gestoomd in bananenblad

[34](#) klootzak

HOOFDSTUK 7

Julia schrikt wakker van de deur die met een klap in het slot valt. Hoe laat is het? Ze grijpt naar haar telefoon en knippert met haar ogen tegen het felle licht van haar scherm. Zes uur 's ochtends. Ze heeft amper een uur geslapen.

Het geluid van de televisie schalt door de gang. 'Mierda!' klinkt het. Het blikkerige geluid sterft weer weg. Julia staat op en opent de deur. Het blauwe licht van de tv valt hun slaapkamer binnen, Luis begint licht te kreunen.

Snel stapt ze de gang op en schuifelt blootsvoets richting woonkamer. Als ze om het hoekje gluurt ziet ze hem zitten, haar vader, voorovergebogen op de leren bank, met zijn rug naar haar toe. Hij ziet eruit als een zwerver. Zijn haren staan alle kanten op, hij draagt geen shirt, zijn vale broek hangt op zijn heupen en onthult meer bil dan een dochter van haar vader zou willen zien. Hij grabbelt met zijn linkerhand in zijn broekzak naar een pakje peuken en steekt een sigaret op. Met een plop ontdoet hij een bierflesje van de dop.

'Papi?' vraagt Julia zacht.

'Julia? Moet je niet slapen?' mompelt hij terwijl hij voor zich uit blijft staren. Julia schuifelt naar de bank en gaat een stukje bij hem vandaan zitten.

'Ik hoorde je thuiskomen,' zegt ze.

'Ja, sorry, die stomme tv,' zegt haar vader afwezig met zijn blik op een of andere *telenovela*³⁵. Julia heeft er niets mee, met die series. Maar ze lijken een ontspannende uitwerking op haar vader te hebben.

'Alles goed, papi?' vraagt ze. Hij knikt nauwelijks merkbaar. Ze ziet haar vader meestal slapend. Hooguit spreken ze elkaar even wanneer hij tussen zijn werk in de bouw en zijn nachtdienst in de fabriek thuiskomt om iets te eten. 'Ik ben op een feest geweest, vannacht,' zegt ze voorzichtig.

Haar vader neemt een slok van zijn biertje. 'Wat voor feest?' Hij heeft haar nog steeds niet aangekeken.

'Ter ere van Día de los Muertos,' verduidelijkt Julia.

'O ja. Natuurlijk.' Hij fronst zijn wenkbrauwen. 'Dat is vandaag. Hoe was het?'

'Goed. Het deed me aan thuis denken.'

‘Dat is mooi,’ mompelt haar vader. Zijn ogen staan dof. Met zijn hand reikt hij naar zijn telefoon. ‘We moeten oma bellen. Ze heeft het altijd moeilijk rond deze dagen.’

Alleen Julia’s oma van moeders kant leeft nog. Toen het lichaam van Julia’s moeder in de Sonorawoestijn werd gevonden en naar Oaxaca werd gestuurd, had haar oma haar dochter alleen moeten begraven; Julia’s vader kon met zijn kinderen onmogelijk terug naar Mexico nu ze eindelijk de VS hadden bereikt. Julia’s oma was er nooit overheen gekomen. Julia’s vader stuurt haar elke maand geld, maar ze zou niets liever willen dan dat haar schoonzoon en kleinkinderen gewoon weer thuis zouden komen.

‘Is het niet wat vroeg om te bellen?’ vraagt Julia.

Haar vader legt de telefoon weer neer. ‘Je hebt gelijk.’ Hij kijkt haar aan en glimlacht verontschuldigend. ‘Ik ben mijn gevoel voor dag en nacht een beetje kwijt, geloof ik.’

‘Dat snap ik toch, *papi*,’ zegt Julia. Ze wil een hand op zijn schouder leggen maar trekt haar arm weer terug. Ze raken elkaar eigenlijk nooit aan. Ze neemt met een schuin oog het onverzorgde uiterlijk van haar vader in zich op. Is dit de man die droomde van een betere toekomst, die dapper de hoon van haar moeder trotseerde omdat zij nooit geloofde dat er voor hen zoiets als een Amerikaanse droom was weggelegd? Die zijn dochter op zijn rug droeg toen die niet meer kon lopen?

‘Wat heb jij daar nou?’ vraagt haar vader. Hij wijst naar haar hand. De huid tussen haar rechterduim en -wijsvinger is vuurrood en schrijnend. Volgens Chico ziet het er over een week al veel mooier uit.

Julia haalt haar schouders op. ‘O, een tatoeage.’

‘Hm,’ gromt haar vader. ‘En die groene en witte kleren die ik laatst in de badkamer zag liggen, zijn die ook van jou?’ Julia knikt. ‘Je weet neem ik aan dat dat de kleuren van de StreetMaffia zijn?’ Julia knikt opnieuw. ‘Hebben zij ook die tatoeage bij je gezet?’ Julia haalt haar schouders op. Haar vader springt driftig van de bank, gaat voor haar staan en heft dreigend zijn hand op. Julia deinst terug. ‘Weet je wie die tattoo ook dragen?’ Hij wijst naar de stipjes op haar hand. ‘De kanslozen die je elke dag rokend voor de supermarkt ziet staan. Wil jij ook zo worden? Nou?’ Julia haalt haar schouders op. Haar vader snuift hard door zijn neus en buigt zich voorover. De rimpel tussen zijn wenkbrauwen wordt dieper. ‘Je

hebt een goed stel hersens, *mi hija*³⁶. Je haalt straks moeiteloos je diploma; waarom zou je je inlaten met die *losers*? Ik wil het niet hebben, hoor je me? Ik wil het níét hebben.'

Julia veert op van de bank en wurmt zich langs haar vader, kokend van woede. Hoe durft hij Dante, Ana, Boca en de rest *losers* te noemen? Hij kent ze niet eens. Hij kent háár niet eens. 'Ga je nu ineens de bezorgde vader spelen?' roept ze hem half huilend over haar schouder toe terwijl ze de kamer uit loopt. 'Te laat, *papi*. Je bent te laat.'

Het is al midden op de dag als Julia weer wakker wordt. Luis zit ongetwijfeld alweer uren cartoons te kijken, en haar vader moet al naar zijn werk zijn. Gelukkig maar, ze voelt haar boosheid weer opkomen als ze aan hun ruzie denkt. Ze checkt haar telefoon. Een berichtje van Dante, al van een paar uur geleden.

Hoe is het op deze winterse zondag met mijn lieve Smiley? Ze schrijft hem snel wat woorden terug.

Dan leest ze een Whatsappje dat Ana haar heeft gestuurd: *Hola! Dat feest was chingón, of niet soms? Zo stoer, die tattoo van jou!*

Julia inspecteert de stipjes op haar hand. Het zwart is nu goed te zien, maar de huid eromheen is nog steeds rood. Er komt weer een bericht binnen.

Slaapkop! Word eens wakker. Ik wilde even langskomen.

'Ik ben bij Boca blijven logeren, dus we sliepen pas heel laat.' Ana steekt haar tong in haar wang en geeft Julia haar kenmerkende vette knipoog.

Julia schiet in de lach. 'Gek wijf.' Ze zitten aan de keukentafel. Julia heeft eieren met chilisaus gebakken.

'Is je pa er niet?'

Julia haalt haar schouders op. 'Weekenddienst in de fabriek. Die beesten worden ook op zondag geslacht, hoor.'

Ana trekt haar mondhoeken van afschuw naar beneden en pakt dan Julia's hand. Ze bewondert de drie stipjes. 'Die worden vast heel mooi,' zegt ze.

Julia is daar nog niet zo zeker van, maar als ook haar vriendin het zegt?

'Wat vond je van iedereen?' vraagt Ana. 'Aardig zijn ze, hè?'

Julia knikt. 'Waarom wilde je eigenlijk langskomen?' vraagt ze ongeduldig. 'Heb je me iets te vertellen wat niet kon wachten tot morgen? Ben je soms zwanger?' Ze

stoot haar vriendin plagerig aan.

Maar Ana lacht niet mee. 'Het is tijd om te kiezen, Julia,' zegt ze.

'Hoe bedoel je, te kiezen, voor wat?'

'Nou, of je wel of niet écht bij SM-11 wilt horen. Je hebt iedereen nu ontmoet. Het wordt tijd dat je me laat weten of je ingejumpt of ingesexed wilt worden.'

Julia kijkt haar vriendin niet-begrijpend aan. 'Of je in elkaar geslagen wilt worden of liever met vijf homeboys naar bed wilt,' verduidelijkt Ana.

'Om lid te kunnen worden? Je maakt een grapje, zeker?'

Maar Ana vertrekt geen spier. 'Nee, ik maak geen grapje. Je moet je loyaliteit tonen. Laten zien dat je er straks bij de eerste de beste vechtpartij niet vandoor gaat.'

'En om dat te bewijzen moet ik me eerst door jouw homies in elkaar laten slaan?' vraagt Julia ongelovig.

'Door mijn homies? Het zijn straks ook de jouwe, hoor.' Ana neemt een slok melk. 'Of je gaat met ze naar bed. Dat mag ook.'

Julia voelt zich misselijk worden. Een *gangbang*? Dante zou razend worden. Toch? 'Wat heb jij gedaan?' vraagt Julia onzeker.

'Ik ben ingesexed,' antwoordt Ana. Ze noemt de namen van de jongens die erbij waren en telt op haar vingers mee: 'Door Boca. En Chico. En door die twee jongens die je op het feest hebt ontmoet, met die half geschminkte gezichten, weet je wel? O, en door Dante, natuurlijk.'

Julia kijkt haar vriendin geschokt aan, de tranen springen haar in de ogen. Ze heeft haar vriendin destijds nota bene alle details van haar eerste date met Dante verteld. Waarom heeft Ana toen niets gezegd? Gekwetst bijt ze op haar lip.

Ana legt haar handen om de hare. 'Het spijt me, Julia,' zegt ze zacht. 'Ik snap dat het niet leuk is dat te horen. Maar je hoeft niet jaloers te zijn. Het is al twee jaar geleden en het was onderdeel van het inwijdingsritueel. Ik voel niets voor Dante, daarvoor ben ik veel te gek op Boca. Geloof me alsjeblieft.'

Julia knikt dapper. Een rilling trekt over haar rug bij het idee dat zij ook met al die jongens... 'Ik wil dat echt niet, hoor,' zegt ze terwijl ze Ana smekend aankijkt. 'Dan maar liever klappen.'

Haar vriendin knikt. 'Oké. Ik zal het doorgeven. Het duurt maar elf seconden,' zegt ze ter geruststelling. 'Je mag je gedurende die elf seconden niet verdedigen. Laat het maar gewoon over je heen komen. Je zal zien, het valt best mee.' Ana pakt

Julia's hand, drukt een kus op de plek tussen duim- en wijsvinger en loopt de keuken uit. 'Dag Luis,' hoort Julia haar nog roepen voordat ze de deur met een klap achter zich in het slot laat vallen.

Ze blijft doodstil aan de keukentafel zitten en staart wezenloos voor zich uit. Ze kan bijna niet geloven dat ze er zojuist mee heeft ingestemd zich in elkaar te laten slaan. Ze lijkt wel gek. Julia pakt haar telefoon om Ana te laten weten dat ze zich heeft vergist. Dat ze er geen enkele behoefte aan heeft lid te worden van SM. Maar dan denkt ze terug aan de hartverwarmende sfeer van de nacht, aan Dante die zijn armen om haar heen hield. Ze legt haar telefoon weer op tafel.

Julia staat op, loopt naar de televisie en zet die met een ferme druk op de knop uit.

'Niet doen!' roept Luis verontwaardigd. 'Het was nog helemaal niet afgelopen.'

Julia heft streng haar wijsvinger naar hem op. 'Niet zeuren, Luis. We moeten oma bellen.' De telefoon gaat lang over. Maar dan, eindelijk, hoort ze de vertrouwde stem van haar grootmoeder. 'Hola?'

'Buenos días, abuelita³⁷? Met Julia en Luis. We wilden je even bellen op deze Día de los Muertos. Ben je vannacht nog naar het graf van opa en dat van mama geweest?'

'Wat fijn dat jullie bellen!' roept haar oma uit. 'Ja, het graf van je moeder ligt er mooi bij, Julia. Ik heb er verse bloemen op gelegd. En haar favoriete *tamales* achtergelaten.'

'Dankjewel, oma,' zegt Julia. Ze ziet de begraafplaats voor zich waar ze zo vaak samen voor familieleden hebben gewaakt en weet even niet wat ze moet zeggen.

'Hoe gaat het met je, Julia?'

'Goed hoor. Ik heb het naar mijn zin op mijn nieuwe school.'

'Mooi zo. Heb je al vrienden gemaakt?' Haar oma weet dat het haar tot nu toe niet goed lukte om vriendschappen te sluiten.

'Ja, er zit een leuk meisje uit mijn klas. Ze heet Ana.'

'Wat fijn voor je, kindje. Kunnen jullie gezellig samen naar de film of uit winkelen.' Julia hoort de opluchting in de stem van haar grootmoeder. Ze moest eens weten.

'Ja, oma,' antwoordt ze beleefd. 'Wacht, ik geef Luis nog even. Tot gauw.'

De volgende ochtend kleurt Julia voor de badkamerspiegel met een potlood haar wenkbrauwen in en stift haar lippen bruin. Ze heeft er handigheid in gekregen. Ze wrijft tussen haar handen wat wax en strijkt die met haar vingers door haar haren. Daarna draait ze haar krullen in een slordige knot. Ana had aangeboden haar stijltang achter te laten, maar Julia is veel te ongeduldig om haar haren elke dag te ontkrullen.

Nadat ze haar broertje veilig bij het schoolhek heeft afgeleverd, loopt Julia zo snel ze kan naar de bushalte. Schichtig kijkt ze om zich heen. Ze weet nog steeds niet of ze terug wil komen op haar besluit. Misschien is ze al wel te laat. ‘Mierda,’ vloekt ze hardop. Zie je wel: daar komt al een groepje luid pratend de hoek om. Julia moet zichzelf ervan weerhouden meteen rechtsomkeert te maken. Ze duikt diep weg in haar jas en houdt haar ogen strak naar de grond gericht. De vier meiden komen dichterbij, tot ze hun gesprek staken en elkaar aanstoten. Julia herkent ze niet onmiddellijk, maar SM kan het injumpen natuurlijk evengoed overlaten aan een andere clique. Ze zet zich schrap voor wat komen gaat.

De meisjes lopen haar voorbij en werpen haar alleen een paar minzame blikken toe. Onder hun winterjacks ziet Julia in een flits de kraag van rode sweatshirts, en ze haalt opgelucht adem. Nooit gedacht dat ze nog eens blij zou zijn North Siders tegen het lijf te lopen.

In het bushokje klemt een oude vrouw haar handtas wat dicht tegen zich aan zodra Julia naast haar plaatsneemt. Julia snuift verontwaardigd: alsof zij een oud vrouwtje zou beroven. De kou van het ijzeren bankje trekt onmiddellijk door de stof van haar broek in haar billen. Dan hoort ze het geluid van een motor die stationair blijft draaien. Wat doet de Silverado van Dante daar nou, aan de overkant van de straat? Julia loopt weg van de bushalte, passeert de meiden van de North Side met grote passen en rent dan schuin de weg over tot ze bij Dantes auto is.

Dante buigt zich vanuit zijn stoel naar het portier aan de passagierskant om dat voor haar te openen. Zijn lippen zijn opeengeperst tot smalle streepjes. ‘Stap in,’ commandeert hij. Onzeker klimt Julia naar binnen en trekt het portier dicht. Dante kijkt strak voor zich uit. ‘Smiley,’ begint hij bars. ‘SM-leden rennen niet. Nooit. Begrepen?’ Julia knikt geschrokken. Hij gebaart naar de meiden buiten, die hen van een afstandje aanstaren, en draait zich dan naar haar toe. ‘Je laat je niet

kennen. Je laat niemand zien dat je bang bent of verdriet hebt. Je slaat nooit je ogen neer. *Smile now, cry later*, noemen we dat bij de StreetMaffia.'

'Sorry, dat wist ik niet.' Julia's stem klinkt klein. 'Maar ik rende niet voor ze weg, ik rende naar jou toe.'

Dante kijkt haar streng aan. Er valt een geladen stilte.

'*Smile now, cry later*,' herhaalt Julia mompelend.

Dante knikt. 'O, en nog iets,' zegt hij terwijl hij de sigarettenaansteker uit de houder trekt. 'Ik wil graag dat je voortaan meteen reageert wanneer ik je probeer te bereiken. Ik had je gisterochtend een Whatsapp gestuurd, maar het duurde uren voordat je iets van je liet horen. Dat wil ik niet meer hebben. *De acuerdo?*[38](#)'

Julia wil protesteren, zeggen dat ze nog sliep, maar slikt haar woorden in en knikt.

'Mooi zo,' reageert Dante. Gelukkig, zijn stem klinkt al wat warmer en om zijn lippen speelt zijn vertrouwde scheve lachje. 'We doen het even opnieuw.' Hij draait zich naar haar om, lacht zijn witte tanden bloot en roept, overdreven articulerend: '*Hó-la, má-ma-síta!*'

'*Hola*,' begroet ze hem zacht. Dante buigt zich voorover en zoent haar vol op de mond. 'Wat zie je er weer geweldig uit. Een sexy *chola*, dat ben je, Smiley. Met afstand de mooiste van de clique.'

Julia lacht verlegen. Mooier dan Ana? Ze kan het beeld van die twee samen maar moeilijk van zich afzetten.

'Sorry voor mijn uitbarsting van zojuist,' zegt Dante ineens met schorre stem. 'Soms vergeet ik dat je nog maar heel weinig weet over SM.'

Julia knikt. 'Je zult me nog veel moeten leren.'

'Ik voel me vereerd,' zegt hij. 'Nu je met mij samen bent, zit je op de eerste rij.'

Julia's adem stukt. Nu ze samen zijn? Zei hij dat nou echt?

'Zijn wij samen?' vraagt ze aarzelend.

Dante schenkt haar een oogverblindende lach. Dan pakt hij met beide handen haar gezicht vast. 'Als jij dat ook wilt, wel.'

'Ja,' zegt ze na een korte stilte. 'Dat wil ik heel graag.'

Dante geeft haar een lange, opwindende tongzoen en laat zich dan terug in zijn stoel vallen. 'Zal ik je maar naar school brengen?'

Julia werpt een blik op het klokje op het dashboard en ziet dat ze toch al te laat is. Ze schudt haar hoofd. 'Ik ga liever met jou mee.' Dante glimlacht, start de auto

en trekt op.

Amper een paar minuten later stuurt hij de Silverado alweer van de weg af en draait een lege parkeerplaats op.

‘Wat gaan we hier doen?’ vraagt Julia verbaasd.

‘Ik ga je autorijles geven,’ zegt Dante met zijn hand al op de deurklink. Hij springt de auto uit, opent Julia’s portier en overhandigt haar de sleutels. ‘Ga maar achter het stuur zitten.’

Trillend pakt Julia de autosleutels aan en klimt aan de bestuurderskant weer naar binnen. Dante instrueert haar hoe ze haar stoel dichterbij kan schuiven en hoe ze de automaat in *drive* zet. Voor ze het weet, rijdt ze rondjes over de parkeerplaats. Ze voelt zich trots, zo hoog achter het sportieve stuur van die grote pick-uptruck. Dante maakt goedkeurende geluiden en laat intussen tergend traag zijn vingers vanaf haar knie omhoog dwalen.

‘Niet doen! Straks rij ik nog ergens tegenaan.’

Dante grinnikt. ‘Welnee, er is hier niets om tegenaan te botsen, en bovendien ben je een natuurtalent.’ Hij wrijft zijn vingers tussen haar benen op en neer, eerst plagerig, dan steeds dwingender, en Julia voelt dat ze nat begint te worden. De auto gaat nu alleen nog hortend en stotend vooruit. Ze kan het been dat ze gebruikt om gas te geven bijna niet stilhouden.

Plotseling trekt Dante zijn vingers terug en gebiedt haar te remmen. ‘Goed zo. En nu in de P. Uitstekend.’ Hij geeft haar een knipoog. ‘Je bent met vlag en wimpel geslaagd, Smiley.’

Als ze weer van plek zijn gewisseld en richting Dantes huis rijden, zegt hij: ‘Luister. Als je straks officieel bij SM-11 hoort, zijn er nog wel een paar regels die je moet onthouden.’

‘De Gouden Regels,’ knikt Julia. ‘Die heeft Ana me al uitgelegd.’

‘Dus je weet dat we niet willen dat je met de politie praat en dat je niet mag rondhangen met *chavalas*?’

‘Ja. Ik wist alleen nog niet dat ik ook niet voor ze mocht wegrennen.’ Ze wil Dante vragen naar het injumpen maar durft niet goed. Straks vindt hij haar een watje. Of, erger nog: stelt hij voor dat ze beter voor het insexen kan kiezen. Dante drukt het gaspedaal dieper in, draait de radio voluit en beweegt zijn hoofd ritmisch mee met de muziek. Julia kijkt naar hem en ontspant. Ze moet Ana maar

op haar woord geloven dat dat injumpen wel meevalt. Dit zijn haar vrienden, die slaan haar heus niet hard in elkaar. Ze laat zich dieper in de comfortabel verwarmde stoel zakken.

In zijn bed, haar bovenbeen gevouwen om zijn harde heup, haar blote huid broeierig tegen zijn lijf onder het donzen dekbed, vraagt Dante: 'Waarom wilde je eigenlijk niet naar school?'

Julia haalt haar schouders op. 'Ik was al laat en had maar een paar uur les. Een keertje verzuimen kan wel, toch?' Ze moet niet vergeten zich af te melden. Op de site van school kan ze inloggen op haar vaders account en zichzelf op die manier ziek melden. Ze heeft het al eerder gedaan. Zolang haar cijfers goed zijn, zal niemand daar wakker van liggen.

Ze voelt hoe Dante zijn zware arm lui op haar schouder laat rusten, trekt het dekbed nog wat behaaglijker over hen heen en cirkelt met haar nagels over Dantes gladde borst. 'Waarom heb jij eigenlijk geen tatoeages, op die paar stipjes na?' vraagt ze. 'Eén van de regels is toch dat je je lidmaatschap moet uitdragen?'

'Ik doe dat op een andere manier. Ik wilde altijd al *shotcaller* worden en ik wist: zonder tatoeages val ik niet zo op. De politie herkent me zo minder snel, en ik kan rivaliserende bendeleden gemakkelijker benaderen en hen verrassen. Het is een bewuste keus.'

Julia is verbaasd. Telkens als ze denkt de regels te kennen, blijkt het allemaal net weer anders.

'School is trouwens nergens voor nodig, als je het mij vraagt.' Blijkbaar wil Dante het ergens anders over hebben.

'Ben jij dan nooit naar school geweest?'

Dante schudt zijn hoofd. 'Ja, thuis in El Salvador, maar ik hield het al snel voor gezien. Wat heb je op straat aan een schooldiploma? En kijk hoe ik woon: ik heb het niet slecht voor elkaar, toch?'

'Dat is zo. Maar ik vind leren eigenlijk best leuk.'

Dante trekt plagerig aan haar haren. 'O, Smiley, je bent toch geen strebertje, hè? Leren is voor witte meisjes, dat weet je toch wel, hoop ik?'

'Mijn vader vindt het belangrijk dat ik mijn best doe. Hij zegt dat ik dat aan hem verplicht ben, dat hij zijn offers brengt zodat wij het ooit beter zullen krijgen.'

Dante kijkt haar hoofdschuddend aan. ‘Julia, luister. Je vader werkt in de vleesverwerking, toch?’ Dat heeft hij goed onthouden. ‘En in de bouw, of niet soms?’ Julia knikt. ‘Heb je enig idee onder welke omstandigheden latino’s daar moeten werken?’

Julia kan het alleen maar vermoeden. Haar vader vertelt er niet veel over, maar ze ziet aan hem – aan de oude man die in hem is gekropen en aan de stinkende kleren die ze elke dag op de badkamervloer aantreft – hoe zwaar het werk dat hij doet moet zijn.

Dante zucht. ‘Luister. Je vader laat zich dag en nacht vernederen door *gringos*. Door slappelingen die thuis doen wat hun vrouwtje zegt maar op hun werk ineens de baas gaan uithangen en ons “burritovreters” noemen. Of *wetbacks*, omdat sommigen van ons de Rio Grande over moeten zwemmen om illegaal dit fantástische land binnen te komen. Natuurlijk, hij beult zich af voor jullie en stuurt ook nog geld naar huis, zeker?’

‘Ja,’ antwoordt Julia. ‘Naar mijn oma.’ Waar wil Dante heen?

‘Precies. Dat is natuurlijk allemaal heel nobel, en voor mijn part heb je er respect voor. Maar als je het mij vraagt is het vooral dom om je door die harteloze cowboys te laten gebruiken.’

Julia gaat rechtop zitten. ‘Denk je soms dat mijn vader ons met plezier hele dagen en nachten alleen laat? Daardoor hebben we nu een legale status. Dankzij zijn harde werken kan ik straks misschien wel verder leren en een goede baan vinden.’

Dante schudt meewarig zijn hoofd. ‘Denk je nou echt dat jij straks, met je highschooldiploma, dezelfde kansen krijgt als de *gringas* in je klas? Droom verder, Smiley.’

‘Mijn vader vindt jullie anders maar een stelletje *losers*,’ bijt ze haar vriendje toe.

Dante barst uit in bulderend gelach, dat bevrijdend en dreigend tegelijk klinkt. ‘O, Smiley.’ Hij kijkt haar geamuseerd aan en zoent haar dan vol op de mond. Ze proeft zichzelf. ‘Luister nou maar gewoon naar mij. Je woont in een aftands appartementencomplex vol junks. Aan de overkant van de rivier zit inmiddels een zwarte president in het Witte Huis, maar waar blijven de latino’s? Wij zorgen er tenminste voor dat we de koningen zijn van de buurt, dat iedereen weet dat met ons niet te spotten valt. Wanneer hoor je nog iets over zwarte *gangs* uit de binnenstad? Nou?’

Julia zwijgt.

‘Ik zal je het antwoord geven: nooit. Zij doen er niet meer toe. Wij doen er toe. Wij halen de kranten, over ons wordt gepraat, voor ons gaan mensen een blokje om. Dus wie is hier nou een *loser*?’

[35](#) Latijns-Amerikaanse soap

[36](#) mijn dochter

[37](#) oma

[38](#) oké?

HOOFDSTUK 8

‘Eén.’

‘Twee.’

‘Drie.’

‘Vier.’

‘Vijf.... Harder!’

‘Zes.’

‘Zeven.’

‘Acht. Nog harder!’

‘Negen.’

‘Tien.’

‘Elf.’

Julia ligt ineengedoken op de grond. Ze heeft haar knieën opgetrokken. Haar onderarmen houdt ze beschermend over haar hoofd. Haar scheenbeen schrijnt, haar enkel voelt raar. De wervels in haar rug branden, in haar oogkas klopt de pijn. Wanneer ze probeert haar gezicht van het koude asfalt te tillen, krassen de scherpe steentjes langs haar wang. Ze proeft bloed. Een warm straaltje sijpelt vanuit haar neus langs haar bovenlip naar haar mondhoek. Ze strijkt met haar tong langs haar onderlip en schrikt van de venijnige steek in het opengebarsten vlees.

Zó voelt het dus. Ze vervloekt Ana, die haar heeft wijsgemaakt dat de pijn wel mee zou vallen. Tranen sijpelen haar oor in. Of is het bloed? Nee, het vocht is zout, het prikt. Ze verbergt haar gezicht en houdt zich stil. *Smile now, cry later*. Dus dit is jezelf bewijzen. Dit is laten zien dat je je pijn kunt verbijten, dat je niet wegloopt als het erop aankomt. Nou, dat heeft Julia laten zien. Ze heeft zich niet verdedigd.

Chico, Boca en Ana hadden haar in het donker, vanuit het niets, een steeg in gesleurd terwijl ze onderweg was naar de wasserette. Julia werd er volkomen door verrast. Het gesprek met Ana, waarin Julia moest kiezen tussen klappen of seks, had alweer twee maanden geleden plaatsgevonden. Julia had met haar homies de feestdagen doorgebracht en het nieuwe jaar ingeluid; ze had zich zo relaxed

gevoeld dat ze was gaan denken dat het injumpen haar misschien wel bespaard zou blijven. Dat Dante haar wellicht zou beschermen.

Maar nee. Negra had vanaf de zijlijn staan tellen. En geroepen dat het nóg harder moest. Trut. En Ana? Hoe kon ze? Julia's schedel brandt waar haar zogenaamde vriendin haar de haren heeft uitgetrokken. Mag ze al opstaan? Of krijgt ze dan opnieuw klappen? Ze voelt een hand op haar hoofd en krimpt ineen.

'Goed gedaan, Smiley. Alles oké?' Het is de stem van Ana. Ze is naast haar neergeknield. Een ander aait voorzichtig over haar rug. Nu hoort ze ook Dantes stem. Ze had hem nog niet gezien, blijkbaar heeft hij op afstand staan toekijken. *Cabrón.*

'Smiley?' zegt hij. 'Je hebt het overleefd, kleintje. Knap werk.'

Julia veegt zo onopvallend mogelijk haar tranen af aan haar mouw en duwt zichzelf omhoog. Maar zakt onmiddellijk weer door haar ellebogen. Opnieuw dat rottige asfalt tegen haar wang. Waar is de kracht in haar armen? Dante pakt haar bij haar ene oksel, Ana ondersteunt haar andere arm. En Julia plaatst voorzichtig, tergend traag, haar voeten onder zich. Dan recht ze, als een marionet, schok voor schok, haar rug. Boca en Negra kloppen haar prijzend op haar schouder. Een pijnscheut schiet door haar lijf, maar ze laat niets merken.

'Gefeliciteerd, Smiley. Welkom bij de clique,' roept Chico haar van een afstandje grijnzend toe.

Julia perst er met veel moeite een glimlach uit. Ana en Dante helpen haar naar het einde van de steeg. Zwijgend steken ze de weg over. Een automobilist trapt hard op de rem en claxonneert geschrokken. Julia registreert het geluid maar blijft naar de grond kijken. Zo snel mogelijk naar huis, dat wil ze.

De galerij is donker. Alleen aan het eind brandt nog een lamp. En ook die flakkert. Het doet pijn aan haar ogen.

Aan. Uit. Aan.

Uit. Aan. Uit.

Dante en Ana begeleiden haar naar de voordeur. Ze struikelen bijna over een vuilniszak die haar burens de galerij op hebben gesmeten. Dante vloekt. Hij haalt Julia's sleutels uit haar jaszak en geeft de voordeur een zet. Ze duwen haar zachtjes richting badkamer. Daar leunt Julia met haar handen op de wastafel terwijl Ana in het kastje rommelt. Julia richt haar blik op de spiegel. Haar ogen verwijden zich. Is

zij dat? Ze ziet eruit als zo'n professionele bokser die ze op tv wel eens total loss in de touwen heeft zien hangen.

‘Hebben jullie geen verbandtrommel?’ vraagt Ana. Ze houdt een pakje pleisters omhoog en een strip paracetamol. ‘Dit is alles wat ik kan vinden.’

Julia schudt traag haar hoofd. Ze klemt haar kiezen kreunend op elkaar als Ana met een nat wc-papiertje haar wonden dept.

‘Hier, neem deze.’ Dante legt twee pillen paracetamol op haar tong en reikt haar een bekertje water aan. Julia gooit met moeite haar hoofd achterover en slikt de pijnstillers door.

In de slaapkamer klinkt vanuit het onderste stapelbed een licht snurken. Luis is nog even vast in slaap als toen ze hem had achtergelaten. Gelukkig maar, hij zou zich rot zijn geschrokken als hij haar zo had gezien.

Ana en Dante geven haar allebei een voorzichtige omhelzing. ‘Ik ben trots op je,’ fluistert Ana in haar oor. ‘Het spijt me dat ik je pijn heb gedaan.’ Julia glimlacht flauwtjes. Ana heeft alleen maar gedaan wat ze moest doen, dat weet Julia ook wel. Maar het is alsof haar hersenen niet kunnen bevatten dat iemand die ze vertrouwt aan zoiets meewerkt.

Ana en Dante helpen haar het trapje op naar haar eigen bed en sluiten dan de deur achter zich. Julia laat zich voorzichtig achterover in haar kussen zakken. Zelfs haar oude, doorgezakte matrasje is nog te hard. Ze kijkt naar de foto van haar moeder en voelt tranen branden. Slapen lukt niet. Ze kan geen enkele houding vinden die comfortabel is. Pas als uren later de voordeur met een klap dichtvalt en het vertrouwde geluid van een *telenovela* door de muur dringt, voelt Julia haar oogleden zwaarder worden.

Als de volgende ochtend haar wekker gaat, blijft Julia roerloos liggen. Het is alsof ze door een trein is overreden, ze zou niet weten hoe ze zich moest bewegen. Kreunend trekt ze haar dekens wat verder over zich heen en grabbelt haar telefoon onder haar hoofdkussen vandaan om het alarm uit te zetten.

‘Zus?’ Luis is op zijn eigen bed gaan staan en staart met grote ogen naar haar gehavende gezicht. ‘Heb je een ongeluk gehad?’

Julia weet even niet wat ze moet zeggen.

‘Ben je gevallen?’ Julia glimlacht, en meteen voelt ze een venijnige steek in haar lip. Ze hoort weer de stem van Sue, de directrice van de Kidsclub, in haar hoofd: *Jij*

moet het goede voorbeeld geven. Misschien moet ze zeggen dat ze inderdaad gevallen is; Julia kan zelf niet eens geloven dat ze is ingejumpt. Als ze terugdenkt aan gisteravond, voelt ze de adrenaline door haar lichaam schieten. Niet alleen van angst, maar ook van trots en opwinding: ze hoort voor het eerst van haar leven ergens bij. Wat weet Sue daar nou van?

‘Zu-hus! Zég nou eens wat!’ Julia steekt haar hand uit en woelt door zijn haren. Dan herinnert ze zich de eerste van de Vijf Gouden Regels: Draag je lidmaatschap uit.

‘Ik ben ingewijd, Luis,’ zegt ze. ‘Door SM-11.’ Ze zal het voor Luis hoe dan ook niet verborgen kunnen houden, hij zal haar toch zien rondhangen met haar homies.

Luis’ mond valt open. ‘Ben je serieus ingejumpt?’ De uitdrukking in zijn ogen is verschoten van bezorgdheid naar bewondering. In zijn ogen schitteren lichtjes.

‘Weet je dan wat dat is, injumpen?’ vraagt ze hem verbaasd.

‘Natuurlijk weet ik wat dat is. Deed het zeer? Hoeveel waren het er? Duurde het echt elf seconden?’

‘Hoe wéét je dat allemaal?’

Hij haalt onverschillig zijn schouders op. ‘O, gewoon. We spelen wel eens injumpertje op het schoolplein. Voor nep natuurlijk, hè?’

Julia volgt met haar wijsvinger de welving van zijn neus, duwt zacht op het puntje. ‘Ik vertel het je nog wel een keer, nu moet je naar school.’ Ze sluit haar geschaafde knokkels om zijn hand. Zijn vingers voelen koud aan. Het vriest nog steeds. Ze zal blij zijn als de winter voorbij is. ‘Ga je maar aankleden. En kun je vandaag zelf naar school lopen? Ik blijf liever nog even in bed.’

Luis maakt zijn borst breed en steekt zijn kin in de lucht. ‘Natuurlijk kan ik dat, ik ben geen kleuter meer!’ Hij springt van het stapelbed op de grond, grist zijn kleren van de vloer en rent de gang op. Julia luistert naar zijn gerommel in de keuken. Even later hoort ze hem vrolijk ‘*Adiós!*’ roepen.

‘Psst. Julia!’ Julia schrikt wakker van een fluisterende meisjesstem naast zich. Hoe lang heeft ze geslapen? Ze opent haar ogen en kijkt in het gezicht van Ana.

‘Hè? Hoe ben jij nou binnengekomen?’ vraagt Julia.

Haar vriendin haalt haar schouders op: ‘De deur stond open.’ Die heeft Luis natuurlijk niet goed dichtgedaan.

‘Slaapt mijn vader nog?’ Ana knikt en maakt een luid snurkend geluid. Julia glimlacht zo goed en zo kwaad als ze kan.

Dan klimt Ana het stapelbed op en gaat aan het voeteneind zitten. Ze houdt een papieren zak van Subway omhoog. ‘Hier, ik heb ontbijt voor je meegenomen.’

Julia pakt dankbaar de sandwich aan en neemt een hap. Ze krimpt ineen van de pijn. Haar kaak.

‘Gaat het wel met je?’ vraagt Ana. Ze raakt met de rug van haar hand voorzichtig Julia’s gezicht aan.

Julia schrikt onwillekeurig terug. ‘Waarom had jij me eigenlijk gezegd dat dat injumpen wel meeviel? Het deed *fucking* zeer, *amiga* . En nog.’

Ana kijkt schuldbevestigend naar haar handen. ‘Sorry. Dat is nu eenmaal wat je doet bij nieuwe leden, je vertelt nooit hoe het echt is. Anders was je er vast voor teruggeschrokken.’

‘Was jouw inwijding net zo heftig?’ Meteen heeft Julia spijt van haar vraag. Wil ze dat eigenlijk wel weten?

‘Ja,’ antwoordt Ana nauwelijks hoorbaar. Ze staart met een lege blik voor zich uit. ‘Minstens. Maar op een andere manier, dat wel.’ Dan herstelt ze zich en zet haar kenmerkende brutale smoel op. ‘Gelukkig ben ik niet vies van een potje seks.’

Ana en haar eeuwige bravoure. Haar vriendin buigt zich voorover en geeft haar voorzichtig een kus op haar wang. ‘Gefeliciteerd, je bent een echte *chola* ! Vanaf nu hoor je er helemaal bij.’ Ze pakt Julia’s hand en kijkt haar indringend aan. ‘Weet je waar die drie stipjes voor staan?’

‘ *Mi vida loca* toch? Dat heb je me zelf verteld.’

Ana schudt haar hoofd. ‘Er is nog een betekenis.’ Ze drukt met haar wijsvinger een voor een op de stipjes. ‘De gevangenis...het ziekenhuis... de begraafplaats... Dat zijn de enige manieren waarop je SM-11 kunt verlaten,’ zegt ze. ‘Lid van SM ben je voor het leven.’

Julia fronsst haar wenkbrauwen. Alsof ze haar kunnen tegenhouden als ze de bende ooit wil verlaten.

HOOFDSTUK 9

De bus mindert vaart. Snel inspecteert Julia met een zakspiegeltje haar make-up. Het injumpen is al een week geleden, en toch zijn haar blauwe plekken nog steeds te zien. Ze heeft ze op aanraden van Ana zo goed mogelijk weggewerkt met donkere foundation, en lippenstift verbloemt haar kapotte lip enigszins. Alleen het maskeren van haar blauwe oog is niet helemaal geslaagd. Julia stipt met concealer nog wat laatste plekjes aan. Dan stapt ze uit en steekt de parkeerplaats over.

Ze ziet ertegen op om weer naar school te gaan. De andere bendes zullen onmiddellijk in de gaten hebben dat ze is ingejumpt, als ze dat al niet via via te horen hebben gekregen. Maar Julia kon zich echt niet langer ziek melden zonder dat het begon op te vallen. Het liefst zou ze nu diep wegduiken in haar capuchon, maar ze denkt aan de waarschuwende woorden van Ana: Kin omhoog, borst vooruit. Laat niemand zien dat je pijn hebt, anders nemen ze je te grazen. Je bent niet langer neutraal, onthoud dat.

Julia haalt diep adem. 'Oké Julia, *smile now, cry later*,' fluistert ze tegen zichzelf. Snel checkt ze nog haar outfit in de ruiten van een auto. De gloednieuwe kleren die Ana haar is komen brengen vallen wijd en gladgestreken om haar lijf, en haar witte sportschoenen zijn kraakhelder. Julia recht haar rug; het geeft haar zelfvertrouwen er zo stoer uit te zien. Daar gaat ze, haar loopje slepend, de blik strak gericht op een punt in de verte. Ze nadert het schoolplein en zet koers richting hoofdingang. Hoofden draaien zich om, ze voelt dat ze wordt nagestaard en hoort opgewonden gefluister. Elke stap doet zeer, maar het lukt haar: ze blijft cool.

Julia zorgt ervoor dat ze als eerste in de klas zit. Ze heeft geen zin in een opvallende entree. De klasgenoten die langs haar tafeltje lopen, staren haar evengoed met open mond aan. Ze doet net of ze niets in de gaten heeft.

Miss Morgan trekt de deur achter zich dicht. 'Goedemorgen, klas,' groet ze opgewekt. De docente laat haar blik over de gezichten glijden. Als ze Julia opmerkt, trekt ze een van haar perfect gevormde wenkbrauwen op. Dan begint ze voor te lezen uit het boek dat ze in haar handen heeft. Maar de zangerige stem van miss Morgan wordt onderbroken doordat er op de deur wordt geklopt.

‘Mag ik er nog in?’ Julia slaakt een zucht van verlichting. Ana. Sinds ze zestien is geworden, gaat Ana nauwelijks nog naar school. Maar nu is ze er, speciaal voor haar omdat ze weet hoe nerveus ze was voor deze dag. Dankbaar glimlacht Julia naar haar vriendin, die zich met een vette knipoog naast haar installeert.

Als aan het eind van de les de bel klinkt, grist Julia haar boeken bij elkaar en loopt richting uitgang.

‘Julia?’ klinkt het plotseling. Ze was er al bang voor. Heel even overweegt ze gewoon de deur uit te lopen, maar dan draait ze zich toch maar om.

‘Ja, miss Morgan?’

‘Kun je even blijven? Ik wil iets met je bespreken.’

Ana, die achter haar is blijven wachten, wurmt zich langs Julia. ‘Ik zie je zo wel in de kantine,’ fluistert ze in het voorbijgaan.

Julia knikt, krast met luid kabaal een stoel over de vloer en ploft neer naast het bureau van haar lerares.

Miss Morgan buigt zich voorover en laat haar blik over Julia’s gezicht glijden. ‘Wat is er met je aan de hand, Julia?’

‘Niks,’ zegt ze afhoudend. ‘Hoezo?’ Ze voelt hoe haar lerares haar meelevend aankijkt, maar Julia mijdt haar blik en schopt stuurs met de neus van haar sportschoen tegen een poot van het bureau.

‘Hoe gaat het thuis?’

Julia haalt haar schouders op. ‘Z’n gangetje.’

‘Jij en Ana zijn wel close geworden, hè?’ Miss Morgan kijkt haar onderzoekend aan. ‘Het is me opgevallen dat je je steeds meer bent gaan opmaken en kleden zoals zij.’

‘Ze is mijn beste vriendin,’ antwoordt Julia. Het is duidelijk dat haar lerares hoopt dat ze meer vertelt, maar Julia heeft geen enkele behoefte om haar in vertrouwen te nemen.

‘Julia, ik begrijp meer dan je denkt.’ Miss Morgan is wel vasthoudend.

Julia probeert haar ergernis niet te laten merken. Deze onderwijzeres is een *gringa*, ze kan en zal haar nooit begrijpen. ‘Zijn we nu klaar?’

Miss Morgan zucht. ‘Als ik je nog eens zo gehavend aantref in de klas, maak ik er melding van, oké?’

‘Mij best.’ Julia staat op en slentert naar de gang.

‘O, Julia? Ik vergat nog iets.’ Miss Morgan houdt een boek omhoog. *The Color Purple* van Alice Walker. ‘Je bent een slim meisje en hebt heel wat in je mars. Ik zou het zonde vinden als je je talenten vergooit. Lees maar wat ik voorin heb geschreven.’

Julia pakt het boek verrast aan en slaat het open. *Noblesse oblige*, leest ze. Niet-begrijpend kijkt ze haar lerares aan. ‘Noblesse wat?’

Miss Morgan grinnikt. ‘Zoek dat maar een keer op. Dit is mijn eigen exemplaar, ik geef het jou. Wees er zuinig op.’

Julia bijt in verwarring op haar lip en knikt. Ze heeft nog nooit zomaar een boek van iemand gekregen. ‘Dankuwel.’

In de kantine zwaait Ana haar al toe vanaf hun vaste tafel. ‘Julia! Hier! Ik heb al eten voor je gehaald.’ Julia doet alsof ze niet ziet hoe North Siders en Loco’s haar aanstaren terwijl ze naar de tafel loopt. ‘Wat moest miss Britney?’ vraagt Ana met volle mond voordat ze nog een grote hap van haar burger neemt.

Julia gaat naast haar zitten, ritst een zakje ketchup open en doopt haar frietjes in de rode saus. ‘Ze heeft me een boek gegeven.’

Ana geeft haar een duw tegen haar schouder. ‘Jezus, Smiley. Ik dacht dat ze je op je lazer zou geven of zoiets. Een boek! Wat ben je toch ook een nerd.’

Julia grinnikt om Ana’s voorspelbare reactie. Dan hoort ze gestommel. Een paar SM-leden van andere cliques lopen op hun tafel af. ‘Welkom bij de StreetMaffia.’

Julia beantwoordt onhandig hun begroeting en glimlacht verlegen. ‘Bedankt hè?’ Zodra het groepje vertrokken is, giert Ana het uit.

‘Wat nou?’ vraagt Julia beledigd.

‘O, Smiley, die handdrukken van jou.’ Ana veegt haar hand af aan haar broek en doet het nogmaals voor.

‘Zo beter?’ vraagt Julia.

‘Veel beter.’

Ana’s telefoon piept. Als ze het toestel weer wegbergt, zegt ze tegen Julia: ‘Ga je zo meteen mee naar Walmart? We moeten belasting regelen voor een feestje, vanavond in de Comfort Inn. Negra en de andere meiden komen ook. Ik heb het hier wel weer gezien.’

‘Is goed,’ antwoordt Julia aarzelend. Het is voor het eerst dat ze mee moet om geld te ritselen. Nu ze officieel is ingejumpt, ontkomt ze er niet meer aan. Wat zou

Ana van plan zijn? Het betekent ook dat ze vandaag voor het eerst Negra, Boca en Chico weer ziet nadat ze haar hebben ingejumpt. Ze weet wel dat zij, net als Ana en Dante, gewoon hebben gedaan wat ze moesten doen, maar toch vindt ze het geen pretje hen onder ogen te moeten komen. Vinden ze haar geen watje, dat ze zich zo lang niet heeft vertoond omdat ze amper heeft kunnen lopen?

Als ze aan de arm van Ana de bus uit klimt en de gigantische parkeerplaats voor Walmart op loopt, ziet ze Negra en twee andere homegirls al zitten. Ze hebben zich geïnstalleerd op het hek waarachter de winkelwagentjes staan opgesteld. Negra heeft haar telefoon op z'n hardst gezet, de muziek komt er blikkerig uit. Julia en Ana slenteren naar ze toe. Julia begroet iedereen zo nonchalant mogelijk. 'Qué pasa?³⁹'

Negra springt spontaan van het hek en omhelst haar. 'Goed je te zien, homegirl,' zegt ze. Julia glimlacht. Haar homies voelen als een warm bad, steeds opnieuw. Ze probeert ook op het hek te klimmen, en kreunt. Haar lichaam is nog zo stijf. Bovendien is het staal ijskoud. Ze blaast op haar knokkels.

Negra steekt haar een hand toe. 'Kom maar, ik help je wel even.'

Zodra ze zitten reikt een van de andere meiden Julia een bruine papieren zak aan. 'Drink dit maar, word je lekker warm van.' Julia ruikt tequila. Grinnikend zet ze de fles aan haar mond, sluit even haar ogen en geniet van het brandende gevoel in haar keel.

Ana geeft haar een klap op haar bovenbeen. 'Ik moet even wat halen, ben zo terug.'

Julia knikt en kijkt intussen naar Negra, die door de foto's op haar telefoon scrollt. Negra toont haar een portret van zichzelf, haar gezicht bont en blauw. 'Zo zag ik eruit nadat ik was ingejumpt. Zie je?'

Julia kijkt naar het gehavende gezicht op de telefoon en laat haar blik dan over de mooie egale huid van haar homegirl glijden. Ze voelt zich gerustgesteld. Je ziet er helemaal niets meer van.

'Wil je misschien ook een foto van mijn vriend zien? Je weet dat hij op vakantie is, toch?' Julia knikt. Negra geeft haar telefoon aan Julia. Op de foto staat een breed lachende jongen met een kaalgeschoren hoofd. Hij heeft mooie amandelvormige ogen met lange wimpers. Op zijn wang, ziet Julia, zijn drie tranen getatoeëerd.

‘Waarom heeft hij die?’ vraagt Julia terwijl ze met haar vinger naar de tranen wijst.

‘Een traan staat soms symbool voor het verdriet om een gestorven homeboy, soms betekent het ook dat je iemand hebt vermoord.’ Negra buigt haar hoofd en drukt haar lippen op de foto op haar scherm. ‘In ons geval is het er een voor elke moord die hij gepleegd heeft,’ zegt ze.

Julia kijkt haar verschrikt aan. ‘Echt?’

Negra knikt. ‘Hij doet alles om mij te beschermen.’ Ze zet haar muziek weer harder. Julia zingt luidkeels met haar homegirls en zangeres Lorna mee, als er een leuke blanke jongen voorbijkomt.

Papi papi

Papi chulo

Papi Papi

Papi Ven a Mi

Pappie Pappie

Lekker mannetje

Pappie Pappie

Pappie kom bij mij

De witte jongen weet niet hoe hij het heeft en loopt zo snel hij kan de winkel binnen. Proestend van de lach geven Julia en haar homegirls elkaar een highfive. Een blanke vrouw met een gehaakte wintermuts op haar hoofd trekt nerveus een van de winkelwagentjes uit de stalling en zet haar dochttertje in het zitje. Ze doet alsof ze de meiden op het hek niet ziet.

‘Ben je soms bang voor ons?’ roept Negra haar uitdagend na. ‘Stuur je dochter maar langs zodra ze groot genoeg is, dan maken we een *chola* van haar!’ De vrouw kijkt angstig achterom. Negra stoot Julia grinnikend aan. Julia knipoogt terug, al heeft ze ook een beetje met die arme vrouw te doen.

Dan komt Ana terug en trekt Julia aan haar arm het hek af. ‘Kom op, we gaan geld regelen.’

Onder het lopen ritst ze haar gewatteerde jack open en tovert het nieuwste model smartphone tevoorschijn, en uit haar andere binnenzak diept ze een hele stapel iPods op. ‘Tataaa!’

Julia schudt lachend haar hoofd. 'Ben je alweer gratis wezen shoppen?'

Ze lopen naar het winkelcentrum waar Dante, Chico en Boca tegen de muur een sigaret staan te roken. Julia zoent Dante gedag. '*Hola hermosa*,' fluistert hij haar in haar oor. Chico feliciteert Julia nogmaals met haar inwijding, terwijl Ana de buit van Walmart aan Boca overhandigt. Julia ziet ze met de voorhoofden tegen elkaar staan praten, maar kan niet horen wat ze zeggen. Dan geeft Boca Ana een kus op haar wang. 'Oké, tot later.'

Ana pakt Julia bij haar arm en roept: 'Wij komen terug met geld voor bier. Geen probleem, mannen. *Adiós!*'

'Trek je jas en je trui uit, Smiley,' commandeert Ana als ze voor de 7-Eleven staan.

Julia kijkt haar spottend aan. 'Ben je wel lekker? Het is hartje winter, *amiga*.'

Maar Ana gooit Julia een miniflesje tequila toe en klokt zelf ook een flesje naar binnen. Dan trekt ze haar jas uit, rolt haar shirt op tot haar strakke buik en navel ontbloot zijn en begint zich rond de lantaarnpaal voor de winkel te kronkelen, haar volle billen schudt ze naar achteren. Het groepje mannen voor de winkel joelt en klapt.

Julia lacht. 'Je bent knettergek!'

'Misschien,' roept Ana terug, 'maar slim ben ik ook. Doe nou maar mee.'

Julia gehoorzaamt. Ze drinkt met één teug het flesje leeg en probeert een knoop in haar shirt te draaien maar haar vingers werken niet mee.

'Wacht. Ik help je,' zegt Ana. Met haar vlugge vingers tovert ze ook bij Julia een bloot middenrif tevoorschijn. Julia's buik is minder strak dan die van Ana, maar dat kan haar niet schelen. Vroeger heeft ze zich wel eens te dik gevoeld toen ze nog tussen die sprieterige *gringas* in de klas zat, maar sinds ze met Dante is voelt ze zich mooi. Hij vindt het juist lekker haar aan het vet om haar heupen vast te houden als hij op zijn knieën achter haar zit. Julia glimlacht, terwijl ook zij haar billen naar achteren gooit. Ze voelt het altijd onmiddellijk in haar onderbuik wanneer ze aan de seks met Dante denkt.

Langsrijdende auto's toeteren, maar niemand stopt. Of toch. Uit een pick-uptruck stapt een klein mannetje met een pokdalige huid en een staartje in zijn nek. Het onooglijke type neemt Ana en Julia van top tot teen in zich op, lijkt even te aarzelen maar loopt dan de winkel binnen.

'*Mierda*,' zegt Ana.

‘Mierda?’ Julia trekt een vies gezicht. ‘Goddank zal je bedoelen. Zie je jezelf al met zo’n rattenstaart?’

‘Je denkt toch niet dat ik het echt met hem had gedaan, doe normaal,’ giechelt Ana.

Een rode sportauto rijdt stapvoets voorbij. Een zwaarlijvige man van een jaar of vijftig stuurt onderuitgezakt zijn bolide richting de meisjes. Het raam zoeft naar beneden. ‘*Hola*, schatjes. Wachten jullie op iemand?’

‘Ja, op jou,’ zegt Ana terwijl ze heupwiegend op de auto afloopt en hem haar meest uitdagende blik toewerpt. Ze gaat voorover hangen op het portier, haar decolleté zo verleidelijk mogelijk naar voren. Julia ziet van een afstandje hoe de varkensoogjes van de man beginnen te glinsteren.

‘Hoeveel?’

‘Vijftig dollar, schatje.’

‘Voor alles?’

‘Voor alles.’

‘Stap maar in,’ zegt de man gretig, terwijl hij zich naar Ana toebuigt en het portier openduwet.

‘Mag mijn vriendin ook mee?’ vraagt Ana poeslief.

De man twijfelt zichtbaar, flitst met zijn ogen van Ana naar Julia en terug maar haalt dan zijn schouders op. ‘Best. Maar ik betaal niet extra.’

‘Geen probleem, je krijgt haar er gratis bij,’ zegt Ana. Ze wenkt Julia en geeft haar een betekenisvolle knipoog. Ana gaat naast de man zitten, Julia graait hun jacks van de straat en kruipt op de achterbank.

De man kijkt in zijn achteruitkijkspiegel naar Julia’s gehavende gezicht. ‘Wat is er met haar gebeurd?’ vraagt hij Ana, alsof Julia er zelf niet bij is.

‘O, een bedrijfsongelukje,’ antwoordt Ana. De man knikt en trekt op. ‘Parkeer hier zo meteen maar om de hoek,’ wijst Ana. ‘Op die parkeerplaats komt toch niemand.’

Hun zogenaamde klant kan niet wachten. Hij ademt zwaar, geeft nog eens extra gas en maakt dan een scherpe bocht naar rechts. Achter twee grote containers draait hij de contactsleutel om en begint zijn broekriem los te maken. Julia voelt een rilling over haar rug gaan. Ana zal toch niet echt...?

‘Niet zo snel,’ zegt Ana terwijl ze zijn hand tegenhoudt. ‘Eerst betalen.’

De man peutert hijgend een verfrommeld briefje van vijftig uit zijn jeans. Ana geeft het aan Julia, die het tussen haar borsten stopt. Met haar kin op haar borst controleert ze of het geld niet zomaar uit haar bh kan vallen. Dan schrikt ze van een plotselinge scherpe klik. Haar adem stukt.

‘En bedankt hè.’ Ana grijpt de haren van de man vast en zet met haar andere hand een vlindermes tegen zijn keel. Julia kan haar eigen hart horen bonzen. Hoe komt Ana ineens aan dat mes? De ogen van de dikke man springen nog net niet uit hun kassen. Ana geeft Julia met een kort hoofdknikje te kennen dat ze moet uitstappen. Julia weet niet hoe snel ze het portier moet openen en klimt ondanks haar stramme lijf zo vlug ze kan de auto uit. Ze hoort nog hoe Ana de man toeblaft dat hij zijn handen op het stuur moet houden tot ze de hoek om zijn.

‘*Hasta la vista, baby,*’ roept Ana, terwijl ze de auto de rug toekeert, onderwijl met haar mes door de lucht zwaaiend. Op haar dooie gemakje slentert ze achter Julia aan en giert het uit, de hele weg terug naar het winkelcentrum. Julia voelt zich een beetje misselijk maar doet haar best niets te laten merken. Als ze aankomen bij hun homeboys, die nog altijd voor het winkelcentrum rondhangen, haalt Julia diep adem en zet haar meest overtuigende glimlach op.

‘Kijk eens.’ Ana graait met haar koude vingers in Julia’s bh en overhandigt Dante trots het verdiende geld. ‘Julia en ik hebben onvermoede talenten.’

‘Ik zie het,’ zegt Chico terwijl hij zijn blik op Julia’s blote buik laat rusten. ‘Tja, hoeren waren jullie al, dan kun je er net zo goed geld mee verdienen.’

Dante grinnikt. Julia draait de knoop uit haar shirt en loopt briesend weg. Om de hoek leunt ze tegen een geparkeerde auto, doet haar oordopjes in en zet het volume helemaal open. Rihanna begint te zingen en Julia zingt hardop mee.

Rum pa pa pum

Rum pa pa pum

Man Down

Ana is haar achterna gekomen. ‘Wat is er nou?’ leest Julia van haar lippen. Maar ze doet net of ze de vraag niet heeft begrepen en zingt stug door.

Oh mama, mama, mama

I just shot a man down

Ana geeft haar een por in haar zij. 'Smiley, zeg nou wat!'

Maar Julia zwijgt. Ze is in de war. En boos. Ana trekt de dopjes uit haar oren en kijkt haar vragend aan. 'Chico moet zijn bek houden,' zegt Julia. 'En waarom lacht Dante met hem mee? Je laat je vriendin toch niet voor hoer uitmaken?'

Ana slaat een arm om haar schouder, trekt haar tegen zich aan en geeft haar een lik over haar wang. Haar tong voelt ruw en nat.

Julia duwt haar van zich af. 'Gadver! Viespeuk!'

Ana kijkt scheel en Julia schiet in de lach. Hoe krijgt haar vriendin het toch altijd weer voor elkaar om haar aan het lachen te krijgen? Zelfs wanneer ze zo van slag is?

'Het was maar een geintje van Chico, joh, maak je niet druk,' zegt Ana geruststellend. 'Die jongen heeft gewoon een typisch gevoel voor humor.' Het zal wel.

'Ik ben me rot geschrokken,' bekent Julia. Ana kijkt haar vragend aan.

'Van Chico? Ik zeg toch net dat...'

'Nee,' onderbreekt Julia haar. 'Van jou. En van dat mes. Doe je dat altijd op deze manier?'

'Wat doe ik altijd op deze manier?' vraagt Ana vrolijk.

'Nou, geld ritselen? Ik dacht dat je om geld bedelde? Dit is wel even iets anders.'

'Het hoort er nu eenmaal bij,' antwoordt Ana schouderophalend. 'Je moet wel wat over hebben voor je homies, Smiley. Wij moeten ook ons steentje bijdragen, we kunnen niet alles aan de jongens overlaten. Als jij zin hebt de hele dag te bedelen, mag je van mij je gang gaan. Ik kies liever voor de snelste weg.'

'Heb je dat mes altijd bij je?' vraagt Julia.

Ana knikt. 'Een meisje moet zich kunnen verdedigen, toch?'

'Jezus, Ana, dat is toch niet normaal? Heb je de angst in de ogen van die man gezien? Ik hoef dit echt niet nog een keer mee te maken.'

Ana kijkt haar aan en schiet in de lach. 'Jij, Smiley, bent te lief voor deze wereld.' Dan wijst ze op Julia's nieuwe sportschoenen. 'Mag ik die dan wel even terug? Ga jij lekker op je blote voetjes in de winterkou een zielig verhaal ophangen om geld los te peuteren, ga ik een feestje bouwen, oké?'

Die avond, als ze haar broertje in bed heeft gestopt en zich zorgvuldig heeft opgemaakt, loopt Julia richting de Comfort Inn, een goedkoop ogend motel aan een drukke weg. De balustrades zijn roestig en de afgebladderde gevel schreeuwt ook om een verfbeurt. Vanuit een kamer op de eerste etage klinken luide stemmen, gelach en beukende *reggaetón*-beats. Julia weet nog dat ze de eerste keer op zo'n motelfeestje werd uitgenodigd – voordat ze werd ingejumpt – en dat ze het zo'n vreemde plek vond om af te spreken. Maar inmiddels begrijpt ze haar homies wel. Het is goedkoop om met z'n allen zo'n kamer te huren, het is er warm, en de homies die van huis zijn weggelopen kunnen er blijven slapen.

Ze werpt een schuine blik op de receptionist die met de benen over elkaar in zijn hokje tv zit te kijken, en is opnieuw verbaasd over het feit dat de beheerder totaal geen acht lijkt te slaan op het lawaai. Zolang ze betalen vindt die blijkbaar alles goed. Dan ziet ze Ana staan, onder aan het trappenhuis. Ze omhelzen elkaar.

‘Ben je niet samen met Boca gekomen?’ vraagt Julia.

Ana schudt haar hoofd. ‘Hij voelde zich niet zo lekker. Griep, denk ik. Ik kruip straks wel tegen zijn bezwete lijf aan.’

Julia glimlacht. Hand in hand lopen ze naar boven. Daar is het feest al in volle gang. Zeker twintig homies vermaken zich in deze ene kamer. Ze installeert zich met Ana naast de andere homegirls op een van de kingsize bedden, tussen de blikjes bier.

Ana trekt er sissend een open en geeft die aan Julia. ‘Geniet ervan. Je hebt het helemaal zelf verdiend.’ Julia kan er nu wel om lachen, de schrik van hun beroving van vanmiddag is alweer een beetje gezakt.

Onverwachts duikt Dante achter haar op. Hij slaat zijn armen om haar heen en zoent haar in haar nek. Julia voelt een heerlijke rilling en ziet dat de haartjes op haar arm rechtovereind gaan staan. Hij bijt zacht in haar oorlel en broemt met zijn diepe stem: ‘Je zag er lekker uit, vanmiddag, mijn kleine *puta*.’ Julia draait zich om en geeft hem een stomp. Hij spant onmiddellijk zijn buikspieren aan.

Ze neemt een grote slok bier en kijkt om zich heen. Samen met Ana en Negra moedigt ze de homeboys aan, die foto's van elkaar maken terwijl ze zo stoer mogelijk poseren, hun getatoeëerde bovenlijven ontbloot en signalen vormend met hun vingers. ‘Dat kan beterrr!’ roepen de meiden uit, met een overdreven rollende r. ‘Kom op, *chicos, más peligrroso*[40](#)!’

‘Die foto’s zetten ze op MySpace,’ fluistert Ana in Julia’s oor. ‘En soms posten ze er een op de pagina van een *chavala*, om een rivaal te stangen.’

Julia neemt trekjes van de joints die rondgaan. Ze kijkt naar de groepjes jongens die zitten te gamen, luistert naar de muziek en springt soms op om te dansen. Ze voelt zich vrij.

Dan hoort ze een vertrouwd geluid. Het is Chico, die zijn geïmproviseerde tattoo-machine heeft aangezet. Onmiddellijk verzamelen een paar homies zich om hem heen, wachtend op hun beurt. Julia zoent Dante hartstochtelijk en fluistert iets in zijn oor. Hij knikt en ze sluit zich aan bij de rij wachtenden. Als ze aan de beurt is en Chico vertelt wat ze hebben wil, kijkt hij haar spottend aan. Dan gebaart hij haar te gaan zitten. Eerst tekent hij met stift de letters op haar huid, maar al snel voelt Julia de stekende pijn van de naald op de binnenkant van haar pols. Bloed en inkt vermengen zich, en telkens wanneer Chico met een doek over haar pols strijkt, wordt haar nieuwe tatoeage beter zichtbaar.

Als Chico klaar is, toont Julia haar vriendje trots het resultaat. In krullende letters is hij vereeuwigd in haar huid: *Dante*.

Plotseling voelt Julia zich duizelig worden. De stemmen om haar heen gonzen, de kamer begint te draaien.

Ana slaat haar arm om haar schouder. ‘*Amiga*, gaat het wel?’

Julia schudt haar hoofd. ‘Ik heb frisse lucht nodig, denk ik.’ Ana trekt haar aan haar arm omhoog en helpt haar de trap af naar de parkeerplaats. Julia zakt ineen op de onderste tree en houdt haar hoofd tussen haar knieën. Zo’n feestje was misschien een beetje teveel van het goede na een week in bed. Ze heeft het gevoel dat ze moet overgeven, maar er komt niets. Ze haalt diep adem en zegt: ‘Ik geloof dat ik maar naar huis ga.’

‘Zal ik met je meelopen?’ vraagt Ana bezorgd. ‘Of moet ik Dante halen?’

Julia schudt haar hoofd. ‘Welnee, feesten jullie maar lekker door. Het is niet ver, ik ben zo thuis.’ Ze slikt de zurige smaak weg die vanuit haar maag omhoog komt.

Ana staat samen met haar op en pakt het vlindermes uit haar zak. ‘Doe me een lol en neem deze mee. Kijk, zo klik je hem open, mocht het nodig zijn.’

Julia voelt zich te beroerd om tegen te sputteren, pakt het zware mes aan en laat het in haar broekzak glijden. ‘*Gracias, amiga*,’ zegt ze zacht. ‘Laat jij Dante weten dat ik naar huis ben?’

Ana knikt. 'Zal ik doen, ik ga ook zo. Ik wil Boca niet te lang alleen laten.'
Julia omhelst haar vriendin en sleept zichzelf naar huis.

Die nacht schrikt ze op van een hard geluid. Ze checkt de tijd op haar telefoon.
2.41 AM. Welke gek belt er nou midden in de nacht aan? Ze duwt zichzelf
kreunend omhoog en vertrekt haar gezicht van de vieze smaak in haar mond.
Eenmaal thuis, tijdens het tandenpoetsen, was haar maaginhoud toch naar boven
gekomen.

Weer klinkt het schelle geluid van de deurbel door het huis. Luis hoest een paar
keer, draait zich om en slaapt weer verder. Julia loopt op haar blote voeten naar de
deur. De bank is leeg, haar vader is nog niet thuis van zijn nachtdienst. Ze gaat op
haar tenen staan en gluuert door het spionnetje.

Ana? Julia opent de deur. Haar vriendin staart haar aan met grote, donkere
ogen. Ze ziet er verwilderd uit. Onder haar ogen zitten vegen mascara en op haar
gescheurde onderlip glinstert bloed.

'Mag ik hier misschien even douchen? Ik wil niet zo bij Boca aankomen.' Ana's
stem klinkt schor.

'Natuurlijk mag dat,' zegt Julia geschrokken. Ze doet een stap opzij.

In de badkamer trekt Ana haar shirt over haar hoofd en knoopt haar Dickies los.
Julia drukt op het lichtknopje, de tl-lamp flikkert aan. Ana bukt zich kreunend
voorover om haar broek en slipje over haar voeten te trekken.

'Zal ik je helpen?' vraagt Julia voorzichtig.

Traag schudt Ana haar hoofd. Julia ziet hoe ze haar tranen wegslikt. Ze heeft
Ana nog nooit zo gezien. Wat is er in vredesnaam gebeurd? Julia wurmt zich
achter haar vriendin langs terwijl ze haar buik naar binnen zuigt om maar niet
tegen haar aan te stoten, maar ze kan het niet helpen dat ze in de kleine badkamer
toch langs Ana's billen strijkt. Het naakte lichaam van haar vriendin verstijft.

Julia buigt zich over de badrand en draait de warme kraan open. Ze voelt met
haar pols of het water op temperatuur is en zet dan de douche aan. 'Kom maar, ik
help je,' zegt ze. Ze pakt haar vriendin bij haar elleboog en helpt haar voorzichtig
het bad in. Ze hoort hoe Ana lucht tussen haar tanden door zuigt wanneer ze haar
been over de badrand tilt.

Haar vriendin schuifelt voorzichtig tot onder de slappe straal en laat het water
met gesloten ogen over haar gezicht lopen. Dan grijpt ze zich vast aan de rand en

laat zich rillend op de bodem van het bad zakken. Ze trekt haar knieën op, kruist haar enkels, slaat haar armen om haar schenen en legt haar kin op haar knieën. Haar gezicht is vertrokken van de pijn. Bezorgd kijkt Julia toe hoe haar stoere vriendin ineengedoken voor zich uit blijft staren terwijl het water over haar huid stroomt.

En dan ziet Julia het: over de bodem van het bad sijpelt bloed. Bloed dat nergens anders vandaan kan komen dan van tussen Ana's benen.

‘Wie heeft dat gedaan?’ vraagt ze vol ontzetting.

‘Wie hebben dat gedaan, bedoel je?’ antwoordt Ana terwijl ze voor zich uit blijft staren.

Julia voelt hoe de tranen in haar ogen springen. Wat hebben ze met haar vriendin uitgehaald? En waarom moesten ze uitgerekend Ana hebben? Alsof die thuis al niet genoeg te verduren heeft gehad, met zo'n stiefvader. En met homies die haar hebben ingesexed.

‘Moeten we de politie niet...’ begint ze, tegen beter weten in.

Ana draait haar gezicht met een ruk naar haar toe en snoert haar met een felle blik de mond. ‘We lossen het zelf op, Smiley. Dit is nu wat *chavalas* doen. Ze rukken je van de straat terwijl je op weg bent naar je vriendje, om vervolgens, de een na de ander...’

Ana legt haar kin weer op haar knieën en Julia wordt overvallen door schuldgevoel. Ze had nooit eerder van dat feest moeten weggaan. Dan hadden zij en Ana samen op kunnen lopen. En ze had ook nooit dat mes van Ana moeten accepteren, daardoor heeft zij zichzelf niet kunnen beschermen. Het idee dat haar vriendin, helemaal alleen op straat, zonder schijn van kans... Binnen in haar begint het te koken. Dit is SM-territorium. *Chavalas* hebben hier helemaal niets te zoeken. En ze hebben verdomme gewoon van haar homies af te blijven.

‘Ik laat ze hier niet mee wegkomen. Hoor je me, Ana? We pakken ze terug. Dat beloof ik je.’

Ana tilt traag haar hoofd op en kijkt Julia aan. Er verschijnt een verdrietige glimlach op haar gezicht. ‘Daar houd ik je aan.’

[39](#) hoe is 't?

[40](#) nog gevaarlijker!

HOOFDSTUK 10

Het gebruikelijke geduw en getrek in de schoolkantine gaat deze ochtend langs Julia heen. Ze is op de automatische piloot met haar dienblad de rij in geschuifeld, richting de warmhoudplaten en het dagmenu: rijst met bonen. Haar gedachten zijn bij Ana. Ze heeft haar vriendin vanochtend in haar eigen bed achtergelaten zodat ze nog wat kan slapen. Samen met Boca, die ondanks zijn zware griep vannacht meteen is gekomen. Luis vond het machtig interessant, natuurlijk, wakker te worden naast Julia die bij hem was gekropen, en boven in het stapelbed twee stoere vrienden van zijn grote zus aan te treffen. Hij bleef maar treuzelen, in de hoop dat Ana en Boca wakker zouden worden. Julia gaapt en staart met een wezenloze blik naar de benen van degene voor haar. Nu pas merkt ze het paar rode sneakers op dat onder de wijde broek uitsteekt. Schuifelend draaien de neuzen zich naar haar toe. Julia kijkt op en staart recht in de ogen van een van de meest luidruchtige North Siders van de school, een van de meisjes die ze destijds bij de bushalte tegenkwam. Het meisje is langer dan zij is, Julia kijkt zo haar neusgaten in.

‘Is je vriendinnetje er vandaag niet?’ vraagt het meisje met een valse grijns terwijl ze op Julia neerkijkt.

Julia voelt zich onzeker zonder Ana naast zich, maar ze weet wat haar te doen staat. Ze tilt haar kin op en beantwoordt de blik van het meisje zo vuil ze kan: ‘Heb je me soms iets te zeggen?’

Het meisje grinnikt en schudt meewarig haar hoofd. Dan buigt ze zich voorover en sist in Julia’s oor: ‘Ik zou maar een kussentje meenemen voor die *puta*. Ze zal wel moeite hebben met zitten.’

Julia’s ogen spuwen vuur. Ze voelt een onbeheersbare, blinde woede in zich opkomen en vliegt als een wilde kat het meisje aan. Ze tiert en vloekt, trekt haren met plukken tegelijk uit het hoofd en laat haar vuisten neerkomen waar ze kan. Om hen heen klinkt het geschreeuw en gejoel van sm’ers en North Siders die op de tafels en stoelen zijn gaan staan en hen om het hardst toejuichen. Julia ziet hoe haar slachtoffer rochelend een klodder spuug produceert. Julia weet de fluim net

op tijd te ontwijken, springt boven op het meisje en slaat haar in het gezicht. Ze is buiten zichzelf van woede. Het is alsof ze explodeert. Alsof al haar opgekropte emoties over het injumpen van haarzelf en de verkrachting van haar beste vriendin er in één keer uit komen. Ze wil opnieuw uithalen als ze ineens haar arm niet meer kan bewegen. Ze draait haar hoofd met een ruk om en ziet hoe een bewaker op haar kuit is gaan zitten en haar armen stevig achter haar rug vasthoudt. Julia probeert zich los te wrikken, waardoor haar schouders bijna uit de kom lijken te schieten. Ze vertrekt haar gezicht van de pijn.

‘Het is afgelopen,’ hoort ze de onderkoelde stem van de bewaker zeggen. ‘Ik help je omhoog en dan loop je rustig met mij mee.’

Terwijl Julia de schoolkantine uit wordt geleid, ziet ze de ravage die ze heeft gemaakt. Borden en glazen in gruzelementen, en een mengsel van rijst, zompige bonen, plassen frisdrank en een spoor van bloed op de vloer. Vanuit haar ooghoek ziet ze een groepje SM’ers staan. Ze knikken haar respectvol toe en vormen met hun handen zwijgend de letters S en M. Julia glimlacht trots.

In de kamer van de directeur duwt de bewaker haar op een stoel voor het zware eikenhouten bureau. Julia staart naar de grond en ademt zwaar. Het is alsof ze langzaam uit een roes ontwaakt. Ze probeert terug te halen wat er eigenlijk gebeurd is. Dan hoort ze stemmen op de gang. De matglazen deur zwaait open en achtereenvolgens stappen de directeur – een tengere man met een rond brilletje en een wilde bos grijze haren – miss Morgan en een kleine donkerharige man die ze niet eerder heeft gezien, de drempel over. Miss Morgan kijkt haar zo teleurgesteld aan dat je bijna zou denken dat Julia háár in elkaar heeft geslagen. De donkerharige man draagt een spijkerbroek en een houthakkersblouse en is net zo klein van stuk als Julia zelf. Hij gaat met zijn armen over elkaar zitten en knikt haar vriendelijk toe. Zijn ogen zijn pikzwart, maar lijken wel van fluweel, zo zacht.

‘We hadden je vader hier ook graag bij gehad, maar we konden hem niet bereiken,’ zegt de directeur. ‘Gelukkig kon gangdetective Vince Gomez wel meteen komen.’

Julia’s ogen schieten wantrouwend van de directeur naar de Latijns-Amerikaanse man naast hen. Ze trekt haar wenkbrauwen spottend op. Gángdetective?

‘Ik heb meneer Gomez erbij geroepen omdat hij veel weet van straatbendes. We hebben hier op school sinds kort een *gangtaskforce* waarmee we proberen leerlingen ervan te weerhouden zich bij die bendes aan te sluiten.’

Dan zijn jullie mooi te laat, denkt Julia.

‘Waarom ben je dat meisje van de North Side te lijf gegaan? Wat heeft ze tegen je gezegd dat je vond dat je je homies moest verdedigen?’ vraagt Vince Gomez.

Verbaasd kijkt Julia naar de detective. Hij weet écht waarover hij het heeft. In een opwelling opent ze haar mond. Ze wil niets liever dan voor Ana opkomen en dit keurige gezelschap choqueren door ze in detail te vertellen wat haar vriendin vannacht is aangedaan. Maar dan herinnert ze zich de felle blik van Ana en weet ze weer dat ze haar vertrouwen niet mag beschamen. En bovendien, denkt Julia terwijl ze het gezicht van de politieman naast zich opneemt: hij mag dan een goed ingevoerde latino zijn, het is en blijft een hond. Ook voor hem schendt ze de Gouden Regels niet.

Julia doet haar mond weer dicht, haalt onverschillig haar schouders op en staart stuurs naar de rand van het houten bureau. Dat blijft ze doen. Met welke reprimandes de directeur ook dreigt, hoe lief miss Morgan haar ook aankijkt, zo slim als detective Gomez haar ook uit de tent probeert te lokken, Julia houdt haar lippen stijf op elkaar.

Uiteindelijk staken ze hun pogingen om haar te overtuigen, en dan kan Julia weg. Als ze het schoolplein oversteekt, pakt ze haar telefoon uit haar broekzak. Tot haar verbazing ziet ze dat haar scherm vol berichten staat. Blijkbaar is het nieuws als een lopend vuurtje rondgegaan. Een voor een opent ze de steunbetuigingen van haar homies, die haar complimenteren en bejubelen, zeggen dat ze een geboren vechter is, dat ze de naam van de StreetMaffia eer aan heeft gedaan, dat ze een aanwinst is voor de bende. Om Julia’s mond speelt een lachje. Ze heeft zich nog nooit zo geliefd gevoeld.

Ze opent een bericht van Ana. Julia moet er even van slikken. *Gracias, amiga, dat je voor me bent opgekomen. b7s.*

Dan hoort Julia het vertrouwde geluid van een draaiende motor. Buiten het hek staat Dante, leunend tegen zijn Silverado. Zodra hij haar ziet, spreidt hij zijn armen. Hij omhelst haar, begraaft zijn neus in haar haren en zegt: ‘Mijn kleine Smiley een vechtmachine. Wie had dat kunnen denken?’ Julia glimlacht verlegen;

het compliment van Dante doet haar meer dan dat van alle anderen bij elkaar. Hij pakt haar hand. 'Kom mee, er is een vergadering waar ik bij moet zijn.'

Julia stapt de auto in en voelt langzaam haar hartslag weer tot rust komen.

Wanneer Dante de motor stilzet, ziet ze dat hij de Silverado tegenover haar appartementencomplex heeft geparkeerd.

'Breng je me naar huis? Ik dacht dat we naar een vergadering moesten?' Dante schudt zijn hoofd. 'Homegirls mogen niet bij vergaderingen zijn, wist je dat niet?'

'Waarom niet?' vraagt Julia verontwaardigd.

Dante haalt zijn schouders op. 'Dat is nu eenmaal zo. De vergaderingen zijn de verantwoordelijkheid van je homeboys.' Hij gebaart naar de parkeerplaats achter haar huis, waar Julia een clubje meiden ziet rondhangen. 'Kijk, daar staan je homegirls al te wachten. We laten jullie straks weten wat het plan is.'

Fronsend kijkt Julia Dante aan. 'Plan?'

'De aanval op Ana op ons eigen territorium is een regelrechte provocatie, en dat kunnen we niet zomaar op ons laten zitten.'

'Maar ik heb toch al wraak genomen?'

Dante kijkt haar met een spottende blik aan en schudt dan meewarig zijn hoofd. 'O, Smiley, dat was heel goed maar niet genoeg. We moeten die *chavalas* echt nog wel wat meer afstraffen.' Dante geeft haar een kus en stapt dan uit. 'Ik zie je straks.'

Julia sluit het portier en slentert naar de parkeerplaats terwijl ze Dante met haar ogen volgt. Ze ziet hem het rood bakstenen gebouw tegenover het hare binnen gaan. Tussen haar homegirls ontwaart ze het donkere gelaat van Negra. Ze loopt op haar af en vraagt: 'Worden die vergaderingen hier gehouden?'

Negra knikt bevestigend. 'Misas noemen we ze. Het hoofdkwartier van SM zit hier, wist je dat niet?'

Julia schudt haar hoofd. Al die jaren woonde ze er zo dichtbij en ze heeft nooit iets in de gaten gehad. Dan geeft Negra haar een vriendschappelijk kneepje in haar wang. 'Je hebt ons uitstekend verdedigd vandaag, hoorde ik. We zijn trots op je.' Julia glundert. Negra stoot haar aan. 'Daar komt Ana.'

Julia kijkt op en ziet hoe Ana door Boca ondersteund wordt.

'Ik moet naar de Misa,' zegt Boca. 'Wil jij proberen uit te zoeken wie haar van straat heeft gesleurd, vannacht?'

Julia knikt. Ze voelt zich trots nu ze die verantwoordelijke taak toebedeeld heeft gekregen. Ze pakt Ana's hand en neemt haar mee naar een muurtje waar ze tegenaan kunnen leunen. Haar homegirls sluiten zich in een beschermende halve cirkel om hen heen.

‘Wil je me nu vertellen wat er is gebeurd?’ vraagt Julia zacht. ‘De jongens willen wraak nemen, maar dan moeten we wel weten wie dit gedaan hebben.’

Ana staart naar de grond. ‘Ik liep langs de drukke weg van de Comfort Inn naar Boca's huis,’ begint ze. ‘Een gast in een rode auto kwam naast me rijden. Het was een nogal afgeragd exemplaar, met krassen over de hele lengte en een bumper die er half af lag. Zelfs in het gelige licht van de straatlantaarns viel dat me op. Hij draaide zijn raampje naar beneden en riep me na. “*Hola culona*41! Zin in een ritje?” Ik heb mijn kin in de lucht gestoken en ben strak voor me uit blijven kijken, maar hij bleef maar naast me rijden. Ik kon zien dat hij een kaalgeschoren kop had, en hij droeg een rood trainingsjack met een grote witte N. Ik snauwde hem toe dat hij me met rust moest laten, maar ineens sprongen er twee *chavalas* van de achterbank naar buiten die me de auto in sleurden. Ze namen me mee naar een slooppand en daar...’

Julia kan wel raden wat er daarna gebeurde. Ze moet zich concentreren op de feiten. ‘Wat voor auto was het?’

Ana haalt haar schouders op. ‘Weet ik veel. Ik heb geen verstand van auto's, zoals jij.’

‘Kun je hem vergelijken met een van de auto's van onze homies?’

Ana knikt onzeker. ‘Ik geloof het wel,’ zegt ze zacht. ‘Hij leek op die van Boca. Maar dan rood.’

‘Je hebt niet heel toevallig het kenteken onthouden?’ vraagt Julia. Ana schudt haar hoofd.

Julia denkt na. Ze heeft het idee dat ze deze auto ergens heeft zien rijden, maar waar?

De jongens komen weer naar buiten, Dante als laatste. Hij wenkt Julia.

‘Heeft Ana je verteld wie we moeten hebben?’ Julia knikt. ‘Oké, dan ga jij met mij mee,’ commandeert hij.

Julia omhelst Ana. ‘Tot later.’ Snel volgt ze Dante naar de Silverado. Als ze naast elkaar zitten, draait Dante zich naar haar toe. ‘Heb je een kenteken?’

Julia schudt haar hoofd. 'Ana wist het niet. Maar ik heb het gevoel dat ik de auto die zij beschrijft een keer...' Ze hoeft haar zin niet af te maken. Ineens verschijnt het beeld van de rode Toyota Corolla helder op haar netvlies, als een foto die wordt aangeklikt. Nu weet ze weer waar ze die auto en de kaalgeschoren gast die Ana beschreef, gezien heeft. Ze zat in de bus naar school en staaarde door het raampje naar buiten, toen de auto naast hen voor het stoplicht stond. Ze weet nog dat ze hoofdschuddend naar de beschadigde lak keek en het kenteken in haar geheugen opsloeg omdat het weinig te raden overliet: 'NRT-51DE!' roept ze uit terwijl ze Dante triomfantelijk aankijkt. 'Dat was het. Nu weet ik het weer.'

Dante grijnst en aait haar kort over haar haren. 'Jij en je briljante geheugen.'

Ze rijden stapvoets door de buurt terwijl Dante links en Julia rechts spiedend om zich heen kijken. Op Dantes telefoon komen steeds nieuwe berichten binnen. Het begint al te schemeren. Dan, toch nog onverwachts, draait Dante zijn Silverado in een scherpe bocht de parkeerplaats van de Kentucky Fried Chicken op. Julia herkent onmiddellijk de beschadigde rode Corolla.

'Is dat hem?' vraagt Dante. Julia knikt. Dante zakt in zijn stoel onderuit en houdt met toegeknepen ogen de auto in de gaten. Al snel komt de jongen van de North Side naar buiten. Het valt Julia op hoe dik hij is. Het kruis van zijn baggy broek hangt op zijn knieën en zijn oversized T-shirt komt bijna een halve meter onder zijn winterjack uit. Met in zijn ene hand een kartonnen doosje en in zijn andere een beker frisdrank sloft hij naar zijn auto en stapt in.

Julia ziet hoe Dante een seintje geeft in zijn achteruitkijkspiegel. Ze kijkt verbaasd over haar schouder en herkent de zilvergrijze auto van Chico. Is hij hen gevolgd? De rode Corolla is de weg op gedraaid, en Dante bumperkleeft achter hem aan. Bij de afslag naar een braakliggend terrein waarop een nieuwe villawijk gebouwd wordt, schiet Dante plotseling naar links, versnelt en duwt de Corolla bijna de berm in. De jongen kijkt verschrikt opzij en gooit zijn stuur om. Hij slaat rechtsaf, op de voet gevolgd door Dante en Chico. Dante seint een paar keer met groot licht, maar de Corolla blijft vaart houden tot hij vastloopt op een wegversperring. Daar houdt het asfalt op. Julia's vriendje springt uit de auto en loopt met grote passen naar de Corolla.

Julia hoort achter zich het slaan van autodeuren en ziet hoe Chico, Boca en een jongen die ze niet bij naam kent, langszij komen. Dante heeft de North Sider bij

zijn kraag gegrepen, uit de auto getrokken en hem overgedragen aan Julia's andere homeboys. Ze heeft het gevoel dat ze in een film is beland. Vanuit de warme auto, hoog achter de grote voorruit, is het alsof ze een plaats op de eerste rij heeft voor een voorstelling waarvan ze liefst zou weglopen. Ze ziet hoe de North Sider vooruit wordt geduwd, het zandpad op. Ze ziet Dante, die nonchalant met zijn rechterhand over zijn linkerschouder veegt. Een lemmet, dat opflikkert in het licht van de koplampen. Boze mannenstemmen en dan, boven alles uit, een schreeuw die door merg en been gaat.

Julia heeft haar gezicht afgewend en knijpt zichzelf in haar arm alsof ze daarmee uit deze nachtmerrie zal ontwaken. Maar ze is al wakker, dit gebeurt echt. Ze schudt in shock haar hoofd van links naar rechts. Zij? Getuige van een steekpartij? Een steekpartij nota bene, die plaatsvindt doordat zij, Julia Flores Mendoza, zich toevallig een nummerbord kon herinneren.

Dante loopt zwijgend terug naar de auto. Julia ziet hoe hij snel een kruisje slaat en opkijkt naar de hemel. Zijn warme adem condenseert in de koude, donkere nacht. Als hij instapt geeft hij Julia een knipoog, maar hij zegt niets en tuurt met samengeknepen ogen naar het tafereel verderop.

Julia volgt zijn blik. De homeboys zijn daar nog. Ze tillen de jongen op en binden iets om zijn nek; een touw, lijkt het. Julia verlegt haar blik naar de bouwkraan verderop. 'Ze gaan hem toch niet...' stamelt ze vol ongeloof.

'En waarom niet?' vraagt Dante. Zijn stem klinkt zo donker dat ze ervan schrikt. 'Alles om die *chavalas* af te schrikken, Smiley. Een nette begrafenis hoort daar niet bij.'

Het is al ver na middernacht. Julia ligt in Dantes bed met open ogen naar het plafond te staren. Dante is in diepe rust. Julia kijkt opzij en laat haar blik over zijn gezicht glijden. Hoe kan hij slapen na alles wat er vanavond is gebeurd? Haar oog valt op de afstandsbediening. Ze klikt de televisie aan en staart als verdoofd naar de herhaling van het late nieuws. Julia hoort wat er gezegd wordt, maar het dringt niet goed tot haar door: Negentienjarige jongen... Elf steekwonden....

Waarschijnlijk slachtoffer van de bendeoorlog die...

Ze voelt hoe de haren op haar armen recht overeind gaan staan. Dan ziet ze Ana weer voor zich, ineengedoken op de bodem van haar badkuip. Waarom kon die *cabrón* niet gewoon van haar vriendin afblijven?

Naast haar klinkt gekreun. Dante knippert zijn ogen open. 'Kun je niet slapen?' Hij gaat zitten en strijkt door haar haren.

'Wie van jullie heeft die jongen vermoord?' vraagt ze, haar blik nog steeds op de televisie gericht.

'Wij allemaal,' antwoordt Dante cryptisch. 'Jij ook, Smiley. Jij hebt hem aangewezen.'

'En wat heb jij gedaan, heb jij ook gestoken?' vraagt Julia.

Dante schudt ontkennend zijn hoofd. 'Ik ben de *shotcaller*, weet je nog? Ik hoef dat niet meer te doen.'

Julia bijt op haar lip. 'Vroeger wel?' vraagt ze. Ze moet het weten.

Dante begint te lachen. 'Wat denk jij dan? Wij van de StreetMaffia verkiezen het mes boven het pistool. Iedereen kan iemand neerschieten, maar wie steken wil moet lef hebben. Je moet heel dicht bij die ander komen en je voelt wat je doet. Bovendien kun je er een boodschap mee achterlaten.'

'Elf messteken...' mompelt Julia.

Dante knikt. Hij pakt een sigaret en steekt die aan, neemt een diepe hijs, blaast een pluim rook uit en zegt dan terloops: 'Ik heb zelfs wel eens iemand onthoofd.'

Julia kijkt haar vriendje geschokt aan. Maakt Dante een geintje? Zijn gevoel voor humor is er zwart genoeg voor.

'David García, zo heette die gast,' gaat Dante verder. 'We kenden elkaar omdat hij een tijdje rondhing bij onze clique. Maar van de ene op de andere dag liet hij zich niet meer zien en werd signaleerd tussen North Siders aan de andere kant van de wijk. Ik heb hem opgepikt toen ik hem op straat zag lopen en hem meegenomen naar een feestje van mijn homeboys. We rookten een paar jointjes met hem en daarna bood ik aan hem naar huis te brengen. Maar in plaats daarvan ben ik een stukje met hem gaan wandelen in het park. Ik had een keukenmes meegenomen en toen hij voor me liep deed ik... dít.'

Dante ritst zijn wijsvinger met één snelle haal over Julia's keel. Ze voelt hoe haar maag zich omdraait, maar Dante barst in lachen uit. 'Kleintje, toch, heb ik je laten schrikken? Het stelde niets voor, hoor, het was zo gebeurd. Alsof je door een stuk kipfilet snijdt. Jij zou het ook kunnen.'

Julia doet haar uiterste best om naar hem te glimlachen. Dante trekt haar tegen zich aan en duwt dwingend haar hoofd tegen zijn borst terwijl hij met zijn nagels over haar slapen kriebelt.

‘Niet bang zijn,’ fluistert hij in haar oor. *‘Smile now, cry later.’*

[41](#) meisje met een dikke kont (als compliment bedoeld)

HOOFDSTUK 11

Julia draait met haar armen wijd ademloos pirouettes onder de staalblauwe lucht. Rond om haar bloeien de Japanse kersenbloesems die als paars-witte popcorn uit hun knoppen zijn gebarsten.

‘Kom op. We gaan naar D.C.,’ had Ana gezegd. ‘Vieren dat het eindelijk lente is.’

De stad ligt aan de overkant van de rivier, het is amper een half uur rijden met de metro, maar Julia komt er nooit. Ze heeft er niets te zoeken. De enige andere keer dat ze de oversteek maakte, was met haar basisschoolklas; toen hadden ze alle monumenten aan The National Mall bezocht, en het Witte Huis, natuurlijk. Het oogverblindende wit van de statige gebouwen, de spiegelende vijvers en het eindeloze grasveld, alles maakte grote indruk. Maar ze had zich er ook wat misplaatst gevoeld. Alsof zij en haar klasgenoten even getolereerd werden in die luxe wereld omdat ze er die middag toevallig schattig uitzagen in hun identieke schoolshirts en petjes.

Op het gras smullen ze van de hotdogs die ze bij een karretje hebben gescoord; het brood is klef geworden van de sauzen die ze eroverheen hebben gespoten. Julia kreunt. Verrukkelijk vindt ze dit. En dan heeft ze ook nog een aardbeienmilkshake. Julia leunt tegen een boom en ziet hoe boven haar hoofd het zonlicht als confetti tussen de bloesems door valt. Dan sluit ze haar ogen en geniet van de lentezon die haar huid verwarmt. Haar dag kan niet meer stuk.

Het heeft lang geduurd voordat Ana weer een beetje levenslustiger werd. Maar nu, bijna drie maanden na die afschuwelijke nacht, lijkt ze langzaam maar zeker haar bravoure te hebben hervonden. Julia heeft haar nog niet verteld over de angst die ze soms voelt wanneer ze bij Dante is, Ana had wel wat anders aan haar hoofd. De aanval op haar en hun daaropvolgende wraakactie hebben veel veranderd. De bendeoorlog is in volle hevigheid losgebarsten, bijna elke dag is er wel een vechtpartij tussen SM en de North Side Gang of de Loco's.

Julia is zelf ook veranderd, het gaat haar steeds makkelijker af *chavalas* aan te wijzen die een pak slaag verdienen of erger. Ze kan het voor zichzelf verantwoorden: zij en haar clique maken geen onschuldige slachtoffers, iets wat je

van de rivaliserende bendes niet kunt zeggen: die nemen het niet zo nauw en hebben al verschillende keren iemand te grazen genomen die achteraf helemaal geen SM-lid bleek te zijn. Toch beseft ze ineens hoe bevrijd ze zich hier voelt, aan de andere kant van de rivier, even weg van de constante dreiging in hun straten.

Julia kijkt naar haar vriendin. Ana ziet er ontspannen uit, ze geniet net zozeer van deze dag als zij. 'Ana?' begint ze.

'Hm.'

'Denk je er wel eens aan om er gewoon uit te stappen?'

'Huh? Uit het leven?'

'Nee, natuurlijk niet.'

Tussen Ana's dunne wenkbrauwen verschijnt een frons, maar ze houdt haar ogen gesloten. 'Bedoel je uit de StreetMaffia?' vraagt ze. Haar stem klinkt verbaasd.

'Ja, dat bedoel ik.' Julia is nerveus. Praten over het verlaten van de bende doe je niet, dat weet ze best. Maar ze zijn hier ver weg van hun homies.

'Nou, nee. *Por qué?*'

'Omdat we nu zo vaak *chavalas* moeten pakken,' zegt Julia. 'Vraag je je nooit af of je er wel goed aan doet?'

'Waarom zou ik?' vraagt Ana. 'Vraag jij je dat dan wel af?'

Julia knikt. 'Soms. Ik had het me eerlijk gezegd toch anders voorgesteld, allemaal. In het begin vond ik het zo magisch bij jullie en voelde ik me juist veilig, maar nu, met al dat geweld... ik weet het niet.'

Ana kijkt afkeurend. 'Luister nou, Julia. We kunnen niet alleen maar feesten. Als we ons niet verdedigen, raken we onze status en dus het respect kwijt in de buurt. Of had je die *chavalas* willen laten weggkomen met wat ze mij hebben aangedaan?'

Julia pakt snel Ana's hand. 'Nee, natuurlijk niet. Ik ben blij dat we het ze betaald hebben gezet.' Ze laat een stilte vallen. 'Maar wat als ik er op een gegeven moment genoeg van heb?'

'*Hasta la muerte*, weet je nog?' zegt Ana. 'Er zijn zelfs leden van zeventig. Maar op een gegeven moment kun je het best wat rustiger aan doen. Dan hoeft je niet meer mee te vechten, dan zorgt de clique voor je.'

Zo had Julia het nog niet bekeken. Het is eigenlijk ook wel logisch, dat je na al je inzet door de bende wordt verzorgd.

‘Hoe komt het nou echt dat je ineens twijfelt?’ Ana kijkt Julia onderzoekend aan. ‘Gaat het niet goed tussen jou en Dante?’

‘Dat wel.’ Julia trekt met korte rukjes grassprietjes uit de aarde. ‘Maar hij heeft me dingen over zichzelf verteld die ik niet zo leuk vond.’

Ana kijkt haar nieuwsgierig aan. ‘Welke dingen dan?’

‘Over een moord in een park, bijvoorbeeld, waarbij hij betrokken was.’

Ana maakt een wegwerpgebaar. ‘De moord op David García, bedoel je? Och man, dat is al eeuwen geleden. En bovendien was die gast gewoon een verrader.’

‘Ik dacht dat ze dat niet zeker wisten,’ zegt Julia. ‘Hoe dan ook. Jij vraagt je dus nooit af of je niet beter de andere kant had kunnen kiezen?’

Ana duwt zichzelf met haar ellebogen omhoog en kijkt Julia niet-begrijpend aan. ‘Sorry hoor, je bent me kwijt. Welke andere kant?’

‘Ana, doe nou niet zo dom. Je zegt altijd dat je het heel erg vindt om een halve *gringa* te zijn...’

‘Ja, dat vind ik ook, en wat dan nog?’

‘Nou ja,’ probeert Julia voorzichtig, ‘zou je er ook niet juist je voordeel mee kunnen doen? Met het feit dat je half wit bent, bedoel ik? Fantaseer jij dan nooit over een ander leven? Over een vrijstaand huis aan zo’n lommerrijke laan met brede stoepen waarop je kinderen – die van jou en Boca natuurlijk – kunnen fietsen. Over een tuin met een schommel op het gazon? Over blinkend wit geschilderde kozijnen, en vitrages die zacht wapperen in de wind?’ Julia droomt weg. ‘En een eigen badkamer, helemaal voor jou alleen? En een brievenbus aan de weg met zo’n rood vlaggetje dat je omhoog zet als de postbode je brieven moet meenemen?’

Ana kijkt haar verbijsterd aan. ‘Zit je nou te beweren dat ik eigenlijk gewoon een witte chick ben?’

‘Natuurlijk niet. Maar waarom slaap je in Boca’s maffe appartement op een matrasje op de grond, als je ook zo’n leven zou kunnen leiden?’

Ana kijkt haar vriendin onderzoekend aan. Dan springt ze boven op Julia en drukt haar armen boven haar hoofd in het gras. Op haar gezicht is een vette grijns verschenen. ‘Jij bent echt niet goed wijs, Smiley. Die wereld is voor burgertrutten en zie jij hier soms een burgertrut? Nou?’

Ana kietelt haar in haar zij, net zolang tot Julia keihard ‘genade’ gilt. Dan verslapt Ana’s greep waardoor Julia haar met haar heup om kan gooien en zich

boven op haar kan werpen. Ze rollen over elkaar heen door het gras.

‘*Putá!* Ik pies in mijn broek, ik pies in mijn broek,’ gilt Ana schaterlachend uit.

Als ze op hun rug liggen uit te hijgen, ziet Julia vanuit haar ooghoek hoe gezinnetjes verschrikt naar hen staan te kijken, en ze realiseert zich ineens wat zij zien: twee vervaarlijk uitziende meisjes met pikzwarte oogmake-up en baggy kleren die elkaar in hysterisch Spaans te lijf zijn gegaan.

‘Je bent bijna jarig,’ zegt Ana met een grassprietje in haar mond nadat ze een tijdje stil naast elkaar hebben gelegen.

Julia knikt. Volgende week wordt ze vijftien en dan is ze officieel vrouw. Eindelijk. In Mexico zou ze een gigantisch feest hebben gekregen. Daar zijn meisjes maanden bezig met het uitzoeken van de jurk en het maken van de uitnodigingen. Samen met hun moeder. Julia slikt.

‘Ga je er nog iets aan doen?’ vraagt Ana.

‘Neuh, niet veel,’ antwoordt Julia. ‘Je krijgt een biertje van me en dan wil ik dansen, oké?’

‘Oké. Laat dat maar aan mij over. Je kent me toch?’ knipoogt Ana ondeugend.

Julia schrikt op: haar telefoon gaat. Ze kijkt op haar scherm. *Mierda*, miss Morgan, die probeerde haar vanochtend ook al te bereiken. Nu Julia steeds minder op school komt, doet de lerares er alles aan haar binnenboord te houden.

Julia neemt op, hoest een paar keer flink en houdt haar neus dicht terwijl ze zegt: ‘Met Julia.’ Ze rolt met haar ogen richting Ana.

‘Julia? Miss Morgan hier. Ben je nog steeds ziek?’

‘Ja. Snotverkouden,’ antwoordt Julia nasaal. Ze hoort haar lerares aan de andere kant van de lijn zuchten.

‘Je verzuimt teveel de laatste weken, dat weet je zelf ook. Ik wilde je even laten weten dat ik een gesprek met je vader ga aanvragen.’

‘Kan ik er wat aan doen dat ik steeds ziek ben?’ sputtert Julia verontwaardigd tegen. Ze hoest nog maar eens flink.

‘Nee, daar kun je niets aan doen, Julia, maar ik wil toch met je vader praten.’

‘Prima,’ zegt Julia onverschillig. ‘Bel hem gerust op. Hij zal u hetzelfde vertellen.’ Miss Morgan hangt op. Julia legt haar telefoon in het gras en knipoogt naar Ana. ‘Alsof *papi* ooit te bereiken is.’

‘Waarom je überhaupt nog wel naar die rotschool gaat, is me een raadsel,’ zegt Ana. ‘Maar goed. Je hebt je er weer lekker uitgeluld.’

Julia grinnikt. En ze bedenkt ineens dat ze Ana nooit iets heeft verteld over die middag in het kantoor van de directeur. Misschien is dat maar beter ook: haar vriendin zou niet blij worden van het idee dat Julia met een hond in één ruimte heeft gezeten.

Later die middag, in de metro naar Oakton Heights, besluit Julia Dante te verrassen. Ze stapt een halte eerder uit dan Ana en neemt de roltrap in het metrostation, steekt de drukke weg over en slaat de eerstvolgende smalle zijstraat in, de kortste weg naar Dantes huis.

Zelfs nu, in de namiddag, heeft de zon nog kracht. Ze kijkt omhoog en geniet van het gouden licht dat over de gevels van de huizen strijkt. Plotseling hoort ze slepende voetstappen naderen. Verschrikt kijkt ze om. Op amper een meter achter haar loopt een grote, brede jongen die ze nooit eerder heeft gezien. Hij kijkt haar indringend aan. Zijn ogen staan dicht op elkaar, zijn dunne lippen boven een geitensikje houdt hij samengeperst, zijn opvallend brede neusvleugels gaan snuivend open en vernauwen zich dan weer. Over zijn kortgeschoren haren is een zwarte band gespannen. Een Loco.

Julia kijkt voor zich. Niemand. Ze slentert zo nonchalant mogelijk verder en steekt haar kin in de lucht, maar haar hart klopt in haar keel. Dan voelt ze ineens een grote hand om haar bovenarm en met een doffe klap wordt ze tegen de muur gesmeten. Julia voelt zich duizelig worden en moet even herstellen, maar dan schopt ze haar belager hard tegen zijn knie. De jongen vloekt binnensmonds en komt met zijn volle gewicht tegen haar aan staan. Haar polsen houdt hij met een hand boven haar hoofd vast terwijl hij met zijn andere hand zijn broekriem begint los te maken. Julia voelt zijn harde gulp en een hand die probeert haar wijde broek van haar heupen te sjoeren. Haar verzet lijkt hem alleen maar meer op te winden. Aan de wind over haar onderlichaam merkt ze dat ze inmiddels half ontkleed voor hem staat. Ze drukt haar dijbenen tegen elkaar en zet zich schrap.

Dan is de knellende greep om haar polsen ineens verdwenen en staat ze alleen tegen de muur. Ze hoort geschreeuw en het geluid van iemand die zich rennend en struikelend uit de voeten maakt. Julia bukt zich om haar broek op te trekken en

kijkt de straat in. Ze ziet nog net het logge lijf van de Loco, die met zijn broek halverwege zijn billen de hoek om rent.

Iemand tikt met zijn vinger op haar schouder. Julia verstijft, draait zich om en kijkt recht in het getatoeëerde gezicht van Chico.

Samen klimmen ze het trapje op van de veranda voor Dantes huis. Chico haalt zijn sleutels uit zijn broekzak, opent de deur en laat haar voorgaan. Ze is Chico hier nooit tegengekomen. Gek eigenlijk. Is hij telkens weg als ze Dante opzoekt? Of zou Dante hem wegsturen zodra zij komt? Haar vriendje is er bezitterig genoeg voor.

‘Wil je iets drinken?’

Julia knikt. Zwijgend loopt ze mee naar de keuken. Chico opent de koelkast en pakt er twee flesjes bier uit. Julia neemt een grote slok en laat zich op een kruk bij het barretje zakken. Chico leunt tegen het aanrecht en laat zijn blik onderzoekend over haar gezicht gaan.

‘Gaat het?’

Julia knikt. ‘Bedankt, Chico. Als jij niet toevallig voorbij was gekomen...’

‘Het is al goed.’ Hij laat zijn blik over haar lichaam glijden. De keuken is smal, hun knieën raken elkaar net niet. Julia is zich ineens overbewust van haar uiterlijk, van haar wijde T-shirt dat over haar volle borsten valt, de beige Dickies die zich om haar heupen spannen. ‘Je ziet er goed uit de laatste tijd, Smiley. Ik snap wel dat die Loco...’

Julia kijkt hem vernietigend aan.

Op Chico’s gezicht verschijnt een grijns. ‘Geintje, toch.’

Maar Julia voelt zich ongemakkelijk worden. ‘Is Dante er niet?’

Chico schudt zijn hoofd. ‘Hij is naar de *Misa General*, de centrale vergadering.’

Julia is verbaasd. Alweer een *Misa General*? De grote vergadering tussen alle cliqueleiders vindt normaal gesproken op de elfde van de maand plaats, maar dit is al de zoveelste keer in een paar weken. Er moet iets aan de hand zijn.

‘Heb je misschien iets te roken?’ vraagt Julia.

‘Natuurlijk,’ antwoordt Chico.

Julia gaat op de bank zitten en Chico schuift haar een blikken doosje met marihuana, tabak en vloeipapier toe. Julia aarzelt. Ze kan niet zo goed draaien.

‘Zal ik er een voor je rollen?’

‘Graag.’

Julia kijkt hoe Chico’s handen het blikje weer naar zichzelf terugschuiven. Hij draagt de nagels aan zijn pinken lang en puntig, zoals wel meer jongens van hun clique. Dante doet dat gelukkig niet. Chico begint geconcentreerd plukjes tabak en marihuana te verdelen over een lang vloeipapiertje.

‘Waar denk je dat die vergadering over gaat?’ vraagt Julia.

‘O, misschien over de nieuwe koers,’ antwoordt Chico.

‘Hoe bedoel je?’

‘De North Siders en de Loco’s worden steeds sterker en bedreigen ons territorium. Nou ja, dat heb je zojuist aan den lijve ondervonden.’ Julia rilt. ‘We moeten nieuwe manieren verzinnen om ze af te schrikken.’ Julia kijkt hem vragend aan. In zijn ogen verschijnen plotselinge pretlichtjes. ‘Misschien moeten we een voorbeeld nemen aan onze cliques in Californië,’ zegt hij opgewonden. ‘Weet je wat zij doen?’ Julia schudt haar hoofd. ‘Ze sturen een huilende kleuter van een van hun homies op een driewieler de straat op, net op het moment dat er een *puta* van een andere bende voorbijkomt. Zij wil zo’n kind natuurlijk helpen en vraagt die kleuter waar hij woont. Het kind geeft haar een briefje met een adres. Ze loopt met hem mee en op dat adres staan dan homies klaar om haar te bespringen. Briljant, niet?’

Chico grinnikt om de gechoqueerde uitdrukking op Julia’s gezicht. ‘Kom op, Smiley, alsof de North Siders en de Loco’s van die lieverdjes zijn. Denk maar aan wat Ana is overkomen. En je weet toch wat ze Negra’s baby hebben geflikt?’

Julia schudt haar hoofd.

Chico likt met uitgestoken tong het lange vloeitje dicht. ‘Ze liep met haar kinderwagen over straat,’ vertelt hij, ‘en vanuit een steeg doken een stel North Siders op. Ze zijn Negra met honkbalknuppels te lijf gegaan. Toen zij op de grond lag, richtten ze hun aandacht op de kinderwagen en...’

‘Stop!’ zegt Julia.

Chico haalt zijn schouders op. ‘Ook goed. Ik wil alleen maar dat je weet waartoe *chavalas* in staat zijn.’

Buiten klinkt een ronkende motor die stilvalt. Julia kijkt uit het raam. Het is de Silverado. Dante verstrakt zodra hij de deur opendoet en haar op de bank ziet zitten.

‘Wat moet dit voorstellen?’

Julia veert op en geeft hem een kus. ‘*Hola hermoso*. Ik wilde je verrassen en was onderweg hiernaartoe, maar...’

‘Toen werd ze ineens door zo’n klote-Loce tegen een muur gezet,’ valt Chico haar in de rede.

Dantes blik vernauwt zich. ‘Een Loco? Wat heeft die gast met je gedaan?’

‘Niets, dankzij mij. Ik heb je vriendinnetje net op tijd gered,’ roept Chico triomfantelijk.

Dante kijkt Julia streng aan. ‘Is dat zo?’

Julia slikt. ‘Toen hij Chico zag heeft hij zich uit de voeten gemaakt.’

Dante loopt op Chico af en geeft hem een snelle handdruk. ‘Bedankt, man.’

‘*De nada*,’ grinnikt Chico.

Dante geeft Julia met een hoofdknikje te kennen dat hij met haar naar boven wil. Gehoorzaam loopt ze achter hem aan.

‘Sorry, ik wist niet dat er een *Misa General* was. Ik ging ervan uit dat je thuis zou zijn, anders was ik nooit zomaar naar je huis gekomen,’ zegt Julia wanneer ze op zijn bed zijn gaan zitten.

Dante ontspant zich. ‘Je hebt gelijk, Smiley, dat kon je ook niet weten. Ik ben blij dat Chico je van die Loco heeft gered. We krijgen hem nog wel.’

Julia knikt, daar twijfelt ze niet aan. ‘Moeten we echt nog gewelddadiger worden? Chico heeft me verteld wat er met Negra is gebeurd. Wat afschuwelijk! Hij vertelde me ook over die kleutertruc van cliques aan de Westkust. Maar Dante, wij gaan toch niet serieus...’

‘Luister, Smiley,’ onderbreekt Dante haar bars. ‘Chico weet van niets. Wij pakken geen onschuldigen, dat heb ik je beloofd. Maar we moeten *chavalas* wel blijven afschrikken.’ Dante kijkt haar onderzoekend aan. ‘Of ben je het niet met me eens?’

Julia bijt op de binnenkant van haar wang. Ze weet dat ze de beslissingen van de *shotcaller* niet in twijfel mag trekken. ‘Natuurlijk wel. Maar we hoeven toch niet altijd te vechten?’

Een spottende lach volgt. ‘Alsof jij je handen zo vaak vuil moet maken.’

‘Wat voor nieuwe tactiek hebben jullie dan bedacht op die *Misa General*?’

‘Waarom wil je dat weten?’

‘Vertrouw je me soms niet?’

Dante blaast wat rook uit zijn neus. ‘Jullie *chicas* mogen niet eens bij de vergaderingen zijn, waarom zou ik je dan wel deelgenoot maken van de nieuwe plannen?’

‘Ik wil alleen maar helpen.’

Dante denkt na. ‘We gaan in nieuwe zaken,’ zegt hij na een tijdje. Concreter dan dat wordt hij niet. ‘Als je wilt mag jij mijn persoonlijke koerier zijn. Ik zal je nog een paar rijlesjes geven.’

Julia is opgelucht. Zolang ze maar zo min mogelijk bij al die afrekeningen hoeft te zijn.

Dante kijkt haar onderzoekend aan en lijkt dan een beslissing te nemen. Hij buigt zich naar zijn nachtkastje, trekt een tissue uit de doos en pakt een balpen. ‘Oké dan. Misschien kun je inderdaad mijn rechterhand worden. Maar dan moet je wel weten hoe de *Misa General* in elkaar zit.’ Op het servetje begint Dante een soort piramide te tekenen en vult die met namen. ‘Dit zijn de namen van alle cliques,’ wijst hij aan, ‘en dit zijn de namen van de leiders. Onthoud ze goed.’

Julia knikt ten teken dat ze alles in zich heeft opgenomen. Dan houdt Dante zijn peuk bij het papier en laat het smeulen. In zijn asbak blijft alleen een hoopje as over. Hij pakt haar bij haar kin en geeft haar een lange, duizelingwekkende zoen. Tegelijkertijd begint hij tergend traag over de binnenkant van haar dijen te aaien. Julia voelt het onmiddellijk in haar buik.

HOOFDSTUK 12

Vroeg in de middag staat Ana onverwachts voor de deur. Ze kijkt Julia stralend aan, met een lach van oor tot oor. ‘Hier,’ zegt ze, ‘voor je verjaardag.’

Even is Julia van haar stuk gebracht. Het pakketje gewikkeld in bruin papier ziet er precies zo uit als de bestellingen die ze sinds kort van Dante in de wijk moet bezorgen. Ze weegt het pakje in haar handen. Gelukkig maar, het voelt zacht en licht aan. Ze scheurt nieuwsgierig het papier open. ‘Is dat...’ stottert ze. Ze houdt haar armen gestrekt voor zich en laat de glanzende stof uiteen vallen.

‘*Feliz quinceañara*[42](#),’ juicht Ana. Dan overhandigt ze haar een kartonnen doosje met een groene strik eromheen.

Julia tilt het deksel op. Een parelsnoer, haarspeldjes en oorbellen schitteren haar tegemoet. En wat is dat aan dat groene lint? Het lijkt wel een medaillon. Julia klikt het open en ziet een afbeelding van de Maagd van Guadalupe! Ze valt Ana in de armen. ‘Je bent de beste vriendin van de wereld,’ fluistert ze in haar oor.

Achter Ana duikt Dante onverwachts op. ‘Ook van mij gefeliciteerd met je *quinceañara*, Smiley,’ grijnst hij en hij gaat recht voor haar staan. Julia kijkt naar hem op. ‘Ogen dicht,’ commandeert hij. Ze gehoorzaamt en voelt hoe hij iets in haar haren schuift. ‘Nog niet opendoen,’ beveelt hij en duwt haar zachtjes aan haar schouders de gang door en de badkamer in. ‘Oké, kijk maar.’

Julia opent haar ogen en ziet zichzelf. Nog onopgemaakt, in een oud huispak en met warrige krullen die aan elkaar klitten. Maar boven op haar hoofd twinkelt een tiara: de mooiste tiara die ze ooit heeft gezien.

Terwijl ze onder de douche staat en Ana op het deksel van de wc-bril is gaan zitten om haar nagels te lakken, bekent Julia grinnikend: ‘Weet je dat ik schrok van dat pakje waar mijn jurk in zat? Ik moest aan een van Dantes pakketjes denken.’

Julia weet inmiddels maar al te goed welk nieuw handeltje Dante drijft. Om meer grip op de buurt te houden dealt hij nu in crystal meth, een extreem verslavende chemische drug, gemaakt van batterijen, verkoudheidsmedicijnen en nog wat dingen die je gewoon bij de drogist haalt.

‘Doe toch normaal,’ giechelt Ana. ‘Verwachtte je echt een halve kilo meth voor je verjaardag?’

Julia draait de kraan dicht en roetsjt het douchegordijn open. ‘Heb je die figuren hier wel eens laveloos in het trappenhuis zien liggen? Daar help ik nu aan mee. Lekker dan.’

Ana kijkt op. ‘Je moet niet zoveel nadenken, Julia. Die gasten zijn verslaafd, hen maakt het heus niet uit van wie ze het kopen. Als wij dat spul niet verhandelen, doet een van de andere bendes het wel. Dan zijn wij onze positie hier ook nog kwijt en kun je helemaal niet meer veilig over straat. Is dat soms wat je wilt?’

Julia schudt haar hoofd. ‘Nee, natuurlijk niet.’

‘Dat bedoel ik,’ zegt Ana terwijl ze het kwastje geconcentreerd in haar flesje lak doopt. ‘Houd dan eens op te doen alsof je een heilige bent.’

Die avond wachten haar homies haar op bij de parkeerplaats van het Chinese restaurant in het winkelcentrum. ‘Fjiet, fjiew,’ fluiten ze bewonderend als Julia hen tegemoetkomt in haar nieuwe baljurk. Ze lacht trots. Ana heeft haar feestelijk opgemaakt met groene oogschaduw en roze lipgloss. Alles aan Julia glinstert en straalt. De jongens cirkelen om haar heen en Dante maakt een buiging: ‘Prinses Smiley, wij staan geheel tot uw dienst.’ De meisjes gaan aan de ene kant van de ingang staan, de jongens aan de andere. Ze strengelen hun vingers ineen en vormen zo een erehaag. Julia tilt haar jurk op, bukt zich en loopt giechelend onder alle armen door.

Ze dineren aan een lange tafel. Al haar homies hebben hun haren gladgekamd en hun baggy broeken ingeruild voor een nette spijkerbroek en overhemd. De meisjes dragen jurkjes of jeans met hemdjes erboven.

‘Je bent prachtig,’ fluistert Ana Julia toe als ze naast haar gaat zitten.

‘Hoe hebben jullie dit allemaal gerege...’ vraagt Julia op haar beurt.

‘Sst,’ zegt Ana, ‘wij zijn je familie, weet je nog? Dit is wat familie doet.’

Julia glimlacht ontroerd. Familie. Haar vader was vanochtend, voordat hij voor zijn weekenddienst naar de bouwplaats vertrok, gewoon zijn norske, afwezige zelf geweest. En Luis wilde graag bij een vriendje logeren dat ook in hun gebouw woont. Julia had hem maar niet verteld dat ze jarig is; hij zou toch maar verdrietig worden van het feit dat hij niets voor haar kon kopen.

Toen hij vorige maand acht jaar werd, had Julia hem dankzij haar homies wél een mooi cadeau kunnen geven: de spelcomputer die hij al zo lang wilde hebben.

Zou haar moeder vandaag op haar neerkijken? Als dat zo is, merkt Julia er verdomd weinig van. Alleen haar oma, haar lieve, bezorgde oma uit Oaxaca, had haar gebeld om haar te feliciteren. Ze had gevraagd of ze nog een feestje zou geven, en Julia had geantwoord dat haar vrienden iets voor haar hadden georganiseerd. Ze kijkt de tafel rond en zucht. Ja: haar homies zijn haar familie. En ze mag dan steeds vaker twijfelen aan het leven dat ze met hen leidt, geen enkele familie is perfect, toch?

Ze drinken bier en worden dronken en zingen uiteindelijk met de armen over elkaars schouders gezamenlijk het hartverscheurende folkloristische Mexicaanse *La Llorona*. *De huilende vrouw* is Julia's lievelingslied, haar oma draaide het altijd en het doet haar denken aan haar moeder. Ana weet dat en zij heft het glas op haar.

Dicen que no tengo duelo, llorona
Porque no me ven llorar
Hay muertos que no hacen ruido, llorona
Y es mas grande su penar

Ze zeggen dat ik geen verdriet ken, llorona
Omdat ze me niet zien huilen
Er zijn doden die geen geluid maken, llorona
En hun lijden is zelfs groter

Na het eten lopen ze met de hele clique naar de parkeerplaats. Dante omvat haar hand met de zijne en slaat zijn andere arm om haar onderrug. In haar oor neuriet hij het ritme van de tango. Julia heeft de verleidingsdans nog nooit gedanst, maar Dante weet precies hoe het moet en zij volgt. Ze zwieren over de parkeerplaats, de volle maan hoog boven hen, opgezweept door het gejoel en geklap van hun homies.

Plotseling verstoort Chico de magie en roept baldadig: 'Zo. En nu echte muziek!' Hij opent zijn autodeur en draait de volumeknop omhoog. Daddy Yankee schalt zijn 'Gasolina' over de nachtelijke parkeerplaats. 'Vámonos![43](#)'

‘Ik wilde gewoon een beetje dansen!’ schreeuwt Julia in Ana’s oor. Ze probeert boven de muziek uit te komen in de stampvolle danszaal waar ze zojuist zijn gearriveerd.

Ana smakt een kus op haar wang. ‘Er zijn hier wel tienduizend man. Don Omar en Tego Calderón treden straks op. Geweldig hè?’

Julia knikt. Ze is nooit eerder op zo’n groot *reggaetón*-feest geweest. De stroboscopische lichten hypnotiseren haar, de muziek pompt door haar buik. In haar oren klinkt het aanstekelijke geklap van de feestgangers, en gefascineerd staart ze naar de extatische gezichten van de meisjes met hun natte haren en hun naar achteren gestoken billen in ultrakorte broekjes. Achter hen dansen jongens met een troebele blik in de ogen, hun vingers ongeduldig dwalend rond de randen van de meidenbroekjes.

Boca biedt aan drankjes te halen. Negra, Ana en de andere homegirls bukken zich en schudden met hun billen, en de homeboys schuren tegen ze aan. Julia tilt haar jurk op en danst naar Dante en weer terug. Ze is even heel gelukkig.

Maar dan hoort ze ineens gesis in haar oor. ‘Aan de kant, Smiley.’ Dante geeft haar zo’n harde zet dat ze bijna omvalt. Ze ziet hoe hij vanonder zijn broekriem zijn pistool tevoorschijn trekt.

In een paar grote passen is hij in het midden van de danszaal. Dan klinkt er een galmende knal en stopt de muziek. De dansende menigte stuift uiteen. Overal klinkt paniekerig geschreeuw en mensen duwen elkaar omver. Julia kijkt geschrokken naar Dante. Daar staat hij, midden op de houten dansvloer. Hij houdt zijn pistool tegen het voorhoofd van een jongen die Julia uit duizenden herkent: dat sikje, die dicht op elkaar staande ogen, de dunne lippen, de zwarte bandana. Haar maag draait zich om bij de herinnering aan het verlaten straatje en het grote lichaam dat zich vanuit het niets aan haar opdrong.

Julia ziet hoe Dante met zijn linkerhand een onopvallend rondje over zijn afgetrainde buik draait – het geheime signaal dat hij van plan is te gaan schieten. Ze is in een paar grote stappen bij hem.

‘Dante?’ Verstoord draait hij zich naar haar om. Dan slaat hij zijn arm om haar schouder en trekt haar tegen zich aan. De metalen loop van zijn pistool leunt nu zwaar tegen haar bovenarm.

‘Hoe heet je?’ vraagt Dante de jongen met het sikje.

‘Dino. Dino Rodríguez.’

‘Aangenaam kennis te maken, Dino,’ zegt Dante onderkoeld. ‘Zeg, Dino. Klopt het dat jij dit meisje laatst op straat hebt lastiggevalen?’

Dino’s ogen flitsen van Julia naar Dante. ‘Nee man, dat stelde echt niets voor. Die *chick* heeft het verkeerd begrepen.’

Julia kijkt de jongen een seconde woedend aan. Dan trekt ze Dante aan zijn pols. ‘We lossen het wel op een andere manier op, oké?’

Maar Dante rukt zich los en geeft Julia met een kort hoofdknikje te verstaan dat ze terug moet naar de kant. Dan zet hij de loop van zijn wapen weer tegen het voorhoofd van Dino. ‘Die *chick*, zoals jij haar noemt, Dino,’ gromt hij dreigend, ‘is toevallig wel mijn vriendin.’

Dino houdt zijn handen verontschuldigend in de lucht. ‘Het spijt me. Ik had teveel gedronken en ook nog wat gesnoven. Ik wilde haar niets doen. Ik dacht dat ze zelf ook wel...’

‘Je dacht dat ze wát ook wel?’ Dantes stem klinkt ijsig kalm. ‘Dat ze ook wel zin had in jou? Wil je soms beweren dat ze een *puta* is?’

De jongen schudt angstig zijn hoofd.

‘Broek uit,’ sist Dante hem toe terwijl hij zijn pistool laat zakken. Dino kijkt hem met grote ogen aan. ‘Broek uit, zei ik!’ brult Dante nu. Dino maakt met trillende vingers zijn riem los, knoopt zijn wijde spijkerbroek open en laat die op zijn enkels zakken. En Dante schiet, zonder enige aarzeling.

Dino zakt in elkaar. Uit twee kleine gaatjes ter hoogte van zijn knieën stroomt bloed.

Dante trekt een geschrokken Julia mee naar de Silverado. Ze heeft haar gordel nog niet vast of hij trapt hard het gaspedaal in. Boven hen horen ze al het geronk van een politiehelikopter, de zoeklichten flitsen door de lucht.

‘Eén dingetje, Smiley,’ zegt Dante. Hij kijkt haar woedend aan. ‘Je trekt mijn beslissingen in het openbaar niet in twijfel, hoor je me? Ik ben de *shotcaller*, onthoud dat.’

Hij richt zijn blik weer op de weg en kijkt strak voor zich uit.

[42](#) gefeliciteerd met je vijftiende verjaardag
[43](#) laten we gaan!

HOOFDSTUK 13

‘Psst. Psst. Hé, Smiley, wakker worden! Je telefoon gaat de hele tijd!’

Julia ligt op de grond. Even weet ze niet waar ze is. Kreunend duwt ze zichzelf omhoog en blijft op de onderkant van haar armen rusten. Oei, ze is stijf. Haar mond is kurkdroog. En alles plakt. Wat is het hier broeierig.

Ze ligt op de vloer van een hotelkamer, met alleen een bh en een onderbroek aan. Ze kijkt achter zich. Haar verfrommelde baljurk heeft ze blijkbaar als hoofdkussen gebruikt. Ze knijpt haar ogen dicht tegen het harde ochtendlicht, opent ze dan weer en kijkt om zich heen. De tafel staat vol halflege flesjes bier, overvolle asbakken en opengescheurde zakken chips. Op de bank ligt Chico, op de stoel ernaast Boca, op het kingsize bed slapen vier andere homies. Door de openstaande deur van de badkamer ziet ze Negra, die half rechtop in bad ligt te slapen, haar hoofd tegen een stapel handdoeken. Waar is Dante?

Julia gaat weer liggen. Heel vaag komen de beelden van die nacht weer in haar hoofd. Hoe ze met elkaar de hotelkamer in waren gestruikeld, nog nagierend van de lach over de schietpartij op het dansfeest. ‘Dante, *cabrón*, ik dacht echt dat je die Dino in zijn *cojones*[44](#) zou raken,’ had Chico bulderend uitgeroepen.

Ze hadden op de kamer hun feestje voortgezet. Julia had het rotgevoel dat ze overhield aan het gesprek met Dante zo snel mogelijk willen wegdrinken. Blijkbaar is ze daar wonderwel in geslaagd, want ze herinnert zich niets meer van wat er daarna is gebeurd.

‘Au,’ mompelt ze. Haar hele linkerbovenarm doet zeer. Ze trekt haar kin op haar borst en draait haar hoofd richting de kloppende pijn. Dan geeft ze een schorre gil: haar arm zit vol bloedvegen. En ze ziet meteen waarom: twee zwarte carnavalsmaskers staren haar aan, het ene met een grote grijns, het andere met de mondhoeken naar beneden. De tatoeage loopt van haar schouder tot haar elleboog.

‘*Mierda!*’ roept ze hardop uit terwijl ze met een ruk rechtop gaat zitten. ‘Verdomme, verdomme, verdomme.’

‘*Smile now, cry later*,’ hoort ze Ana fluisteren. Nu pas ziet ze dat haar vriendin vlak naast haar heeft liggen slapen. Ana rolt dichterbij en toont haar onderarm. ‘Kijk, ik heb ook een nieuwe.’ S en M staat er in gotische letters.

Vaag herinnert Julia zich nu dat Chico onder luid applaus zijn apparatuur tevoorschijn had gehaald.

Ana grinnikt. ‘Je bloedde als een rund, *amiga*. Lekker handig van je om een tattoo te laten zetten als je zo dronken bent. Maar het is wel mooi geworden, hoor.’

Julia voelt zich misselijk worden en slikt een paar keer. Ze moet zich inhouden om niet in janken uit te barsten. Mooi? Ze is voor haar hele leven gebrandmerkt. Dan werpt ze haar vriendin een boze blik toe. ‘Je had me moeten tegenhouden.’

Op de bank draait Chico zich kreunend om. Hij knippert met zijn ogen, rochelt een paar keer en slaapt weer verder. Julia staart somber naar de monsterlijke tatoeage op haar bovenarm. ‘Nu kan ik er nooit meer uit,’ zegt ze.

Ana legt geschrokken haar hand op Julia’s mond. ‘Sst,’ sist ze terwijl ze angstvallig om zich heen kijkt. ‘Beloof me dat je dat nooit meer hardop zegt waar de jongens bij zijn, oké? Ik doe net of ik het niet gehoord heb.’

Julia’s telefoon rinkelt weer. Waar komt het geluid vandaan? Ze vindt haar toestel onder haar gekreukte jurk. *Sue belt*, leest ze. Julia fronst haar voorhoofd. Sue? Van de Kidsclub? Wat moet die nou op zondagochtend? O ja, dat is ook zo, Luis is daar.

‘Julia? Eindelijk!’ hoort ze Sue aan de andere kant van de lijn roepen. ‘Ik probeer je al de hele ochtend te bereiken. Je vader nam ook al niet op.’

‘Sorry,’ mompelt Julia.

‘Luis is er niet.’ Julia kijkt snel op de klok op haar telefoon. Half twaalf. Wat een paniekzaaier, dat mens. Die club begint op zondag toch pas om elf uur?

‘Hij zal zo heus wel komen.’

‘Ik denk het niet, Julia. We zijn vandaag op excursie naar D.C. Hij had er om negen uur al moeten zijn. Misschien is hij het vergeten, dan staat hij nu voor een dichte deur. Maar eerlijk gezegd vermoed ik dat hij bewust niet is komen opdagen. Alweer niet.’

‘Hoezo, alwéér niet?’

‘Je broertje komt de laatste tijd na school vaak pas heel laat binnenvallen, Julia, soms komt hij helemaal niet en ik heb geprobeerd...’

‘Waarom heb je me dat dan niet eerder gezegd?’ onderbreekt Julia de directrice bits.

‘Ik heb het aan je vader doorgegeven, op zijn voicemail. Ik heb al meerdere keren ingesproken. Heeft hij je daarover niets gezegd?’

‘Nee,’ zucht Julia. Ze denkt even na. ‘Ik ga Luis zoeken,’ zegt ze, ‘en ik laat het weten als ik hem gevonden heb.’

‘Graag,’ zegt Sue.

Julia kijkt om zich heen. Ze heeft alleen haar verfomfaaide baljurk en sportschoenen om aan te trekken.

‘Mag ik wat kleren van jou lenen, Ana, alsjeblieft?’ vraagt Julia. Maar Ana reageert niet. Ze heeft zich omgedraaid en is weer in slaap gevallen.

Julia graait Ana’s spijkerbroek en hemdje van de vloer.

Als Julia bij de 7-Eleven de weg wil oversteken, ziet ze op de hoek aan de overkant een jongetje naast een gele rugzak staan. Luis! Gelukkig. Hij was die excursie dus gewoon vergeten en is nu weer op weg naar huis. Ze steekt haar arm omhoog om te zwaaien, maar hij ziet haar niet.

Plotseling komt een zwarte Nissan traag de hoek om gereden. De auto houdt even in, een paar seconden hooguit, dan trekt hij op en rijdt weer weg. Waar zojuist Luis nog wachtte, staat nu alleen zijn rugzakje.

De paniek slaat Julia in het gezicht. Ze rent de weg over en pakt de rugzak. Even kijkt ze besluiteloos om zich heen, dan grijpt ze haar telefoon uit haar broekzak. Verdomme, waarom heeft ze haar broertje geen eigen mobiel gegeven?

Ze belt Dante. Zodra ze zijn stem hoort schreeuwt ze hem toe: ‘Luis is ontvoerd!’ Ze ratelt het nummerbord van de Nissan in zijn oor.

‘Rustig, rustig, Smiley,’ zegt Dante. ‘Beschrijf even hoe die auto eruitzag.’

Naar adem happend beschrijft Julia de details van de Nissan zo goed ze kan. Dan hoort ze Dante aan de andere kant van de lijn grinniken.

‘Wat? Wat is er grappig?’ valt Julia half huilend naar hem uit.

‘Dat is de auto van Ramón, lieve Smiley. Niets om je zorgen over te maken.’

Van Ramón? Ineens ziet Julia zijn naam weer op de tissue staan die Dante gebruikte om haar de verschillende cliques en hun *shotcallers* uit te leggen. Ramón is de leider van een van de andere cliques uit de buurt.

‘Ramón is een goede gast,’ hoort Julia Dante zeggen. ‘Hij zal Luis niets doen.’

Julia hangt op en loopt snel naar huis. Dante kan zeggen wat hij wil, in haar hoofd schiet het ene nachtmerriescenario na het andere voorbij. Over dingen die oudere mannen zoal met kleine jongetjes kunnen doen. En over dingen die de StreetMaffia kleine jongetjes zoal kan laten doen.

Julia struikelt door de voordeur naar binnen. In de keuken gooit ze de rugzak van Luis op tafel en probeert met trillende handen de rits open te krijgen. In het grote vak vindt ze alleen een half opgegeten koekje en een flesje drinken. In het voorste vak ziet ze het blauwe schriftje dat ze voor het nieuwe schooljaar voor hem heeft gekocht. Ze laat de bladzijden van voor naar achter langs haar duim ritselen. Door het hele schriftje heen staan tags en tekeningen die Julia maar al te bekend voorkomen. Ze ziet clownsmaskers die lachen en clownsmaskers die huilen en overal de letters S en M. De tekeningen zijn gesigneerd met de naam *King Luis*. King Luis?

Zenuwslopende uren later gaat eindelijk de voordeur open. Luis loopt nietsvermoedend de kamer in en de gang door, richting zijn kamer, en blijft verbaasd staan zodra hij Julia aan de keukentafel ziet, haar armen over elkaar, haar gezicht op onweer. Ze heeft een T-shirt met lange mouwen aangetrokken om haar verse tatoeage te verbergen. Fronsend kijkt hij naar zijn rugzak die op tafel voor haar staat.

‘Huh? Hoe komt die nou hier?’

‘Waar was je?’ vraagt Julia. Haar stem klinkt streng.

Luis ontwijkt haar blik. ‘Bij de Kidsclub toch, hoezo?’

‘Niet tegen me liegen, Luis.’

Hij houdt zijn lippen stijf op elkaar.

Julia staat op van de tafel, loopt naar hem toe, bukt zich tot ze hem recht in de ogen kan kijken en pakt hem stevig bij zijn bovenarmen. ‘Zeg op. Waarom hang jij rond met SM-leiders?’

Luis kijkt zijn zus brutaal aan. ‘SM-leiders? Ik ken alleen Ramón.’

Julia versterkt haar greep om zijn smalle armpjes. ‘Wat moet je van hem doen? Zeg op! Wat laat hij je doen, Luis?’ Haar stem slaat over van woede en ongerustheid.

‘Niks! Echt niet!’ roept Luis verontwaardigd uit.

Julia schudt haar broertje nu hard door elkaar. 'Natuurlijk wel,' schreeuwt ze. 'Ik ben niet gek. Je vertelt me nú wat hij je heeft laten doen.'

Luis begint te snikken. 'Laat me los, je doet me pijn.' Hij kijkt haar angstig aan en Julia laat haar greep wat verslappen. 'Ik mag gewoon videogames bij hem spelen en hij heeft snoep in huis,' zegt Luis.

Julia hoopt maar dat haar broertje de waarheid spreekt. Dat die Ramón hem alleen nog maar aan het opbouwen⁴⁵ was. Haar stem klinkt afgemeten als ze zegt: 'Jij gaat niet meer met die gast om. Jij gaat met helemaal niemand van SM meer om. Begrepen?'

Nu is het Luis die boos wordt. 'Dan mag ik ook niet meer met mijn eigen zus omgaan want jij bent toch ook lid van de StreetMaffia?'

'Dat doet er niet toe. Jij bent zeven jaar jonger en als ik je iets verbied, heb je daar naar te luisteren. Begrepen?'

'Maar Julia! Ik doe toch helemaal niets wat niet mag? We hangen gewoon een beetje rond!'

Julia zwaait woedend met haar wijsvinger voor Luis' gezicht. 'Ik vind je te jong en ik wil het niet hebben. En daarmee uit.'

Luis draait zich boos om en stormt de kamer uit. 'Stomme Julia, ik haat je!'

Julia hoort hoe hij de slaapkamerdeur met een klap dichtsmijt, ze zakt aan de keukentafel in elkaar. Per ongeluk drukt ze met haar vingers in de verse wond van de enorme tatoeage op haar bovenarm en ze kreunt het uit van de pijn, trekt haar shirt over haar schouder en staart naar de maskers op haar arm.

Dat zij voor SM heeft gekozen is één. Maar Luis is al het goede in haar leven. Van hem moeten ze afblijven.

Luis blijft de rest van de dag mokkend op zijn kamer zitten. Ook als Julia hem 's avonds taco's brengt, keurt hij haar geen blik waardig. Ze zit alleen aan de keukentafel als ze de voordeur met een klap in het slot hoort vallen. Haar vader. Hij sloft naar de gang, zegt haar onderweg naar de badkamer gedag en trekt de badkamerdeur achter zich dicht.

Julia loopt hem achterna en klopt op de deur. 'Papi, heb je even?'

'Kom maar,' mompelt hij.

Ze stapt de badkamer binnen en ziet hoe haar vader zijn met wit bouwstof bedekte kleren uittrekt. Zaagsel dwarrelt op de vloer. Ze staart een seconde naar

de kromme, vermoeide blote rug. Dan draait hij zich naar haar om.

‘Wat is er?’

‘Ik wilde het even over Luis hebben.’

Haar vader draait de kraan boven de wastafel open. ‘Ik zag dat die dame van de Kidsclub me ook al probeerde te bellen. Wat heeft dat joch nu weer uitgespookt?’

Julia haalt diep adem. ‘Ik denk dat we hem een tijdje naar oma moeten sturen.’

Verbaasd kijkt haar vader Julia aan. ‘Naar oma? In Oaxaca? Waarom?’

‘Omdat hij verkeerde vrienden begint te krijgen.’

Haar vader begint met een stuk zeep hardhandig zijn handen en armen schoon te boenen. ‘Jouw verkeerde vrienden, bedoel je zeker?’

Julia’s adem stukt. Zij is niet degene die Luis de StreetMaffia in heeft gelokt, en het waren ook niet haar homies die dat hebben gedaan.

‘Ik ken deze jongens niet,’ zegt Julia. ‘Als we niets doen, verliezen we alle grip op hem.’ Ze voelt haar ogen branderig worden.

Haar vader draait de kraan dicht, bukt zich en pakt een gebruikte handdoek van de badrand. Hij blijft een hele tijd stil naar zijn handen kijken terwijl hij ze vinger voor vinger afdroogt. Dan gooit hij de handdoek in de hoek en kijkt zijn dochter aan.

‘Dat jij stomme keuzes maakt is tot daar aan toe. Met jou komt het uiteindelijk wel goed. Je gaat toch nog steeds naar school?’

Julia liegt heftig van ja.

‘Maar van Luis ben ik niet zo zeker. Hij heeft niet net zo’n goed stel hersens als jij. En ik kan niet minder gaan werken om hem in de gaten te houden.’

Haar vader laat een lange stilte vallen. ‘Oké,’ zucht hij teneergeslagen. ‘Dan moet dat maar. Ik zal oma bellen.’

[44](#) ballen, testikels

[45](#) het vertrouwen van een mogelijk nieuw bendelid winnen met complimenten en cadeautjes

HOOFDSTUK 14

‘*Mierda*.’ Julia rijdt op Metro Avenue. Ze zit voorovergebogen en knijpt haar ogen tot spleetjes. Haar schouders en handen verkrampen van de spanning. Het natte asfalt, de deinende stoplichten boven de weg en de felle koplampen verblinden haar. Kloteregen. Het monotone gezwiep van de ruitenwissers maakt haar nerveus.

Dante is gek, dat hij haar in dit herfstweer op pad heeft gestuurd. Aan die korte ritjes in hun eigen wijk is ze inmiddels wel gewend, maar hij weet dat ze nog nooit alleen over deze achtbaansweg heeft gereden.

Zelf is ze zo mogelijk nog gestoorder dat ze naar hem heeft geluisterd. Ze weet hoe zuinig Dante is op zijn auto, blijkbaar was deze bestelling zo belangrijk dat hij het risico wilde nemen. Maar als ze de truck straks terugbrengt met ook maar één deukje in de bumper, zwaait er wat.

Op de bijrijdersstoel ligt een pakketje in bruin papier. Het is de bedoeling dat ze het naar een suburb verderop brengt, maar ze moet zich inhouden om die troep niet gewoon het raam uit te smijten, het gaspedaal in te drukken en ervandoor te gaan. De hele zomer lang voelde ze zich heen en weer geslingerd. Ze genoot van de eindeloze middagen op het basketbalveldje met haar homies, maar haatte de momenten waarop de vlam weer eens in de pan sloeg en er gevochten moest worden. Soms leek het wel of de benauwende hitte alleen maar bijdroeg aan de beklemming die ze voelt.

Ze weet niet hoelang ze dit nog volhoudt. Voor Luis hoeft ze niet meer in Oakton Heights te blijven, die zit nu veilig bij haar oma in Oaxaca. Maar waar moet zij naartoe? En hoe moet ze dan leven? Wie is zij zonder Ana, Boca, Negra en de rest? Het zijn de enige vrienden die ze heeft.

Julia staat voorgesorteerd op de linkerbaan en wacht. Ze tuurt naar boven. De slingerende bol springt op groen. Ze trekt op, slaat af en steekt de vier banen voor het tegemoetkomende verkeer over. Vanuit het niets duikt luid toeterend een tegenligger op. Julia drukt het gaspedaal helemaal in. Rakelings schiet de auto achter haar langs. ‘*Cabrón!*’ Julia voelt haar hart tekeergaan. Ze rijdt verder en ademt uit. Dat had zomaar verkeerd kunnen aflopen.

Maar haar opluchting is van korte duur. Achter zich hoort Julia het scherpe geloei van een politieauto. In haar achteruitkijkspiegel ziet ze blauwe zwaailichten naderen. Ze mindert vaart, zet haar auto langs de kant van de weg en veegt snel het pakketje van de voorstoel. Het valt met een doffe plof op de grond.

Daar komt hij al, de hond, zijn laarzen knarsend op het asfalt. Met zijn zaklamp tikt hij tegen haar raam. 'Rijbewijs graag.'

Julia draait haar raampje open. De regen slaat onmiddellijk naar binnen. Ze overhandigt de agent het valse rijbewijs dat Dante voor haar regelde.

De agent inspecteert het plastic kaartje en laat zijn blik over de blinkende truck glijden. 'Dat is een indrukwekkende bak, jongedame.'

Julia glimlacht zo verleidelijk mogelijk. 'Dankuwel, meneer de agent.'

Maar hij gunt haar geen blik waardig. 'Uitstappen maar,' commandeert hij nors.

Julia heeft zijn gezicht nog niet goed kunnen zien, maar weet meteen met welk type ze te maken heeft. Dus buigt ze haar hoofd en stapt gehoorzaam uit.

Verdomme, het regent écht dat het giet.

'Dat was een nogal gevaarlijke actie, zojuist.'

'Het spijt me,' mompelt Julia. Ze staart naar haar voeten.

'Heb je gedronken?'

Julia kijkt de agent aan. Hij heeft grote blauwe ogen en een fijn, bijna vrouwelijk gezicht. Ze schudt haar hoofd. 'Nee.'

'Je weet dat op dit kruispunt het tegemoetkomende verkeer tegelijkertijd groen licht krijgt en dat je voorrang had moeten verlenen?'

Julia haalt haar schouders op. 'Het regent nogal hard, ik zag het gewoon niet.'

'Juist,' zegt de politieman. 'Nou, loop maar eens over deze lijn.'

Terwijl de auto's langsrazen en Julia het koude regenwater langs haar kraag naar binnen voelt sijpelen, schuifelt ze voetje voor voetje over de witte lijn. En weer terug. Ze kijkt de agent glimlachend aan. Maar hij is niet overtuigd.

'Op één been graag. En nu het alfabet opzeggen. Achterwaarts.'

Julia is even van haar stuk gebracht. 'Achterwaarts?' vraagt ze.

'Het alfabet.'

Julia kijkt hem ongelovig aan. Dit meent-ie toch niet serieus? Ze zucht diep en begint: 'Z... Y... X... W...' Gelukkig heeft ze echt niets gedronken, daar had ze niet eens de kans voor gehad. Toen ze bij Dante was aangekomen, had hij haar meteen dat pakketje en zijn autosleutels in de handen gedrukt en het ingewikkelde adres

genoemd. Eén keer, wetende dat zij dat toch moeiteloos zou onthouden. De stromende regen heeft Julia's zwarte krullen inmiddels in slappe slierten tegen haar gezicht geplakt. 'B...A.' Julia werpt de agent een triomfantelijke blik toe.

'Je komt er dit keer van af met een waarschuwing,' zegt hij.

Julia knikt, keert zich met opgeheven hoofd om en slentert terug naar haar auto. Maar halverwege blijft ze staan. Hoorde ze dat nou goed? Ze draait zich om. Daar staat-ie, wijdbreens, de handen in de zij, zijn kaken malend op een kauwgommetje. 'Hoer?' vraagt ze hem op onderkoelde toon. 'Noemde jij mij een hoer?' Ze verzamelt een voorraad speeksel en spuugt met kracht een grote fluim naar voren. De klodder belandt vlak voor de glimmende neuzen van zijn politie-larzen. 'Vuile hond!'

De rit duurt niet lang, maar het zit verdomd oncomfortabel, zo met handboeien aan op de achterbank. Over die bank is een dikke plastic hoes getrokken. Julia's broek is doorweekt van de regen en plakt koud tegen haar bovenbenen. Ze rilt. *Mierda*, dat pakketje, beseft ze ineens.

De agent parkeert voor het bureau en duwt Julia aan haar elleboog dwingend naar binnen. Ze knippert met haar ogen tegen het felle tl-licht.

In de hal, voor de glazen wand die de receptionist moet beveiligen, staat een kleine, donkerharige man met zijn armen over elkaar. Hij komt op haar af en steekt zijn hand uit. Zijn handpalm voelt ruw, eeltig.

'Dag Julia,' zegt hij. 'Leuk je weer te zien. Vince Gomez, gangdetective, weet je nog?'

Julia knikt. Natuurlijk weet ze dat nog. Ze had hem onmiddellijk herkend. Het is de detective die ze in de kamer van de schooldirecteur heeft ontmoet.

Ze loopt achter hem aan naar een kale ruimte, met alleen een tafel van een onbestemde kleur. Ze gaat zitten en leunt met haar ellebogen op het tafelblad.

'Hier. Je zult zien dat je je zo meteen weer wat meer mens voelt.'

Dankbaar pakt Julia de koffie van de detective aan. Ze houdt haar handen om de hete wegwerpbeker geklemd. Eigenlijk lust ze helemaal geen koffie en bij de eerste slok vertrekt ze haar mond van de bittere smaak. Maar heel langzaam voelt Julia haar lichaam inderdaad weer wat opwarmen.

'Gezellig hier,' mompelt ze met een blik op de kale muren en het systeemplafond.

Vince Gomez lacht. ‘Het is maar een verhoorkamer. Ik hoef hier niet de hele dag te zitten. Mijn bureau is gelukkig een stuk chaotischer en sfeervoller.’

Julia bestudeert zijn gezicht. Is hij echt zo aardig of doet hij alsof en roept hij zo meteen een collega binnen die de *bad cop* speelt? Dat gebeurt in films toch altijd?

‘Nou, kom maar op met die boete,’ zegt Julia. ‘Hoeveel staat er op het rochelen naar een man in uniform? Die mij eerst beledigd heeft, hè, laten we dat niet vergeten.’

‘Laat die boete maar zitten, Julia. Ik wil iets belangrijkers met je bespreken.’

Julia kijkt hem vragend aan.

‘Het zal je niet verbazen dat we SM-11 al een tijdje in de gaten houden,’ begint de detective.

De vechtpartijen tussen de rivaliserende bendes halen inderdaad steeds vaker de voorpagina’s, weet Julia, zeker nu het geweld zich uitbreidt naar de witte wijken; dat zal ongetwijfeld ook de aandacht van de politie hebben getrokken. Toen latino’s alleen nog elkáárs buurten onveilig maakten, kon het niemand wat schelen, denkt Julia mismoedig.

‘Ik wil je iets laten zien.’ Vince schuift haar een A4’tje toe. Julia wiebelt onrustig op haar stoel heen en weer. Wat zal Dante denken als ze zo lang wegblijft? Dan buigt ze zich toch maar over het papier en fronst haar wenkbrauwen. Rechtsboven in de hoek glimt een stempel van het Federal Bureau of Investigation.

‘Dit is een interne notitie van de FBI,’ licht Vince toe. ‘Het is een advies aan de regering. Lees maar.’

VERTROUWELIJK: Straatbende SM-11 één van de gevaarlijkste criminele organisaties ter wereld.

‘Ja hoor, tuurlijk.’ Julia kijkt Vince ongelovig aan.

‘Lees nou maar gewoon verder.’

De Latijns-Amerikaanse straatbende StreetMaffia-11 is een uiterst gevaarlijke criminele organisatie, vergelijkbaar met de Camorra⁴⁶ in Italië. De bende is internationaal actief en heeft meer dan 40.000 leden in landen als de VS, El Salvador, Honduras en Mexico. SM-11 maakt zich schuldig aan moord, verkrachting, afpersing, drugssmokkel, kidnapping en mensenhandel. Bendeleden van SM-11 zijn

extreem gewelddadig en verantwoordelijk voor vele misdaden gepleegd in de Verenigde Staten, waarbij niet zelden onschuldige burgers het slachtoffer worden.

Julia blijft hangen bij de laatste zin. Onschuldige burgers? Sinds wanneer zijn *chavalas* onschuldige burgers? Ze snuift verontwaardigd. En kidnapping of mensenhandel? Kom op, zeg.

Gezien het uiterst gewelddadige karakter van de bende en het feit dat SM zijn territorium in hoog tempo aan het uitbreiden is, vooral in de regio rond de hoofdstad Washington D.C., adviseert het Federal Bureau of Investigation de President de hoogste prioriteit te geven aan het bestrijden van de StreetMaffia.

Onder aan de brief volgt een hele lijst aanbevelingen, onder andere gericht aan het ministerie van Financiën en het ministerie van Justitie.

Julia leunt achterover in de oncomfortabele klapstoel. Een criminele organisatie? Ze zijn heus geen lieverdjes. Maar in de oorlog met de *chavalas* is het toch gewoon eten of gegeten worden? Wat heeft dat met georganiseerde misdaad te maken?

‘We weten best dat niet alle cliques op die manier werken, Julia.’ Deze detective lijkt haar gedachten te kunnen lezen. ‘Maar boven al die kleine cliques cirkelt een centraal leiderschap dat dit soort dingen wél doet.’

‘En hoe weten jullie dit allemaal?’ vraagt Julia wantrouwend.

‘Zoals ik zei: we houden SM-11 al een tijd in de gaten, en de FBI doet dat ook.’ Vince laat een stilte vallen. Dan zegt hij: ‘We werken met informanten.’

Julia’s ogen schieten vuur. ‘Met ratten? Zitten er ratten binnen SM?!’

Vince buigt zich voorover en kijkt haar vaderlijk aan. ‘Natuurlijk, wat denk jij dan? Vaak zijn het meisjes zoals jij. Meisjes die er eigenlijk helemaal niet voor hebben gekozen om in een gewelddadige bende terecht te komen. Die gewoon verliefd werden, of verlangden naar trouwe vrienden of een familie – omdat die familie er thuis niet was...’

Hij peilt Julia’s reactie. Maar ze geeft geen krimp.

‘Meisjes die diep in hun hart heel bang zijn,’ vervolgt de detective terwijl hij haar indringend aankijkt. ‘Meisjes die dromen van een andere toekomst, die niet de rest van hun leven als gangster willen doorbrengen maar een gezin willen

stichten met een lieve man, in een mooi huis. Die een betere moeder voor hun kinderen willen zijn dan de moeder die ze zelf hebben gehad. Of dan de moeder die ze nooit hebben gehad.'

Daar heeft Vince haar te pakken. Julia voelt met een lichte ergernis tranen opwellen. Snel veegt ze ze weg.

'Ik wil dat je ons helpt, Julia, om alle cliqueleiders te arresteren. De kop van de slang moet eraf. Pas daarna kunnen we de cliques hier in de omgeving oprollen. Als jij tegen je homies getuigt, kunnen we je in een getuigenbeschermingsprogramma...'

Julia staat met een ruk op en schuift haar stoel hard achteruit. 'Als je verder niets hebt om me vast te houden, wil ik nu graag naar huis.'

Als Julia de Silverado voor de stoep voor Dantes huis parkeert, blijft ze een paar minuten roerloos zitten, haar handen aan het stuur. Als ze uit SM-11 wilde stappen, was dit het moment. Is ze stom geweest? Dan schudt ze haar hoofd. Nee, ze wil hier weliswaar weg, maar ze heeft geen enkele behoefte om samen te spannen met de politie. Ze is geen rat.

Ze trekt de sleutel uit het contact en loopt naar de veranda. Nog voor ze heeft aangebeld, gaat de deur met een ruk open.

'Waar heb jij gezeten?' Er komt nog net geen stoom uit Dantes oren. Hij grist de sleutels uit Julia's hand, beent langs haar naar zijn auto, loopt er een rondje omheen en tast met zijn vingers de lak af, op zoek naar deuken of krassen. Dan opent hij snuivend het portier en graait het pakketje van de voorstoel. Julia begrijpt nog steeds niet waarom de politie dat niet heeft ingenomen, maar nu kan ze er alleen maar heel blij mee zijn. Dante loopt dreigend op haar af en houdt dicht bij haar gezicht het pakketje omhoog.

'Ik had je gevraagd deze bestelling af te leveren, Smiley,' sist Dante haar toe. 'Ga naar huis, ik hoef je even niet meer te zien. Morgen moeten wij maar eens uitgebreid praten.' Hij loopt met grote passen terug naar zijn auto, start de motor en scheurt met piepende banden weg.

Julia staart hem na en bijt op haar onderlip. Pas wanneer de rode achterlichten zijn verworpen tot piepkleine stipjes, ontspant ze haar kaken. Ze heeft van de zenuwen zo hard gebeten dat ze de metalige smaak van bloed proeft.

Ze loopt naar huis. Het regent nog steeds pijpenstelen.

Julia sluit haar voordeur en ziet het gevoerde winterjasje van Luis aan de kapstok hangen. 'In dat verre Mexico waar jij me naartoe stuurt heb ik er toch geen nodig,' had hij haar verwijtend toegebeten. Julia voelt een steek in haar hart. Ze pakt haar telefoon en bekijkt de foto die ze van haar broertje nam voordat hij naar de gate liep. Hij staat er een beetje beteuterd bij met die opgestoken hand en het gele rugzakje om zijn schouder.

Julia loopt naar haar slaapkamer, steekt het waxinelichtje aan dat ze op de vensterbank bij het hoge raam heeft gezet en klimt het trapje op naar haar bed. Ze neemt niet de moeite droge kleren aan te trekken. Ze neemt in kleermakerszit plaats op haar bed en tuurt naar het portret van haar moeder. Peinzend wrijft ze over de drie stipjes tussen haar duim en wijsvinger. Wat zou mama zeggen? Zou ze vinden dat ze op het aanbod van detective Vince Gomez had moeten ingaan, dat ze deze kans had moeten grijpen? Haar moeder zei altijd dat ze zich niet teveel in haar hoofd moest halen. Zou ze haar zeggen dat een normaal leven voor haar toch niet is weggelegd? Als een man als haar vader de rest van zijn leven in vleesfabrieken en op bouwplaatsen moet slijten, hoe kan zij, een bendelid in baggy broeken en met een lijf vol tatoeages dan ooit iets bereiken? Plotseling begint de vlam van het waxinelichtje wild te flakkeren. Julia richt haar hoofd op.

'Mama?' fluistert ze. 'Ben jij daar?' Zou het de geest van haar moeder kunnen zijn? Haar oma gelooft heilig in die dingen. 'Mama?' vraagt ze opnieuw, nu harder. 'Vind je dat ik uit sm moet stappen?'

Het is alsof er een plotselinge windvlaag door de kamer trekt. Met een ruk waait het kaarsje uit.

[46](#) aan de maffia gelieerde criminele organisatie

HOOFDSTUK 15

Julia schrikt wakker van de bel. Ze klimt uit bed en sloft naar de voordeur.

Dante. Die komt haar vast de waarheid vertellen over gisteren. Hij kijkt haar strak aan.

‘Kom mee, Smiley. We hebben twee *chavalas* gespot die hier niet horen te zijn.’

Julia knikt en loopt gehoorzaam naar haar kamer om zich aan te kleden. Maar ze is verbaasd. Hij wilde toch uitgebreid met haar praten? Blijkbaar is er iets tussengekomen. Snel trekt ze een schoon shirt uit haar kast en dan haast ze zich naar de galerij. Een *shotcaller* die je vraagt mee te gaan naar een afrekening, mag je niet weigeren. En al helemaal niet als die *shotcaller* ook nog eens je vriendje is.

Dante gaat haar voor door het trappenhuis. Beneden staat Chico hen al op te wachten, samen met een jong joch dat ze nooit eerder heeft gezien. De wijde kleren die hij draagt zijn hem veel te groot, en in zijn stekelige haren zijn aan weerszijden van zijn hoofd kunstige patronen geschoren. Hij kan nooit ouder zijn dan twaalf.

‘Dit is mijn neefje, Juan,’ zegt Chico. De jongen knikt haar beleefd toe. ‘Hij zeurt er al jaren over dat hij bij onze clique wil, en nu moet hij zich maar eens gaan bewijzen. Wat jij, Juan?’ Het jochie glundert van trots. Een onbestemd gevoel bekruipt Julia.

Ze steken gevier en slaan de hoek om, richting het plein voor de school van Luis. Als ze bij het hek arriveren, ziet Julia twee jongens van ongeveer dezelfde leeftijd als Chico’s neefje. Ze spelen een potje basketbal op het verder lege schoolplein; het is zaterdag, de school is dicht. Eén van hen draagt een rood petje, maar verder zien ze er helemaal niet uit als *chavalas*.

Julia en haar homies lopen het basketbalveldje op. De jongens laten hun bal wegstuiteren zodra ze hen in de gaten krijgen en blijven als verstijfd staan. Het getatoeëerde gezicht van Chico jaagt hen zichtbaar de stuipen op het lijf als hij dreigend op hen af komt lopen. Julia ziet hoe hij met zijn vingers de letters S en M vormt. Normaal gesproken zouden de jongens nu hun eigen signalen terugwerpen of zich uit de voeten moeten maken. Ze doen geen van beide. De jongens blijven Chico met grote, angstige ogen aanstaren.

‘Zijn jullie North Siders?’ vraagt Chico. Ze kijken elkaar vertwijfeld aan. Julia trekt Dante aan zijn mouw. ‘Volgens mij zijn het gewone kinderen.’ ‘Bemoei je er niet mee,’ snauwt Dante.

De jongen met het petje opent zijn mond. ‘Ja,’ antwoordt hij zacht. Het klinkt niet erg overtuigend.

Chico draait zich om en slentert terug naar zijn neefje. Intussen veegt hij met een hand een imaginair stofje van zijn schouder. Julia’s adem stukt: hij heeft het teken voor steken gegeven.

‘Juan! Niet doen!’ gilt Julia terwijl ze op het neefje van Chico af wil rennen.

Maar Dante grijpt haar stevig vast. ‘Jij blijft hier,’ sist hij haar toe.

Julia ziet vol afschuw hoe Chico’s neefje een groot mes uit zijn riem haalt. Het joch zonder petje bedenkt zich geen seconde, draait zich om en begint te rennen, zo hard hij kan. Maar de jongen met het rode petje lijkt zich van pure angst niet te kunnen bewegen.

Julia wendt haar hoofd af wanneer ze de eerste schreeuw hoort. ‘Ik dacht dat wij geen onschuldige slachtoffers maakten,’ zegt ze terwijl ze naar adem moet happen.

Dante steekt een sigaret in zijn mondhoek en klikt zijn aansteker aan. Hij houdt de vlam voor zijn peuk en neemt een diepe haal. Dan pakt hij zijn sigaret tussen duim en wijsvinger, trekt haar pols naar zich toe en drukt het rode kooltje in haar huid. Julia voelt een scherpe pijn en ruikt de penetrante geur van verbrande haartjes. Ze kijkt Dante gechoqueerd aan.

‘Ik heb je gewaarschuwd, Smiley,’ zegt hij emotioneel. ‘Je trekt mijn beslissingen niet in twijfel.’

Julia wurmt zich los en loopt zo snel ze kan naar huis, maar ze durft niet te rennen. In de keuken draait ze de koude kraan open en houdt de brandblaar onder de straal. Haar gezicht is vertrokken van de pijn. Terwijl ze de kloppende plek blijft koelen, pakt ze met haar vrije hand haar telefoon uit haar broekzak. Ze heeft het nummer snel gevonden.

‘Detective Gomez,’ klinkt het aan de andere kant van de lijn.

‘Met Julia. Ik heb me bedacht. Ze zijn gek geworden. Ze pakken nu ook al kinderen, midden op het schoolplein.’

HOOFDSTUK 16

Vince stuurt de Mercedes met een scherpe draai de parkeergarage van het overdekte winkelcentrum in. Julia draait zich bijna achterstevoren op haar stoel om maar geen glimp te missen van de grote gouden letters. THE GREAT FALLS GALLERIES.

‘Krijg ik straks ook geld van jullie om hier te shoppen?’

Tot haar verbazing reageert Vince bloedserieus. ‘Als alles doorgaat zullen we ervoor zorgen dat het je aan niets ontbreekt, dat heb ik je al gezegd.’

Julia laat zich glimlachend in haar stoel zakken en droomt weg. Ze ziet zichzelf al als Julia Roberts in *Pretty Woman* bediend worden door *gringas* in de beroemde *department stores* die achter deze muren verscholen gaan.

‘Julia? Júlia!’ Vince kijkt haar streng aan. Ze had niet eens in de gaten dat de motor al was stilgevallen. ‘Luister, je moet echt je koppie erbij houden. De mannen die je gaat ontmoeten willen weten of je betrouwbaar bent en of je weet waaraan je begint.’ Vince buigt zich voorover, klikt het dashboardkastje open en haalt er voorzichtig zijn pistool uit.

Achter de glazen toegangsdeuren legt Julia haar hoofd in haar nek en staart met open mond naar boven. Het is hier nog mooier dan ze had verwacht. Met al dat gepoetste marmer, die spiegels, het glimmende staal, de roltrappen die geruisloos op en neer gaan, de klaterende fonteinen. Een zoete kaneelgeur zweeft haar neusgaten binnen als ze langs de uitgestalde cinnamon rolls van Cinnabon lopen. Bij de bakstenen gevel van Abercrombie & Fitch staart ze naar de metershoge foto’s van gladgeschoren, afgetrainde halfnaakte jongens, terwijl loeiharde beats door de winkel deur knallen.

Vince trekt haar mee. ‘Kom op, ze zitten op ons te wachten.’ Op de roltrap gaat hij dicht naast haar gaan staan en zegt: ‘Vertel ze gewoon wat je mij de afgelopen weken in de verhoorkamer hebt verteld, oké? Ik kan er niet voor zorgen dat je in het getuigenbeschermingsprogramma van de FBI komt, zij kunnen dat wel.’

Julia knikt.

In het restaurant, in een roodleren *booth* achterin bij het raam, zitten twee mannen. Julia had zich een bomvol restaurant voorgesteld, met veel geroezemoes en luid schaterlachende blonde meisjes die neerploffen, hun nieuwste aankopen in luxe tasjes naast zich op de bank. Maar het is nog vroeg, behalve de twee mannen is er niemand. Als ze aan komt lopen zetten de beide mannen hun vriendelijkste blik op. Ze veren omhoog, met uitgestoken hand.

‘Aangenaam. Ik ben agent Gosling. FBI,’ stelt de eerste zich voor, een slungelige gast met een klein snorretje en het donkerblonde haar in een scheve scheiding. Hij ziet eruit als een typische blanke Amerikaanse kantoorklerk, met zijn kaki bandplooibroek en gestreepte overhemd.

‘Agent Maggiano,’ mompelt de tweede, een kleine man in leren jack en met dun, zwart haar dat hij zorgvuldig over zijn kalende schedel heeft gekamd. Voor hem ligt een notitieblokje.

‘Goed. Laten we meteen beginnen,’ zegt agent Gosling nadat ze bij de serveerster hun bestelling hebben opgegeven. ‘Je bent Julia Flores Mendoza. Vijftien jaar. Geboren in Oaxaca, Mexico. Correct?’ Julia knikt. ‘Hoe oud was je toen je Dante leerde kennen?’

‘Veertien,’ antwoordt Julia.

‘En hoe oud was hij?’

‘Zesentwintig.’

‘Dat is een stuk ouder dan jij. Gingen jullie meteen al met elkaar naar bed?’

‘Wat denk u zelf?’

‘Deed je dat vrijwillig?’

‘Natuurlijk.’ Nou zeg, de vragen gaan wel ver. Maar Vince knikt haar bemoedigend toe.

‘Ben je door hem bij SM-11 terecht gekomen?’

Julia schudt haar hoofd. ‘Nee, of nou ja, niet alleen door hem. Vooral door Ana, eigenlijk, een vriendin van me.’

De agenten willen alles weten. Tegelijkertijd verbaast het Julia dat ze al van zo veel op de hoogte zijn. En dat kan niet komen door de verklaringen die ze al eerder op het bureau heeft afgelegd. Over de moord op David García in het park bijvoorbeeld, heeft ze het met Vince nog helemaal niet gehad. Toch beginnen deze mannen er ineens over. Ze vragen Julia of ze zijn naam wel eens heeft horen vallen. Ze knikt en kijkt de mannen vragend aan.

‘David García heeft ons lang beziggehouden,’ verklaart agent Gosling. ‘Voor zover wij weten was hij geen bendelid. Maar we hebben altijd vermoed dat SM-11 achter die moord zat.’

‘We hebben alleen nooit een dader kunnen aanwijzen,’ zegt Maggiano.

‘Voor ons betekent die gewelddadige moord een keerpunt.’ Agent Gosling weer. ‘Tot die tijd was de StreetMaffia nauwelijks actief in deze omgeving.’

De agenten vragen Julia wat Dante haar over de moord heeft verteld. Ze denkt terug aan de paniek die ze voelde toen Dante met zijn wijsvinger langs haar keel veegde, neemt een grote slok van de cola die de serveerster haar heeft gebracht en verslikt zich. Vince klopt haar op haar rug tot het hoesten stopt.

Dan begint ze, met schorre stem en de tranen nog in haar ogen. Maggiano schrijft steekwoorden in zijn notitieblokje.

‘Wist Dante dat David García geen rivaal was?’

Julia knikt kort. ‘Maar hij dacht dat hij misschien een rat was.’

Maggiano kijkt haar fronsend aan. ‘Een verrader bedoel je?’

‘Hij had zich verdacht gedragen,’ knikt Julia. ‘Hij deed eerst alsof hij bij SM wilde horen en was toen een tijdje niet komen opdagen.’

‘En dat was voldoende reden om hem te onthoofden?’ vraagt Maggiano onderkoeld.

‘Dit soort afrekeningen is niet toevallig zo gruwelijk,’ legt Julia uit. ‘Zo wil de StreetMaffia aan alle leden laten zien: dit is wat er met je gebeurt als je ons verraadt.’

De twee FBI-mannen zoeken kort oogcontact met Vince. Die knikt hen toe, alsof hij ze toestemming moet geven voor de volgende vraag.

‘Realiseer je je dat wat jij nu doet ook als rattengedrag zal worden uitgelegd?’ vraagt Gosling haar. ‘En dat jij dus ook gevaar loopt?’

‘Over gevaar hoef je mij niets te vertellen. Ik heb alles al gezien.’ Julia kijkt de FBI-agent uitdagend aan.

‘Ben je helemaal niet bang?’

Julia laat een stilte vallen. Hoe moet ze hen nu duidelijk maken hoe verscheurd ze zich voelt? ‘Luister. De regel is duidelijk: *you rat, you die*. Als uitkomt dat ik met jullie heb gepraat, zullen er cliques zijn die me daarvoor willen straffen. In de VS wonen minstens 10.000 andere SM-leden en zij hebben geen enkele reden om me zomaar te laten gaan. Maar mijn eigen homies zullen me niets doen, die zullen me

beschermen. Samen met hen lul ik me er wel uit.' Julia trekt een velletje van haar lip. 'Nou, ja. Behalve Dante, misschien, die zal weinig zin hebben me in bescherming te nemen. Maar die pakken jullie als eerste op, toch?'

'Ben je nog steeds verliefd op hem?'

De onverwachte vraag brengt Julia even van haar stuk. Verliefd? Nee, dat is ze niet. Wat ze in het begin voor hem voelde, is ze zelfs een beetje vergeten. Bij Dante voelde ze zich veilig, dat weet ze nog wel. Julia wrijft met haar duim over de pijnlijke plek aan de binnenkant van haar pols.

'Ben je nog verliefd op Dante?' dringt Gosling aan.

Julia schraapt haar keel. 'Nee. Maar Dante is niet iemand met wie je het uitmaakt. Het is niet aan het meisje om weg te lopen bij de *shotcaller*. Hij is nogal jaloers aangelegd, bovendien. Niemand mag aan mij komen.'

Agent Gosling kijkt Julia indringend aan. 'Heb jij wel eens met eigen ogen gezien dat Dante wraak nam? We hebben maar één voorbeeld nodig.'

Julia's wangen gloeien van de intense blik van Gosling. Wie durft er tegen Dante te getuigen? Deze mannen geven haar het gevoel dat ze belangrijk is, dat ze geïnteresseerd zijn in wat ze te vertellen heeft, meer nog dan Dante dat deed. Julia vertelt van het *reggaetón*-feest in Alexandria en van de schoten die Dante daar loste.

'Hij schoot Dino in zijn knieschijven omdat hij jou in die steeg had belaagd?' vraagt Gosling als Julia klaar is.

Ze knikt en kijkt het snorretje aan. 'De StreetMaffia heeft een voorkeur voor dramatische afrekeningen, zoals ik al zei, en dat geldt dus ook voor *chavalas*...' Om hen heen klinkt geroezemoes. Steeds meer tafeltjes raken bezet.

'Wil je de namen van de verschillende cliques voor deze heren opschrijven?' vraagt Vince snel. Julia knikt. Ze trekt een servetje uit de houder op tafel en ziet in een flits weer voor zich hoe Dante op net zo'n servetje de namen van alle cliqueleiders noteerde.

Maggiano schuift het papiertje goedkeurend tussen de bladzijden van zijn notitieboekje. Dan zegt hij: 'Het lijkt me beter dat we gaan. Wat jullie?'

Vince staat al op.

In de parkeergarage pakt de detective Julia bij beide schouders. 'Goed gedaan, meisje. Heel goed gedaan. Je hebt een ongelooflijk geheugen. Zo'n talent voor

details moet je koesteren. *Noblesse oblige*, weet je wel?’

Julia kijkt hem verbaasd aan. Ze herinnert zich ineens weer de boodschap van miss Morgan voor in het boek. ‘Wat betekent dat toch?’

‘*Noblesse oblige*? Dat is Frans voor: adel verplicht. Ik bedoel te zeggen dat je het aan ons allemaal verplicht bent je talent voor iets goeds in te zetten.’ Hij valt even stil. ‘Ik weet dat het je niet altijd heeft meegezeten, Julia; met een andere thuissituatie zou je met jouw intelligentie in plaats van hooggeplaatst bendelid waarschijnlijk voorzitter van de schaakclub zijn geworden.’

‘Als ik bedenk wat ik allemaal heb gedaan voor de bende, waaraan ik heb meegeholpen, dan...’ Julia kijkt beschaamd naar haar handen.

‘Je hebt nu de juiste keus gemaakt,’ zegt Vince, ‘en daar gaat het om.’ Hij trekt zijn pistool uit het holster en legt het terug in het dashboardkastje. Als ze weer op Metro Avenue rijden, zegt hij: ‘Je zult op het bureau nog een paar keer verklaringen moeten afleggen. Tussen die gesprekken door moet je gewoon terug naar Oakton Heights, het zou te veel opvallen als je nu al ergens anders gaat wonen. Maar deze dubbelrol moet niet te lang duren. Je bent pas vijftien...’

‘Ik heb meer meegemaakt dan welke vijftienjarige ook, Vince,’ valt Julia hem in de rede.

Vince kijkt haar hoofdschuddend aan. ‘Julia, luister. Voor een volwassene zou het ook lastig zijn niets te laten merken. Zodra we Dantes dossier compleet hebben, pakken we hem op. Maar tot die tijd moet je proberen het contact met je homies minimaal te houden, oké?’

Julia kijkt stilletjes naar buiten. Het licht dat door de ramen naar binnen valt, is somber. Het is alweer bijna november, Día de los Muertos komt er aan. Het contact minimaal houden? Ze ziet haar homies elke dag, zeker in de aanloop naar zo’n groot feest. Ze zal geld moeten regelen en meehelpen met de voorbereidingen. Zo opgewonden als ze vorig jaar was, zo erg ziet ze er nu tegen op. Ze naderen Oakton Heights.

‘Ik zet je niet in je eigen straat af, voor het geval daar SM-leden rondhangen,’ zegt Vince. Ze rijden langs het parkje waar ze ’s zomers wel eens met haar homies komt barbecueën. Aan de overkant van de drukke straat fietst een joch van een jaar of twaalf op zijn BMX; petje op, Dickies aan.

‘Ik hoorde laatst dat in Los Angeles jochies zoals hij door SM worden ingezet om rivalen neer te schieten. Vanaf de fiets, hoe verzinnen ze het...’ vertelt Vince

verontwaardigd.

‘Ik weet precies waarom die leiders dat hebben bedacht,’ reageert Julia. ‘Met de fiets ben je minder snel weg, dus is het stoer als je het toch durft.’ Vince zucht. Dan zegt ze: ‘Ik wil je nog iets laten zien. Ga hier eens naar links.’

Ze rijden langs het schooltje van Luis. Julia wijst naar het basketbalveld. ‘Hier is het gebeurd.’

Vince kreunt. ‘Ik weet het. Mijn collega’s hebben hem gevonden. Bewusteloos, met naast zich een rood petje. Zijn vingers konden niet meer worden gered. Ze dachten eerst nog dat die jongen door zijn kledingstijl per ongeluk was aangezien voor een rivaal, dat SM onopzettelijk een foutje had gemaakt. Maar ik heb dat nooit geloofd. Jullie weten donders goed hoe je gangleden moet herkennen. Jullie horen al aan een rollende r bij welke bende iemand hoort, jullie kunnen de subtiele verschillen rúiken. Jullie moeten hebben geweten dat het geen *chavala* was.’

Julia slikt haar tranen weg. ‘Dat wisten we ook. Het was een test. We hadden een jonkie bij ons dat zich moest bewijzen. En ik denk dat Dante mijn loyaliteit op de proef wilde stellen en me daarom heeft gedwongen erbij te zijn.’ Julia toont Vince de brandblaar op haar pols. Alsof ze daarmee zeggen wil: zie je, ik heb in elk geval geprobeerd íéts te doen.

Vince kijkt haar hoofdschuddend aan en doet er het zwijgen toe.

HOOFDSTUK 17

Julia pakt een sporttas en vult die met wat onderbroeken, bh's en T-shirts. Ze trekt ook haar strakke spijkerbroek uit de kast; die komt misschien nog van pas. Ze klimt op haar bed, haalt de ingelijste foto van haar moeder van de muur en wikkelt die in een trui. Ze blijft staan en kijkt peinzend de kamer rond. Dan ziet ze *The Color Purple* liggen, het boek dat ze van miss Morgan cadeau heeft gekregen. Ze heeft er nooit meer naar gekeken, maar nu stopt ze het toch in haar tas. In de badkamer graait ze haar toiletpullen bij elkaar en bekijkt zichzelf in de spiegel. Ze ziet er moe uit.

Julia haalt diep adem, trekt haar bandana lager over haar voorhoofd en loopt de voordeur uit. De grijze Mercedes staat al klaar.

Even later volgt Julia Vince het politiebureau in.

‘Dus hier werk jij,’ zegt ze. De werkplek van Vince is volgestouwd met losse paperassen, foto's en dossierrappen. ‘Wat een eer dat ik de beloofde chaos nu eindelijk te zien krijg. En uit welke eeuw stamt jouw computer?’ vraagt Julia met een blik op het prehistorische bakbeest. Tegen de wand achter zijn bureau zijn op een grote kaart van de Verenigde Staten foto's geprikt van bendeleden van verschillende gangs: blote getatoeëerde bovenlijven, kaalgeschoren koppen, homies poserend met grote messen en pistolen. Julia laat haar blik over de gezichten glijden. Van haar eigen clique OaktonSMaffia kan ze niemand vinden. Maar op één foto herkent ze onmiddellijk Ramón, de cliqueleider met wie Luis rondhing. Ze is nog steeds blij dat ze haar broertje naar Oaxaca heeft gestuurd.

‘Julia, luister. Ik heb je niet voor niets een tas laten inpakken.’ Vince is tegenover haar gaan zitten en kijkt haar ernstig aan. ‘We halen je er sneller uit dan gedacht want het is te gevaarlijk geworden. Collega's uit D.C. hebben Dante vandaag opgepakt. Ze betrapten hem en een aantal van jullie homeboys bij een autokraak. Dat heeft één groot voordeel: je homies zullen zijn arrestatie niet naar jou kunnen herleiden. Maar het zal binnen SM snel duidelijk worden dat Dante blijft vastzitten

op heel andere gronden.’ Vince buigt zich over zijn bureau en overhandigt Julia een mobiele telefoon en een donkerblauw boekje. Een Amerikaans paspoort, ziet Julia. Nieuwsgierig pakt ze het aan en slaat het open.

‘Sofia? Sofia Martínez?’

‘Je hebt agent Gosling en agent Maggiano volledig overtuigd,’ glimlacht de rechercheur. ‘Vanaf nu zit je in het getuigenbeschermingsprogramma van de FBI. Aangenaam kennis te maken, señorita Sofia Martínez uit Miami.’ Julia kijkt ongelovig naar Vince’ uitgestoken hand.

‘Een nieuwe naam? Doe normaal.’

‘Julia, luister. Ik weet dat je het nog steeds niet wilt geloven, maar je homies zullen je achterna komen. De StreetMaffia is de enige bende die ik ken – en ik loop al een tijdje mee – die je net zolang zal achtervolgen tot ze je te pakken heeft. Dankzij jouw verklaringen kunnen we ook andere belangrijke SM-leiders achter slot en grendel krijgen en dat zullen ze je niet in dank afnemen. Niemand mag straks weten waar je zit.’

‘Hélemaal niemand?’ roept Julia uit. ‘Ook mijn vader niet?’

Vince schudt zijn hoofd. ‘We zullen hem wel iets laten weten, natuurlijk. Al is het maar omdat we zijn toestemming nodig hebben. Maar ik vermoed dat dat geen probleem zal zijn. Of was hij het er soms mee eens dat je je bij SM-11 aansloot?’

Julia schudt haar hoofd. ‘Nee, natuurlijk niet.’

‘Een collega is vanochtend bij hem geweest om hem een formulier te laten ondertekenen.’

Julia fronsst haar wenkbrauwen. ‘Daar was hij vast blij mee, dat jullie hem op zijn werk zijn komen lastigvallen met een of ander vaag verhaal.’

Vince kijkt haar indringend aan. ‘Het is voor je vader ook veiliger om zo min mogelijk te weten.’ De detective wijst op de telefoon in Julia’s schoot. ‘Je mag hem bellen, je nummerherkenning staat standaard uit, maar zeg hem nooit waar je bent, *entiendes*⁴⁷?’

‘Sí,’ knikt Julia.

‘Verder zullen wij je school informeren, en moet je alle contact met je homies verbreken. We kunnen je niet beschermen als je jezelf niet wilt beschermen.’

Julia bijt hard op haar onderlip. Waar is ze aan begonnen? Ontsnapt ze eindelijk aan de strikte codes van SM, moet ze zich wéér aan allerlei afspraken houden.

‘We zullen Julia niet helemaal uitwissen, dat is niet verstandig. Je homies zouden dan meteen in de gaten hebben dat je hebt geklikt. Je oude internetaccounts worden dus niet opgeheven, maar je mag ze onder geen beding nog gebruiken. Zodra je gesetteld bent in Ankeny, maak je voor mijn part tien nieuwe pagina’s aan en voeg je zo veel nieuwe vrienden toe als je wilt. Zolang je het maar doet onder de naam van Sofía Martínez en zonder herkenbare foto’s van jezelf. En vergeet ook niet je locatiemeldingen uit te zetten.’

Julia gaat rechtop zitten. ‘Ho. Wacht. Wáár ga ik heen?’

‘Ankeny, een oud kolenmijnstadje bij Des Moines, Iowa.’ Vince wijst een piepklein stipje aan op de landkaart naast zijn bureau. ‘Vijfennegentig procent van de bewoners is er blank. De kans dat je daar iemand van de StreetMaffia tegenkomt is net zo groot als het ontmoeten van een Europese prins in Oakton Heights.’

Julia grinnikt. Dan dringt langzaam tot haar door wat dit betekent. ‘Waarom kan ik niet gewoon naar een leuke plek?’ vraagt ze beteuterd. ‘Ergens waar het lekker weer is. Miami of zo?’

Vince kijkt haar spottend aan. ‘Miami? Daar zal je inderdaad geen latino tegenkomen.’

Julia haalt haar schouders op. ‘Of stuur me naar Oaxaca. Wat moet ik nou tussen de *gringos* in godbetert Ankeny, Iowa?’

Vince kijkt haar niet-begrijpend aan. ‘Waarom zou je terug willen naar je geboortestad?’

‘Mijn oma woont daar nog,’ legt Julia hem uit. ‘En mijn broertje.’

‘Je broertje?’ vraagt Vince verbaasd. ‘Die woonde toch bij jou en je vader?’

Julia schudt haar hoofd en knikt dan naar de foto aan de wand. ‘Die gast daar, Ramón, had het op hem voorzien.’ Vince kijkt haar gealarmeerd aan.

‘Wat is er nou?’ vraagt Julia.

Vince zucht. ‘Het is soms een illusie te denken dat kinderen in hun vaderland beter af zijn dan hier,’ zegt hij voorzichtig. ‘SM-11 is evengoed actief in Mexico. Ze zitten door heel Latijns-Amerika. Ook daar worden kinderen ingejumpt.’

Julia maakt een wegwerpgebaar. ‘Misschien in de stadjes aan de grens, maar heus niet in Oaxaca. En daarbij ken je mijn oma niet. Die zou dat nooit laten gebeuren.’

De detective schraapt zijn keel. ‘Als jij het zegt.’

‘Maar goed,’ begint Julia weer. ‘Je stuurt mij dus vlak voor de belangrijkste feestdag van het jaar in mijn eentje naar een slaapstadje vol *gringos*...’ Ze ritst haar hoody open en laat haar T-shirt over haar linkerschouder zakken. De twee carnavalsmaskers staren Vince aan. ‘En jij denkt dat ze mij daar gaan accepteren?’ zegt ze. ‘Een meisje zoals ik, een *chola* met gangstertattoos?’

Vince leunt achterover in zijn stoel, slaat zijn armen over elkaar en antwoordt kalm: ‘Ik maak me daar helemaal geen zorgen over. Het enige wat echt belangrijk is, is dat we jou zo ver mogelijk hiervandaan een nieuw leven laten opbouwen. Je bent sociaal genoeg om je draai daar te vinden. En trouwens,’ grinnikt hij, ‘die tattoo hoeft je aan niemand te laten zien. Voorlopig is het daar toch veel te koud voor blote schouders.’

Julia ontspant. Vince Gomez met zijn fluwelen hondenogen heeft een kalmerende invloed op haar. ‘Als jij het zegt... En wat ga ik daar doen dan?’

‘Sofía Martínez heeft zich ingeschreven voor een kappersopleiding,’ glimlacht Vince. ‘In Ankeny zit een van de beste opleidingsinstituten voor visagisten en kapsters.’

‘Een kappersopleiding! Had je niet wat leukers kunnen bedenken?’

‘Luister, Julia: je bent vijftien en je hebt geen highschool diploma. Wilde je liever meteen naar de universiteit?’

Julia bijt gekwetst op haar lip.

Vince pakt haar hand en knijpt er kort in. ‘Je mag al in januari aan deze opleiding beginnen, ook al word je pas in maart zestien. Ik zou maar blij zijn met deze kans. En helemaal vreemd bedacht is het ook niet, want hoe komen jouw krullen en je make-up altijd zo mooi? Je vindt vast je draai wel tussen de kapsters.’

‘Hoe lang moet ik eigenlijk in dat gehucht blijven zitten?’

Vince kijkt haar ernstig aan. ‘Dat weet ik niet, Julia. Je kunt er maar beter van uitgaan dat je dit je nieuwe leven is. Vanmiddag zet ik je op het vliegtuig, mijn assistente heeft een ticket voor je geboekt. Vanaf nu ben je Sofía. Julia bestaat niet meer, oké?’

Julia knikt zwijgend, ritst haar sporttas open en legt het paspoort en haar nieuwe telefoon boven op haar kleren.

‘Wat nou als ik een fout maak?’ vraagt ze. ‘Wat als ik me verspreek, per ongeluk tegen iemand mijn eigen naam zeg?’ Julia kijkt onzeker op naar de detective.

Vince gaat op zijn hurken naast haar stoel zitten en legt zijn hand op haar knie. 'Je maakt geen fout. Je kunt dit. En als je bang wordt of twijfels hebt, bel je mij. Oké?'

Julia slikt. 'Oké.'

Als ze over de snelweg rijden ziet Julia een ommuurde villawijk in aanbouw. Ze draait zich met een ruk om. 'Kan ik nog afscheid nemen van mijn vader?' vraagt ze.

Vince kijkt op zijn horloge en knikt. Hij gooit zijn stuur om en haalt nog net de afslag.

Op de bouwplaats, tussen de torenhoge houten geraamtes van McMansions en de draaiende cementmolens, zoekt Julia haar vader. Haar sportschoenen zakken diep weg in de zuigende modder. Dan hoort ze haar naam roepen. Haar vader staat bij een zaagtafel planken op maat te maken.

Even blijven ze zwijgend tegenover elkaar staan. Dan zet haar vader zijn bouwhelm af, opent zijn armen en drukt haar tegen zich aan terwijl hij haar onhandig op haar rug klopt.

'Ik ben trots op je, *mi hija*,' zegt hij schor. 'Ga je best maar doen op die nieuwe school. En pas goed op jezelf.'

Julia slikt. Dan zet ze een stap achteruit en knikt haar vader toe. 'Dat beloof ik, *papi*,' zegt ze.

Haar vader buigt zijn hoofd. 'Ik heb je te veel aan je lot over gelaten, Julia. Dat spijt me.'

Julia probeert haar tranen te verdringen, kijkt haar vader nog een keer aan en draait zich dan om.

In het restaurant op het vliegveld geeft Vince Julia de laatste instructies. 'In Ankeny hebben we een hotelkamer voor je geboekt. Dat is tijdelijk, uiteraard, mijn collega's in de regio zullen geschikte woonruimte voor je zoeken. Daarvoor was het nu te kort dag.' Julia knikt en slurpt van haar cola. 'Ik verwacht dat de rechtszaak tegen Dante deze zomer plaatsvindt,' gaat Vince verder. 'Tegen die tijd laten we je overkomen. Jij bent onze kroongetuige.'

'Maar dan komen mijn homies er toch achter dat ik weer terug ben?' vraagt Julia onzeker. 'Als ze mij ineens weer door Oakton Heights zien lopen...'

‘Maak je daarover maar geen zorgen,’ stelt Vince haar gerust. ‘We brengen je tijdens de rechtszaak onder in een safehouse, ver van je oude buurt.’ Hij steekt zijn hand in zijn binnenzak en haalt er een gloednieuwe gouden creditcard uit. ‘Deze is voor jou. Hij staat op de naam van Sofía Martínez. Koop er in Ankeny mee wat je nodig hebt.’

Als Julia de kaart wil aanpakken, houdt Vince hem nog even vast en kijkt haar streng aan. ‘Doe er geen gekke dingen mee, wil je?’

Julia grijnst. ‘Natuurlijk niet, je kent me toch?’

Als Vince heeft afgerekend, wandelen ze richting gate. Ze komen langs een boekwinkeltje, waar Vince Julia naar binnen trekt. ‘Kom. Ik wil je nog iets geven.’

Julia’s blik glijdt over de glanzende tijdschriftencovers en de uitgestalde boeken. Plotseling herinnert ze zich miss Morgan weer. Het lijkt een ander leven, die eerste weken highschool toen ze zich voornam boeken te zullen lenen in de schoolbibliotheek.

Vince houdt een dikke pil omhoog. ‘*Misdaad en straf* van Dostojevski, mijn lievelingsboek. Ik denk dat jij het ook interessant zult vinden. Voor onderweg,’ zegt hij erbij terwijl hij naar de kassa loopt.

Julia juicht in stilte. Een boek, een gloednieuw boek, helemaal van haar zelf.

‘Welkom aan boord, mevrouw Martínez,’ begroet de stewardess haar.

Julia glimlacht beleefd terug en gaat op zoek naar haar rij. Alles voelt nog zo onwerkelijk. Ze propt haar sporttas en haar winterjas in de bagageruimte en wurmt zich naar de stoel aan het raampje. Gefascineerd kijkt ze toe hoe vanaf bagagekarren alle koffers op een lopende band worden geladen en zo het toestel in worden gebracht. Het is de eerste keer dat ze vliegt. Bang voelt ze zich niet, ze is vooral opgewonden.

‘Welkom bij United Airlines,’ klinkt het vanuit de cockpit. ‘U bevindt zich in het vliegtuig naar Chicago, alwaar u kunt overstappen op de aansluitende vlucht naar Des Moines, Iowa. We zullen binnen enkele ogenblikken kunnen vertrekken. Ik verzoek u vriendelijk alle elektronische apparatuur uit te schakelen en...’

Julia herinnert zich plotseling haar eigen telefoon. Wat stom. Ze is helemaal vergeten die aan Vince te geven. Ze reikt in haar broekzak, drukt resoluut de powerknop uit en stopt het toestel weer in haar zak. Dan drukt ze haar neus tegen het plastic raam. Onder haar kruipen kale boomtoppen voorbij. Dat moet het park

zijn waar David García is vermoord. En daar, aan die glinsterende vijver, staan de Japanse kersen; onder hun bloesems at ze met Ana hotdogs. Ze ziet de scherpshutters met hun zwarte petten op het dak van het Witte Huis, en de meanderende Potomac. En daar, dat kolkende wit, zijn de watervallen waar ze haar eerste date met Dante had.

Pas als het toestel door wolkenflarden is gevlogen en er niets meer dan strakblauwe lucht te zien is, laat Julia zich in haar stoel achterover zakken. Ze opent het boek van Vince en snuift de sterke geur van inkt op papier op. De lijm kraakt nog. Ze kan een glimlach niet onderdrukken. Julia begint te lezen.

Die avond laat loopt ze met haar sporttas in de hand de ontvangsthal van het vliegveld uit. Zodra de automatische schuifdeuren opengaan voelt ze een vlaag ijskoude lucht die onmiddellijk op haar longen slaat. Waar is ze in 's hemelsnaam beland? Het is pikkedonker. 'En *fucking freezing*,' vloekt ze. Ze kan haar adem zien.

'Taxi, *ma'am*?' Julia knikt dankbaar en overhandigt haar sporttas aan de chauffeur die op haar af is komen lopen.

'Naar het Courtyard Marriott in Ankeny, alstublieft,' zegt ze. Onderweg probeert Julia een glimp op te vangen van het stadje. Er is geen hond te zien. Zelfs de hoofdstraat is verlaten.

'Uw hotel,' kondigt de chauffeur aan.

Julia kijkt met haar handen in haar zij de kamer rond. Haar oog valt op een jacuzzi in de hoek van de kamer. '*Chido!*' Ze draait de kraan voluit open en begint haar broek los te knopen. Haar Dickies ploffen zwaar op de grond. Ze leegt een flesje badschuim in de jacuzzi en laat zich kreunend van genot in de bubbels zakken.

De volgende ochtend slaapt Julia een gat in de dag. Dan staat ze op, pakt haar spijkerbroek uit haar tas en probeert hem over haar heupen te sjoeren. Het lukt niet, ze is dikker geworden. Ze grabbelt haar Dickies maar weer van de grond. Hij voelt zwaar aan. O ja, de telefoon. Ze haalt hem uit haar broekzak en legt hem in de la van het nachtkastje. Dan loopt ze naar de receptie om een taxi te bestellen.

Op de achterbank van de taxi staart ze naar de brede autowegen, de megalomane parkeerplaatsen, de sfeerloze *stripmalls* met ketens als Walmart, Target en Home Depot. Moet ze hier leuke kleren zien te scoren? Had ze Vince

nou toch maar overgehaald om voor haar vertrek in de The Great Falls Galleries te gaan shoppen.

Ze bestudeert de mensen die naast hen voor het stoplicht staan te wachten. Een jonge moeder in een SUV met drie kinderen die eensgezind hun tong naar Julia uitsteken. Een kauwgom kauwende *gringo* met paardenstaart en baseballcap die in zijn pick-uptruck nors voor zich uit staart. Vince had gelijk, werkelijk iedereen is hier wit.

Dan ziet ze een etalage met sierlijke roze handgeschreven letters. Een nagel- en schoonheidssalon! Julia pakt haar creditcard uit haar kontzak en zegt tegen de chauffeur: 'Zet me er hier maar uit.'

Ze loopt de schoonheidssalon binnen.

'Wat kan ik voor je doen?' vraagt een Aziatisch meisje met een zwaar accent, dat op een kruk achter de kassa zit. Ze was te snel met haar oordeel: bij nader inzien wonen hier niet alleen maar blanken. Zoals in heel Amerika runnen ook in Ankeny de Aziaten de salons.

'Mani, pedi, gelnagels en een Brazilian wax, graag.' Dit heeft ze altijd al eens willen doen. Julia grijnst terwijl ze met haar creditcard zwaait.

Het meisje springt verheugd op uit haar stoel en trekt haar mee. 'Kan ik je ook nog een facial aanbieden, misschien?'

Julia koestert zich in alle aandacht en slaat geen drankje af. Uit een kamertje achterin zijn nog drie Aziatische vrouwen verschenen die nu van alle kanten met kleine, slanke vingers aan haar plukken. Julia voelt hoe ze zich meer en meer ontspant.

Maar als een van de vrouwen een warme honingachtige substantie met een spatel tussen haar benen smeert en Julia zichzelf almaar gladder ziet worden, voelt ze zich ook verloren. Ze hoort ineens Ana's plagerige stem in haar hoofd: 'De volgende keer moet je je wel overal hebben geschoren, beloofd?'

Was Ana maar hier, dan konden ze samen hun eerste Brazilian laten doen. Als de opleiding die ze hier gaat volgen echt zo goed is als Vince beweert, kan ze straks een eigen kapsalon beginnen. Misschien wel in haar oude buurt. Tegen die tijd zijn alle leiders toch veroordeeld, en heeft Ana inmiddels ook wel bedacht dat ze niet de rest van haar leven de *chola* wil uithangen. Ana is goed met make-up en

nagels, zij zou dat gedeelte op zich kunnen nemen. Julia staat zichzelf toe even weg te dromen.

‘Nu op je buik gaan liggen graag, dan kan ik de haartjes tussen je billen ook verwijderen,’ hoort ze de Aziatische zeggen.

Julia draait zich gehoorzaam om en zet zich schrap.

[47](#) begrijp je?

HOOFDSTUK 18

Sofía Martínez.

Sofía Martínez.

Sofía Martínez.

Sofía. Sofía. Sofía.

Julia ligt op haar buik op het hotelbed en oefent haar nieuwe handtekening. Met een schuin oog kijkt ze naar de televisie, waarop talkshowhost Ellen DeGeneres kerstcadeaus uitdeelt. Over de stoel hangen haar nieuwe kleren. Nette meisjeskleren zijn het. Ze draagt ze nu al een paar weken, maar Julia is er nog steeds niet aan gewend. Plotseling houdt ze op met schrijven. Er piept een ranzige vlek onder haar notitieblok uit. Waarom is die haar niet eerder opgevallen? Ze herinnert zich een onderzoek dat ze laatst op tv zag. Beddenspreien in hotels zitten vol bacteriën, onder andere door oude spermavlekken. Ze staat op en trekt de spreij in een ruk van haar bed. Gádver!

Het duurt nog een maand voor ze aan haar opleiding kan beginnen. Hoe komt ze in dit gat in 's hemelsnaam de feestdagen door? Ze vond het al verschrikkelijk om alleen te zijn tijdens Día de los Muertos. Gelukkig heeft ze die dag lang met haar oma en Luis aan de telefoon gezeten.

Haar homies zijn ongetwijfeld voorbereidingen aan het treffen voor een paar flinke feesten rond kerst en nieuwjaar. Wat zal zij gaan doen? Het is een superdeluxe hotel, maar ze begint zich er zo langzamerhand wel rot te vervelen. Alle films uit het hotelmenu heeft ze bekeken, inclusief de *adult entertainment section*. Ze heeft zelfs de crosstrainers in de fitnesszaal uitgeprobeerd. Lezen is het enige waarvan ze geniet. *The Color Purple* maakte opnieuw diepe indruk. En het boek dat ze van Vince kreeg, *Misdaad en straf* van Dostojevski, heeft ze ook al uit. Een fascinerend verhaal over goed en kwaad vindt ze, dat heeft Vince goed voor haar uitgezocht.

Met de creditcard heeft ze bij Best Buy een tablet aangeschaft. Ze heeft wat onherkenbare foto's van zichzelf gemaakt en een nieuwe MySpacepagina geopend. Maar er is niets aan, zonder vrienden. Soms krijgt ze de neiging stiekem op haar

oude pagina's in te loggen zodat ze in elk geval kan lezen wat haar homies allemaal meemaken, maar volgens Vince zou SM kunnen zien dat ze online is geweest. Bovendien zou haar IP-adres haar locatie kunnen verraden. Maar het drijft haar wel tot waanzin, dit gebrek aan online contact. Zoals ze er ook gek van wordt dat ze nooit meer Whatsappjes binnenkrijgt op haar telefoon. Op haar nieuwe toestel staan maar vier nummers: van Vince, haar vader, haar oma en van Luis. Bij Best Buy had ze een telefoon gekocht voor de negende verjaardag van haar broertje. Een beetje uit eigenbelang was het wel, want die andere drie Whatsappen niet en nu kan ze hem tenminste berichtjes sturen.

Julia reikt naar haar nachtkastje, zet het lijstje met haar moeders portret recht en pakt het laatste boek dat ze kocht uit de la: *Don Quichot* van Cervantes. Toen ze ontdekte dat de schrijver van dit beroemde boek een Spanjaard is en dat ze het gewoon in haar moedertaal kan lezen, was ze geroerd geweest. Haar blik valt onwillekeurig op haar oude telefoon. Er moeten de afgelopen weken eindeloos veel berichten op zijn binnengekomen. Ze brandt van nieuwsgierigheid. Zal ze ze openen? Nee, ze doet het niet.

Maar inmiddels voelt ze zich wel te rusteloos om te lezen. Julia hijst zich zuchtend van het bed. Plast klaterend met de deur open. Tegen beter weten in opent ze de minibar. Leeg. Op de vloer liggen verpakkingen van M&M's, Pringles, Marsen en lege blikjes cola. Ze heeft tevergeefs gezocht naar kleine flesjes drank, maar die krijgt ze niet van het hotel. En het is haar zonder vals identiteitsbewijs nog niet gelukt in een drankwinkel wél een fles mee te krijgen. Bij Vince kan ze er niet over klagen, die zegt dat drank niet goed voor haar is, dat ze er grenzeloos van wordt en domme dingen gaat doen. Ze vloekt en ijsbeert door de kamer. 'Dus ik ben wel oud genoeg om mijn homies te verraden, maar drinken mag ik niet? *Cabrón,*' foetert ze hardop terwijl ze de deur van de minibar weer dichtgooit.

Julia draait zich schuin naar de passpiegel aan de kastdeur en bekijkt fronsend de carnavalsmaskers die haar bovenarm bedekken, ziet de bekende letters op haar pols. Dat ze zo naïef was te denken dat zij en Dante altijd bij elkaar zouden blijven. Ze moet eens uitzoeken hoe het zit met het verwijderen van tatoeages. Ze grist *Don Quichot* van haar bed en trekt de deur van haar hotelkamer achter zich dicht.

Vanaf een van de ligbedden langs het binnenzwembad gluurt ze vanachter haar boek naar een paar meisjes aan de overkant. Giechelende *gringas*, hun steile

blonde haren in een knotje, de roodgelakte teentjes in het water. Julia's bovenlip glinstert van het zweet. Het is hierbinnen tropisch warm, terwijl je buiten op je smoel gaat van de gladheid. Ze krijgt zin haar trui uit te trekken en die trutjes met haar tattoos de stuipen op het lijf te jagen.

Julia kijkt naar links. Achter een plastic kerstboom met kitscherige ballen ziet ze een blanke jongen zitten. Hij is tenger en draagt een petje. Vanaf zijn ligbed geeft hij haar een knipoog. Julia slaat haar ogen neer en draait een donkere krul om haar vinger. Ze weet inmiddels wel een beetje hoe het spel gespeeld wordt. Hij slaat zijn benen over de rand van zijn ligbed, trekt zijn slippers aan en komt op haar afsloffen.

'Hey,' begroet hij haar.

'Hey,' zegt Julia terug.

'Hoe heet je?'

'J...' Julia herstelt zich. 'Sofia. En jij?'

'Roy. Aangenaam. Met wie ben jij hier?'

'O, met mijn ouders, maar die hebben een kerstdiner,' liegt ze. 'En jij?'

De jongen knikt. 'Die van mij ook. In Des Moines. Ze zijn nog wel een paar uur weg.'

De twee kijken elkaar veelbetekenend aan.

Niet veel later struikelen Julia en Roy grinnikend haar hotelkamer binnen. 'Cool, je hebt een jacuzzi!' roept Roy uit terwijl hij de kraan al opendraait. Julia rommelt in het plastic tasje dat hij heeft opgehaald. De minibar van Roy's ouders zat wél vol sterke drank.

'Salud!⁴⁸' roept Julia uit terwijl ze een flesje wodka de lucht in houdt.

Roy haalt een klein plastic ziplockzakje uit zijn broek. 'Ik heb nog wat lekkers meegebracht,' zegt hij.

Julia klapt verheugd in haar handen, grist het zakje uit Roy's handen en gaat aan het bureau zitten. Ze spreidt een lang vloeipapiertje uit en verkruijmt er wat marihuana en tabak overheen. Voorzichtig rolt ze de joint, maar het gaat niet zoals ze wil. Was Ana maar hier, zij was met haar fijne vingers kampioen jointjes rollen. En Chico, die kon er ook wat van.

'Kom, laat mij maar.' Roy duwt haar met zijn smalle kont van de stoel en rolt moeiteloos een perfecte toeter. Dan kleden ze zich uit en stappen in het inmiddels

volgelopen bubbelbad. De joint gaat mee.

Een uur later klimt Roy van haar af. Zijn bleke huid glimt van het zweet.

‘Wat ben jij een scharminkel,’ roept Julia hem plagerig na als hij naar de wc loopt. Ze vindt zijn blote, ingevallen billetjes schattig. En zo te merken vindt hij haar spannend, met haar dikke kont en grote borsten. Hij had zijn blik verbaasd over haar tattoos laten gaan toen ze zich met haar gladgewaxte lichaam in het bad had laten zakken, maar had niets gezegd of gevraagd. Hij was haar gewoon gaan zoenen en had haar met zijn handen gretig naar zich toe getrokken. Recht op zijn doel af, daar houdt Julia wel van.

‘Ik zie je,’ mompelt Roy als hij zijn zwembroek en T-shirt weer heeft aangetrokken en op het punt staat de deur open te trekken.

‘Wacht even,’ roept Julia hem na. ‘Wat is je nummer?’

Roy ratelt snel een telefoonnummer op. ‘Onthoud je toch niet,’ knipoogt hij plagerig.

‘Ik zie je,’ zegt Julia. Als de deur in het slot is gevallen, blijft ze glimlachend op haar rug op bed liggen. Dan pakt ze de vaste telefoon op het nachtkastje en belt de roomservice. Ze heeft razende honger gekregen.

[48](#) gezondheid!

HOOFDSTUK 19

Ruim op tijd voor de eerste les stopt de taxi voor de Iowa School of Beauty. Julia stapt uit en ziet een blokkendoos met grote spiegelramen. Ze kijkt teleurgesteld om zich heen. Dit kan het toch niet zijn? Moet dit die beroemde school voorstellen? Hoe kan ze hier in 's hemelsnaam iets over schoonheid leren? Het gebouw ligt bij een troosteloos kruispunt aan een vierbaansweg, naast een zitmaaierhandelaar en tegenover een Dairy Queen.

Julia haalt diep adem en recht haar rug, ze let erop niet te slenteren, stopt haar koude handen diep in de zakken van haar nieuwe getailleurde winterjack en steekt het grasveldje voor de ingang over. Ze passeert wat *gringas* die in groepjes staan te roken. Ze kijken op als Julia langsloopt en stoten elkaar aan. Aan haar uiterlijk kan het niet liggen. Alle kroes is uit haar haren en haar krullen vallen mooi langs haar gezicht. Ze heeft neutrale make-up opgedaan, en haar nieuwe trui, felgekleurde skinnies en nette sneakers staan haar goed.

Op de vensterbank van het klaslokaal staart een rij poppenhoofden met levensechte pruiken doods voor zich uit. Het stinkt er naar haarlak en chemicaliën. Op de middelste rij zit een meisje met een bol geföhnde pony en golvende, donkerblonde haren tot haar billen. Julia loopt naar het lege tafeltje achter haar. Als ze gaat zitten, draait het meisje zich om en neemt Julia nieuwsgierig op. Haar mond gaat ongegeneerd open en dicht terwijl ze op een stuk kauwgom kauwt. Dan steekt ze haar hand uit:

‘Hi, ik ben Lynn,’ zegt ze met een knauwend accent. ‘Wie ben jij?’

Julia buigt zich voorover en schudt het meisje de hand. Ze voelt hoe haar trui over haar onderarm omhoog kruipt. ‘Aangenaam. Ik heet Sofia.’

Het meisje laat haar blik op Julia's hand rusten en wendt zich dan gehaast af. Julia schuift ongemakkelijk op haar stoel heen en weer. Ze ziet op de hoek van de tafel voor zich de agenda van het meisje liggen. Op de kaft staat Justin Bieber. Ze is hier verdomme tussen kinderen beland.

In de pauze cirkelen haar nieuwe klasgenoten bij de frisdrankautomaat op de gang nieuwsgierig om haar heen. ‘Waar kom je vandaan?’ vragen twee van hen tegelijkertijd.

‘Uit Miami,’ antwoordt Julia.

De meisjes giechelen en fluisteren elkaar iets toe. ‘Ja, oké, maar we bedoelen eigenlijk: waar kom je écht vandaan? Uit Mexico, of niet?’

Julia knikt.

Lynn, die kauwgom kauwend tegen de muur hangt, wijst op Julia’s hand. ‘En dat? Hoe kom je daar aan?’ Julia trekt onwillekeurig de mouwen van haar trui wat verder over haar handen. Niet dat het wat uitmaakt, ze hebben haar tattoos toch al gezien. ‘Is Dante soms je vriendje?’ dringt Lynn aan.

‘Mijn ex-vriendje.’

De lichtblonde meisjes naast haar, het ene met een scheve bob, het andere met sluike haren die kunstig van boven tot onder zijn ingevlochten, beginnen te snurken van de lach. ‘Da’s dom. Een tatoeage zetten en het dan uitmaken.’ Ze kijken haar spottend aan.

‘Mag ik er even door? Ik moet naar de wc.’ Julia wurmt zich langs het groepje *gringas*.

‘Zag je die drie stipjes op haar hand?’ hoort ze Lynn achter haar rug zeggen. ‘Ze is vast een crimineel. Op de vlucht voor de politie of zoiets.’

‘Ja. En ze is moddervet, man. Heb je die reet gezien?’ Het groepje barst in lachen uit.

Julia draait de deur op slot en gaat op de wc-bril zitten. Ze luistert naar Rihanna en probeert haar tranen van onmacht weg te slikken.

‘*Putas... Putas... Putas...*’ fluistert ze woedend, ‘het lijkt hier Junior High wel.’ Ze pakt haar telefoon en belt Vince. ‘Het is hier de hel,’ roept ze hem toe zodra ze hem aan de lijn heeft. ‘Haal me terug, kan me niet schelen waar je me dan naartoe stuurt. Alles is beter dan dit gehucht.’

Vince reageert kalm. ‘Kom op, Julia, het is je eerste schooldag. Ik begrijp best dat je het nu moeilijk hebt. Het zijn natuurlijk andere meiden dan je gewend bent.’

‘Het zijn domme *gringas*. En ze hebben allemaal anorexia.’

Vince schiet in de lach. Dan zegt hij ernstig: ‘Hou vol, meisje. Het is goed dat je daar zit. We luisteren de telefoongesprekken af die Dante vanuit de gevangenis voert. We denken dat hij vermoedt dat jij iets te maken hebt met de aanklachten die tegen hem zijn ingediend.’

‘Vermoed je dat of weet je dat?’ vraagt Julia.

‘We hebben een sterk vermoeden, maar hij spreekt in codetaal. Hij gebruikt huis-, tuin- en keukenwoorden die nergens op lijken te slaan. Die zijn we nog aan het ontcijferen.’

‘Nou ja, hij is ook niet gek natuurlijk,’ zegt Julia. ‘Ze zullen zich allemaal wel afvragen waar ik ineens gebleven ben.’

‘Je zit daar veilig, houd dat nu maar voor ogen.’

‘Veilig ben ik thuis anders ook,’ werpt Julia tegen. ‘Zolang jij Dante netjes achter slot en grendel houdt. Voor Ana, Boca en de rest ben ik niet bang, dat weet je.’

Vince zucht. ‘Even doorbijten, Julia, het went vanzelf.’

Die middag houdt Julia uit het zicht van de school een taxi aan. Ze heeft geen zin die treiterkoppen uit haar klas nog meer reden te geven om haar uit te lachen. Na de laatste bel zag ze hen naar de grote parkeerplaats lopen. Zij hebben natuurlijk op hun zestiende verjaardag allemaal een auto van papa gekregen. Verwende rotwijven.

Vanaf de achterbank stuurt ze Roy een Whatsappje. Na hun avontuurtje in de jacuzzi heeft ze hem niet meer gezien. Hij was de volgende ochtend vertrokken en ze had niet eens de kans gekregen hem te zeggen dat ze hem leuk vond, heel leuk zelfs. Voor het eerst sinds Dante, eigenlijk.

Ze had even gewacht, ze wilde niet te gretig overkomen, maar op kerstavond had ze Roy een berichtje gestuurd. Hij had meteen teruggestreven. Sindsdien typen ze elke dag dubbelzinnige tekstjes over en weer. Jammer dat hij duizend kilometer verderop woont.

Julia voelt zich ineens misselijk worden. Ze drukt op het knopje om haar raam op een kier te zetten. ‘Ben je niet goed wijs?’ klinkt het vanaf de stoel voor haar. ‘Ik heb de verwarming op z’n hoogst staan.’

Julia probeert haar misselijkheid onder controle te krijgen door diep in en uit te ademen, maar echt helpen doet het niet. Ze kijkt naar zichzelf in de achteruitkijkspiegel. Ze ziet helemaal bleek.

De chauffeur beseft het blijkbaar ook. Hij draait zich naar haar om: ‘Ik laat u hier uitstappen, *ma’am*. U bent bijna bij het hotel.’

Julia strompelt de auto uit en buigt zich voorover. De zure golf die uit haar maag omhoog komt weet ze net op tijd terug te duwen. De koude buitenlucht doet haar goed. Ze richt zich op en ziet dat ze voor de Best Buy staat. Onmiddellijk moet ze

aan Luis denken. Ze heeft zijn stem niet meer gehoord sinds zijn verjaardag, vorige maand, maar ze hebben gelukkig wel regelmatig contact nu ze elkaar kunnen Whatsappen. Julia wandelt richting haar hotel terwijl haar duimen snel over haar touchscreen gaan.

Hola broertje, hoe gaat 'ie?

Onmiddellijk verschijnt zijn antwoord in haar scherm. *Chingón! En jij?*

Julia fronsst haar wenkbrauwen. Dat woord heeft ze hem niet eerder horen gebruiken. Hij is nooit zo uitbundig. *Wat gaat er dan zo geweldig?* vraagt ze hem.

We chillen al de hele dag op het centrale plein. Ik en de jongens.

Julia schudt haar hoofd. Hoezo 'al de hele dag'? Moet hij niet naar school? Ze wordt overvallen door een plotselinge ongerustheid. Wat als Vince toch gelijk had? Wat als Luis in Mexico niet zo veilig is als ze denkt? OK *dan*. *Veel plezier. b7s*, schrijft ze haar broertje terug. Dan belt ze haar oma.

'Hij had gewoon een vrije dag, niets om je zorgen over te maken.'

'En wie zijn die jongens dan met wie hij rondhangt?' vraagt Julia. Haar oma grinnikt.

'O, Julia, je bent al net zo bezorgd als ik. Het zijn oudere jongens die zich over Luis ontfermen. Ik vind dat wel een prettig idee. Zoals jij hier als klein meisje alleen door de straten dwaalde, dat kan niet meer. Ik ben juist blij dat hij wat goeie jongens om zich heen heeft verzameld. Het zijn fijne knullen, echt waar.'

Julia is niet echt gerustgesteld.

'Ik vind het zo gezellig dat hij weer bij me woont,' hoort ze haar oma zeggen. 'Kun jij niet ook gewoon terugkomen, Julia?'

'Nee, *abuelita*, dat gaat niet. Ik moet mijn opleiding toch afmaken?'

'Ja, natuurlijk, dat moet je ook doen,' reageert haar oma berustend. 'Je vader vertelde me dat het heel bijzonder is dat je daar toegelaten bent. Doe maar goed je best.'

'Zal ik doen, oma. Geef Luis een knuffel van mij.'

'Dat zal ik doen, dag lieve Julia.'

'*Adiós*, oma.'

Als ze terug is in haar kamer ploft Julia uitgeput op haar hotelbed. Haar misselijkheid is gelukkig wat gezakt. Vince heeft natuurlijk gelijk. Ze moet haar tanden op elkaar zetten en gewoon haar opleiding afmaken. Dit is haar kans op

een normale toekomst, op een toekomst waarin ze haar eigen geld kan verdienen en niet afhankelijk hoeft te zijn van wie dan ook. Precies zoals ze het altijd heeft gewild. Als de rechtszaak achter de rug is zal ze met Ana haar plannetje voor een gezamenlijke salon bespreken. Ze kan niet wachten.

HOOFDSTUK 20

Het is al ver in de middag als Julia wakker wordt met een vieze smaak in haar mond en een bonkend hoofd. Kreunend begraaft ze zich onder de donzen hotelkussens, weg van de uitbundige lenteson die door de lamellen flikkert. Een jaar geleden was ze precies zo wakker geworden, herinnert ze zich, op de dag na haar *quinceañera*. Die nacht had ze de bizarre tattoo op haar arm laten zetten. Nu had ze zichzelf voor haar zestiende verjaardag maar getrakteerd op een fles whisky; ze was gisteravond laat naar beneden geslopen en had hem vakkundig uit de hotelbar gejat. Maar in je eentje een hele fles achterover slaan was misschien toch niet zo'n goed idee geweest.

Julia dwingt zichzelf op te staan. Ze moet verschrikkelijk nodig plassen. Plotseling wordt ze overspoeld door een golf van misselijkheid. Net op tijd buigt ze zich over de pot. 'Stomme drank!' Boven de wastafel plenst ze koud water over haar gezicht. In de spiegel ziet ze twee bloeddoorlopen ogen, en op haar kin glanst een rode pukkel. Haar huid ziet er slecht uit, de laatste tijd. Julia zucht diep. Ze moet opnieuw een teveel aan speeksel wegslikken.

Haar ogen worden groot. Is het eigenlijk wel de drank? Ze is 's ochtends vaker misselijk, de laatste tijd. Julia bijt hard op haar onderlip en dwingt zichzelf na te denken. *Mierda*, wanneer is ze voor het laatst ongesteld geweest? Deze maand in elk geval niet. En de vorige? Ze kan het zich niet herinneren, ze was met heel andere dingen bezig. Met overleven op school, tussen die trutten die nog steeds over haar roddelen en haar uit de tent proberen te lokken.

Julia slikt twee paracetamol tegen de hoofdpijn, kleedt zich aan en haast zich de deur uit.

Bij de drogist vindt ze al snel wat ze zoekt. Ze rekent af en loopt naar de nabijgelegen Starbucks, bestelt alvast een Chai Tea Latte en duikt dan snel het toilet in. Met bonzend hart scheurt ze de blauwe verpakking open.

Houd het opnamestaafje tenminste vijf seconden in de urinestraal.

Terwijl Julia luistert naar het geklater en de spetters op haar hand voelt, moet ze glimlachen. Het is niet zo, maar stel nou. Dan heeft ze eindelijk iets wat helemaal

van haarzelf is. Iets dat het waard is om voor te leven.

Haal de test uit de urinestraal en plaats de huls over het natte opnamestaafje. Wacht twee minuten voor het aflezen van het resultaat.

Julia ijsbeert door de piepkleine ruimte en houdt op de stopwatch van haar telefoon in de gaten hoe tergend traag de seconden voorbij tikken.

Als in het testuitslagvenster een kruisje zichtbaar wordt, ben je...

Julia pakt de stick op en houdt die voor haar ogen. In het kleinste ruitje staat een streep. En in het grote ronde venster? Haar hart slaat een paar slagen over. Daar is onmiskenbaar een blauw kruisje verschenen.

Julia rekent haar beker thee af en loopt de parkeerplaats op. Ze kan het gewoon niet geloven. In haar ogen zijn tranen geschoten. Er is niets wat ze nu liever zou willen dan Ana in de armen vallen en haar persoonlijk het grote nieuws vertellen. Kan ze echt niet verzinnen hoe ze toch contact met haar vriendin kan maken?

Als ze in gedachten over de parkeerplaats loopt, passeert ze een bord van een medisch centrum. Ze blijft staan en veegt haar wangen droog. Natuurlijk: ze moet niet over Ana piekeren, ze moet zo snel mogelijk naar een dokter.

Met haar wijsvinger glijdt Julia langs de namen van alle artsen die hier praktijk houden en stopt bij DR. LINDA CHILD, OB/GYN.

Goede naam voor een gynaecoloog.

Julia meldt zich bij de receptie en neemt plaats op een bankje in de wachtkamer. Ze drinkt haar thee, strekt haar benen en kijkt over de welving van haar borsten naar beneden. Dan legt ze haar rechterhand voorzichtig op haar onderbuik.

‘Hola, mini-me,’ fluistert ze zachtjes. Ze zou doodsbang moeten zijn. In volslagen paniek. Ze zou zichzelf voor haar kop moeten slaan. Maar ze kan er niets aan doen: ze voelt zich gelukkiger dan ooit.

‘Miss Martínez?’ hoort Julia een warme, donkere stem zeggen. Een kleine, gezette vrouw met een rond gezicht en de bruine haren in een slordige knot, steekt haar hoofd om de deur. ‘Aangenaam, ik ben dokter Child,’ glimlacht ze terwijl ze Julia een hand geeft.

Op de behandeltafel rilt Julia van het koude, glibberige spul dat de gynaecoloog op haar buik heeft gespoten en met een stofzuigerachtig ding uitsmeert. Steeds trager beweegt ze de witte staaf over Julia’s huid, haar ogen gericht op het kleine tv’tje rechts van Julia’s hoofd.

Julia kijkt met haar mee, maar ziet alleen maar zwarte en witte vlekken. Dan stopt het gesleep over haar buik. ‘Kijk, daar is het,’ wijst dokter Child.

Julia vernauwt haar blik om scherper te kunnen zien. Dan stekt haar adem: op het scherm is onmiskenbaar een mensje zichtbaar. Een mensje met een heel groot hoofd en een welvend neusje, met armpjes en beentjes die schokkerig bewegen, en een razendsnel kloppend hartje.

‘Dat daar is de ruggengraat,’ zegt dokter Child terwijl ze met haar pink een witte lijn aanwijst.

Julia staart haar met open mond aan. Ze had nooit gedacht dat alles er al op en aan zou zitten. Hoeveel weken geleden heeft ze het eigenlijk met Roy gedaan?

De gynaecoloog pakt een limoen van de fruitschaal op haar bureau. ‘Je kindje is nu ongeveer zo groot. Je bent zo’n twaalf weken zwanger. Gefeliciteerd.’

‘Dat kan niet,’ zegt Julia verbaasd.

‘De eerste twee weken krijg je cadeau,’ verklaart dokter Child. Ze richt zich op de monitor en draait aan een knop. Door de ruimte klinkt nu hetzelfde hartje, zo helder en krachtig, dat Julia in onbedaarlijk snikken uitbarst.

De gynaecoloog zit aan haar bureau en kijkt Julia onderzoekend aan. ‘Je bent hier alleen gekomen. De vader, speelt die geen rol?’ Julia schudt zwijgend haar hoofd. ‘Je hebt geen relatie meer met hem?’

‘Nee. Ik heb hem maar één keer ontmoet.’ Hoe is het in vredesnaam mogelijk dat ze het ontelbare keren onveilig met Dante heeft gedaan, en dat het nu in één keer raak is. Van zo’n magere, bleke *gringo*, nota bene.

Dokter Child kijkt haar hoofdschuddend aan en werpt dan een blik op het intakeformulier. ‘Ik zie dat je pas zestien bent?’

Julia knikt en bijt op haar tong want ze had bijna uitgeroepen dat ze gisteren jarig was, maar Sofía Martínez heeft natuurlijk een andere geboortedatum. ‘Hoe denk je dat je ouders zullen reageren?’

‘Ik woon op mezelf,’ antwoordt Julia. ‘Ik volg een opleiding aan de Iowa School of Beauty.’

‘Ben je van plan het kindje alleen op te voeden?’

Julia knikt vastbesloten. ‘Natuurlijk!’

De gynaecoloog zwijgt even. ‘Je bent erg jong, Sofía,’ zegt ze dan. ‘Dit is een keuze die de rest van je leven zal bepalen. Er zijn ook andere mogelijkheden. Je

zou het kunnen afstaan. En een abortus is ook mogelijk, daarvoor heb je in deze staat niet per se toestemming van een ouder nodig, de rechter kan een akkoord geven.'

Intuïtief slaat Julia haar armen beschermend om haar buik. 'Het is mijn baby en ik wil hem houden.' Haar stem klinkt vastberaden.

Dokter Child knikt en zegt: 'Het is goed dat je duidelijk weet wat je wilt. Dan zal ik je vertellen hoe je zo goed mogelijk voor je kindje kunt zorgen tijdens de rest van je zwangerschap.'

Met twee plastic tassen vol informatiefolders, uitprobeerdoosjes multivitaminen en een afsprakenkaart voor de volgende echo's staat Julia even later weer op de stoep voor het centrum. De zon schijnt warm op haar huid, een passerend ouder echtpaar knikt haar vriendelijk toe. Julia snuift de geur van de lente in zich op. Ankeny lijkt ineens een stuk minder lelijk. Ze aait over haar buik. Dan valt haar oog op een etalage met babypoppen en kinderkleertjes: ME 'N MOMMY TO BE staat er op de gevel. Als dat geen teken van God is.

'Een perfect geboortepakje,' glimlacht de verkoopster achter de kassa. 'Is het een cadeautje?'

Julia lacht verlegen terug en glimt van trots. 'Ja. Het is zeker een cadeautje.'

Buiten pakt Julia haar telefoon. Met haar duim cirkelt ze besluiteloos boven de toetsen. Wie zal ze het als eerste laten weten? Roy? Ze aarzelt. Hij zal vast niet zo verheugd reageren als zij. Maar misschien is dit wel iets wat hij graag wil: vader worden.

Ze drukt op de knop met het groene hoorntje en laat de telefoon overgaan. Hij neemt niet op. Wat nu? Zoiets belangrijks kan ze hem toch niet in een Whatsappje laten weten? Wacht. Julia pakt de stick uit haar tas, houdt haar camera ervoor en selecteert de ontvanger van de foto: Roy. Ze twijfelt, maar voegt toch nog een naam toe: Vince. Daarna drukt ze op SEND.

Julia loopt terug naar haar hotel. Bij de stoplichten trilt haar telefoon. Verwachtingsvol leest ze het bericht.

LOL. Daar had je me bijna te pakken, crazy chick. x R.

Op bed, in haar hotelkamer, klikt Julia haar tablet aan. Dit had ze niet verwacht: Roy gelooft haar niet. Dan maar een privébericht, besluit ze. Ze begint te typen.

Hey Roy, hoe is het, papi?

Ik ben echt zwanger, het is geen grap! Ik weet het zelf pas sinds vandaag, maar het is al drie maanden. Je zult wel niet geloven dat het jouw baby is omdat ik je zo gemakkelijk meenam naar mijn kamer, maar het is echt waar. Ik ben met niemand anders naar bed geweest.

Ik vind dat de baby een vader nodig heeft die van hem houdt. En ook al ken ik je niet zo goed, je lijkt me een lieve papi :) Ik probeer je er niet in te luizen of zoiets, je hoeft niet bij mij te blijven als je dat niet wilt. Maar misschien wil je wel een rol spelen in het leven van de baby?

*Ik kan gewoon nog steeds niet geloven dat ik zwanger ben van een prachtig klein mensje dat binnen in mij groeit. Hoe angstaanjagend en fantastisch is dat?!
Besitos, Sofía.*

Julia leest haar woorden nog een paar keer over en verstuurt het bericht. Tevreden legt ze haar tablet weg. Ze heeft gezegd wat ze wilde zeggen, staart uit het raam naar de blauwe lucht buiten en doet een wens: Roy en zij en de baby, samen, dat is wat ze het allerliefste zou willen.

Ze checkt haar telefoon. Wat gek dat Vince nog niet heeft gereageerd. Zou hij boos zijn, vraagt ze zich af. Ze besluit hem te bellen.

‘Julia? Ik zit in vergadering. Is het dringend?’ Hij klinkt ongeduldig.

‘Heb je mijn bericht gezien?’

‘Je weet toch dat ik daar niet aan doe? Als je me iets te zeggen hebt, moet je me gewoon bellen.’

‘Dat doe ik nu toch?’

Vince zucht. ‘Maar ik zit midden in een vergadering.’

‘Ja, dat zei je al.’

‘Julia!’ Hij klinkt nu geïrriteerd. ‘Ik heb geen tijd voor spelletjes. Het is nogal hectisch, vandaag, ik moet zo ook nog...’ Vince stopt midden in zijn zin. ‘Waarom bel je eigenlijk? Is alles goed?’

‘Nergens om. En alles is meer dan goed. Kijk eerst maar in je berichten. Spreek je later.’

Julia besluit vroeg naar bed te gaan. Liggend op haar zij staart ze naar het portret van haar moeder dat naast haar hoofdkussen op het nachtkastje staat. Hoe zou zij

zich hebben gevoeld toen ze erachter kwam dat ze zwanger was? Was ze blij geweest? Of bang, misschien? Voelde ze zich net zo misselijk als Julia nu?

Als ze uren later ruw uit haar slaap wordt gehaald door een rinkelende telefoon, is het al donker. Ze heeft naar gedroomd. Ze rende rond in een huis vol kamers. Achter elke deur die ze opende, stuitte ze op aan het plafond bungelende *angelitos*. Julia laat, ineens angstig, haar vingers tussen haar benen glijden. Haar slipje is droog. Ze slikt. Het zit er nog.

Het gerinkel klinkt nog steeds. Ze grijpt naar haar telefoon. Eén uur 's nachts. Welke gek... Ze neemt op en hoort iemand schreeuwen.

‘Julia! Verdomme, wat flik je me nou?’

‘*Hola*, Vince. Wat aardig van je dat je me eindelijk terugbelt.’

‘Wat heb je nou toch weer gedaan, meisje?’ De stem van de detective klinkt meer bezorgd dan boos.

‘Ik ben toch niet expres zwanger geworden?’ sputtert Julia verontwaardigd tegen. ‘En voor de goede orde: ik ben er toevallig heel blij mee.’

Ze hoort Vince aan de andere kant van de lijn zuchten. ‘Wie is de vader?’

‘Hij heet Roy. Ik heb hem hier in het hotel ontmoet.’

‘Een *gringo*?’ vraagt Vince verbaasd. ‘Hoe lang hebben jullie al iets?’

‘We hebben elkaar maar één keer gezien.’

Vince kreunt. Dan zegt hij op strenge toon: ‘Julia, luister. Je woont op een hotelkamer in Iowa. Je moet elke dag naar school. Hoe zie je dat in vredesnaam voor je, in je eentje met een baby?’

‘De FBI gaat toch een huis voor me zoeken? En jullie betalen mijn kosten toch? Misschien wil Roy me ook wel helpen, dan kan ik mijn opleiding afmaken. Ik heb hem uitgebreid geschreven. Hij realiseert zich heus wel dat het heel bijzonder is om samen een baby’tje te krijgen.’

Vince’ stem slaat nu bijna over. ‘Julia, je denkt toch niet serieus dat je met Roy vadertje en moedertje kunt gaan spelen? Je droomt, meisje, je droomt.’

‘Kan me niet schelen. Als je maar niet denkt dat ik het weg laat halen.’

Vince laat een lange stilte vallen. Dan verzucht hij: ‘Oké. We vinden ook hier wel weer iets op.’ Erg overtuigd klinkt hij niet. ‘Hoe ver ben je trouwens?’ Hij reageert opgelucht als hij het antwoord hoort. ‘Dan ben je dus zeven maanden zwanger als we je laten overkomen voor de rechtszaak; dan mag je nog net vliegen. Dat is in elk geval goed nieuws.’

Als ze heeft opgehangen pakt Julia haar tablet, die ze op bed heeft laten liggen, en opent haar privéberichten. Niets. Ze duwt het apparaat teleurgesteld van zich af. Wat een *hijo de puta*⁴⁹, vloekt ze binnensmonds. Meisjes bezwangeren en dan niets van je laten horen. En dat na zo'n openhartige brief. Zo vervelend was het toch niet, in bed met haar?

Ploink, zegt haar tablet. Julia houdt haar adem in als ze het bericht opent. In het venster verschijnt maar één regel.

Hey. Mijn pa heeft aangeboden de abortus te betalen. Stuur me je rekeningnummer. Sorry. x R.

Julia smijt trillend haar tablet door de kamer. Waarom laat iedereen haar in de steek? Juist nu het beter met haar gaat dan ooit? Ze kijkt radeloos de donkere, onpersoonlijke hotelkamer rond maar kan zich niet langer beheersen, trekt de la open en drukt haar oude telefoon aan. Luid piepend stromen de Whatsappjes binnen, bijna allemaal van Ana. Ze heeft er nu geen behoefte aan ze te lezen, dat komt later. En hoe ze Ana ooit moet uitleggen waarom ze zo plotseling van de aardbodem is verdwenen, komt ook later wel. Ze wil maar één ding: haar blijdschap met haar beste vriendin delen.

Julia hoort Ana's stem in haar hoofd. *Dweep nooit met gringos, ze zijn net zo loco als Mexicanen.* Ana had gelijk, als altijd.

Julia neemt het toestel mee naar de badkamer, doet het grote licht aan, trekt haar slaaphemd op tot haar borsten en maakt in de spiegel een foto van zichzelf met een ontblote buik. Ze voegt het bestand toe en schrijft, met kloppend hart:

*Ana, estoy embarazada!*⁵⁰ b7s.

[49](#) hoerenzoen

[50](#) ik ben zwanger!

HOOFDSTUK 21

Julia sloft de terminal van het vliegveld uit. De benauwende hitte slaat haar als een natte deken in het gezicht, haar zonnebril beslaat ervan. Lang leve D.C. in de zomer, denkt ze, terwijl ze bij de taxistandplaats puffend haar onderrug ondersteunt en in een kuipstoeltje zakt. Haar zwangerschapsbroek plakt aan haar dijen. Die zeven-maandenbuik maakt de hitte er niet draaglijker op, maar niets kan haar humeur verpesten. Ze is veel te opgetogen weer thuis te zijn.

Niet dat ze nou zo'n zin heeft in de rechtszaak, maar ze kan niet wachten Ana weer te zien. Lieve Ana, ze wilde niet eens dat Julia zich verontschuldigde voor haar plotselinge vertrek. *Ik weet toch dat je twijfelde*, had ze haar begripvol geschreven. *Ik snap het wel. Maar Dante zit vast. Hij vindt het gek dat je hem niet opzoekt.* Julia had haar verteld dat ze een kappersopleiding volgde en dat ze van plan was daarna terug te keren. *Wat goed*, had Ana spontaan gereageerd. *Dan beginnen we hier onze eigen zaak.* Breed grijnzend had Julia Ana's woorden gelezen. Ze zitten nog steeds op één lijn, zoals alleen beste vriendinnen kunnen.

Waar blijft Vince?

Julia heeft het nog niet gedacht, of ze ziet een grijze Mercedes naderen, het raampje aan de passagierskant is opengedraaid. Het gezicht van de detective duikt op. Met een vet Mexicaans accent roept hij haar toe: *'Hola, señorita Martínez! Hoe gaat het?'*

Julia grinnikt. Ze heeft hem zowaar gemist. Vince loopt om de auto heen, pakt haar rolkoffertje en helpt haar overeind. *'Fijn dat je er bent. Je ziet er goed uit,'* zegt hij terwijl hij zijn blik op haar bolle buik onder het strakke, lange T-shirt laat rusten. Hij opent de kofferbak en tilt haar koffer erin.

Julia kijkt ongelovig naar binnen en schiet in de lach. *'Detéctive Gomez!'* roept ze plagerig uit. *'Wat bent u nu van plan?'*

Vince schraapt zijn keel en antwoordt, met zijn blik op de stapel honkbalknuppels: *'O ja, Julia, dat had ik je nog willen vertellen: we gaan wat chavalas te grazen nemen.'*

Ze rijden over de brug naar Maryland. 'Die honkbalknuppels heb ik gisteren in beslag genomen,' licht Vince toe. 'Een van jullie cliques was duidelijk iets van plan.'

Julia slaakt een diepe zucht. Zij hoeft er godzijdank niet meer aan mee te doen. En na de rechtszaak is het voor haar homies ook voorbij. Uit haar portemonnee diept Julia de uitdraai van de laatste echo op en houdt die onder Vince' neus. 'Is ze niet prachtig?' glundert ze.

Vince kijkt haar aan met een mengeling van vertedering en bezorgdheid. 'Wordt het een meisje? Gefeliciteerd.'

Dan valt het gesprek stil, alsof zowel Julia als Vince niet goed weten hoe ze het volgende, minder vrolijke onderwerp moeten aansnijden.

'Waar is dat safehouse eigenlijk?' vraagt Julia dan maar.

'In Bethesda.'

Julia fluit tussen haar tanden. 'Bethesda? Doe maar chique.' Ze heeft wel eens van deze heuvelachtige buitenwijk vol vrijstaande villa's gehoord. 'Zo'n safehouse hangt toch vol met microfoons? En is er ook een alarmknop? Dat heb ik tenminste in films gezien.'

Vince geeft een knikje in de richting van haar buik en zegt: 'Alles om jullie beter te kunnen beschermen. Niet om je bang te maken, maar die alarmknop in het safehouse is geen overbodige luxe. Zodra je homies weten waar je zit...'

Julia reageert geprikkeld. 'Waarom ga jij er toch steeds van uit dat ze weten wat ik heb gedaan? Ik denk dat ze dat helemaal niet vermoeden. Ze hebben alleen gemerkt dat ik weg ben, maar ze hebben me toch nooit met jou of die FBI-mannen zien praten?'

Vince trekt een wenkbrauw op. 'Ik heb je toch verteld dat we Dantes gesprekken vanuit de gevangenis afluisteren?'

Julia zucht. 'Maar dat is Dante! En je hebt me zelf verteld dat je zijn codewoorden niet begrijpt. Vince, je mag dan een latino zijn en de aardigste hond die ik ooit heb ontmoet, je kent mijn homies niet zoals ik ze ken. Ze hebben me altijd beschermd.'

Vince kijkt haar kort aan, dan staart hij weer strak voor zich uit. 'Luister, Julia, als Dante vermoedt dat jij onze belangrijkste getuige bent, kan hij dat niet over zijn kant laten gaan. Het zou zijn geloofwaardigheid als leider aantasten. We zijn daarom bang dat Dante je homies groen licht [51](#) heeft gegeven, dat hij...' De

detective maakt zijn zin niet af. ‘Zodra ze je vinden, zullen ze proberen je te babysitten⁵², dat denk ik echt.’

Julia voelt onwillekeurig een rilling over haar rug gaan. Wat als Vince gelijk heeft? Ze moet voor de zekerheid maar alleen met Ana afspreken, besluit ze, zonder Boca en de rest.

Het safehouse blijkt een piepkleine studio in een onopvallend appartementencomplex met uitzicht op een drukke weg met stoplichten en een eindeloze stroom auto's.

‘Je kunt dit met goed fatsoen toch geen safehouse noemen!’ roept Julia als ze er binnen stapt.

Vince grinnikt. ‘Het is inderdaad meer een safehók. Maar wel een luxe hok, kijk maar.’ De detective wijst op een grote flatscreen aan de muur en loopt door naar het kleine maar stijlvolle keukenblok vol moderne apparatuur. Hij zwaait het koelkastje open. In een oogopslag ziet Julia dat dat van onder tot boven is volgestouwd. Vince wijst glimlachend op een doos aardbeien en trekt dan het vriesvak open. ‘En roomijs. Kun je je eigen aardbeienmilkshake maken.’ Haar favoriete drankje. Dat hij dat nog weet.

Vince laat haar zien waar de verborgen camera's en de minuscule microfoons hangen, en wijst haar de rode alarmknop naast het bed. Dan maakt hij aanstalten om te vertrekken. ‘We halen je hier over drie dagen op om te getuigen. Je zit helemaal aan de andere kant van de stad, ver van Oakton Heights, dus je mag gewoon de straat op. Er zitten een goede boekhandel en een supermarkt vlakbij, maar wees wel voorzichtig.’

Als herboren stapt Julia de douche uit. Ze trekt een zwangerschapsjurkje met smalle bandjes aan en draait rond voor de spiegel. Die domme carnavalsmaskers op haar arm. Ze zucht. Dan toch maar een vestje aan. Haar voeten wiebelen in de zomersandalen die ze bij Walmart heeft gekocht. Haar krullen laat ze los over haar schouders hangen. Haar haar is dankzij de zwangerschapshormonen nog voller dan anders. Ze is trots op haar lijf, voor het eerst heeft ze het gevoel dat het doet waarvoor het gemaakt is.

Buiten schuift ze een zonnebril voor haar ogen en snuift diep de boslucht op; ze verbaast zich erover dat die ondanks het drukke verkeer blijft hangen. Voor haar

voeten springt een eekhoorntje weg, snel schiet hij de eerste boom in die hij tegenkomt. Julia kijkt hem na. Ondersteboven aan de stam gluurt hij terug met zijn kraaloogjes, zijn pluimstaart trilt nog na.

Ze wandelt op haar gemak naar het winkelcentrum om de hoek. Daar pronkt de gevel van een Barnes & Noble, de grote en luxueuze boekhandelketen waarnaar ze in Ankeny tevergeefs had gezocht. Ze loopt langs de metershoge schappen. Wat een collectie! Op de plattegrond zoekt ze naar de afdeling Spaanse literatuur, maar haar oog wordt getrokken naar de sectie Zwangerschap & Baby's. Julia kan er niets aan doen, sinds ze dat kleine mensje in zich draagt, is dit het enige onderwerp dat haar echt boeit.

Met een dik boek over de bevalling en het eerste jaar van je baby installeert ze zich even later in een van de comfortabele leren stoelen in de *coffeecorner* van de boekwinkel. Ze leest willekeurig wat roze gekleurde bladzijden, en slaat het weer dicht. Ze laat zich achterover zakken en droomt voor zich uit, haar ene hand op haar buik, haar andere om de verkoelende beker iced tea voor zich op tafel. Rond haar lippen ligt een tevreden glimlach.

[S1](#) opdracht geven tot moord

[S2](#) het in de gaten houden van een bendelid tegen wie moordplannen bestaan

HOOFDSTUK 22

De volgende ochtend houdt Julia langs de drukke weg voor het safehouse een taxi aan. 'Naar The Great Falls Galleries alstublieft.' Vanmiddag ziet ze Ana. En overmorgen is de rechtszaak al. Dit is het enige moment waarop ze kan shoppen voordat ze straks weer in het doodsaaie Ankeny zit. Ze heeft die creditcard toch niet voor niets van Vince gekregen? De detective heeft haar weliswaar aangeraden in de buurt te blijven, maar ach, als er één plek is waar ze geen SM'ers zal tegenkomen, is het wel de luxueuze *shoppingmall*.

Julia staart uit het raam terwijl de chauffeur Metro Avenue op draait. In een flits ziet ze zichzelf hier weer rijden, achter het stuur van Dantes Silverado, tijdens die regenachtige avond waarop ze werd aangehouden. Julia rekent terug. Het is pas een herfst geleden, maar het lijkt al zo veel langer.

Vermoeid ploft ze even later neer op het overdekte terras van de McDonald's. De propvolle tassen van Disney Store, GAPkids en Kids Footlocker zet ze op een stoel naast zich. Ze knijpt haar handen een paar keer open en dicht; de plastic hengsels hebben rode striemen in haar palmen getrokken. Ongeduldig schudt Julia haar frietjes uit over het dienblad, en doopt ze met een paar tegelijk in de ketchup. Dat winkelen maakt hongerig.

Ze prikt haar rietje in de colabeker en neemt een grote slok terwijl ze voor zich uit kijkt. Dan verslikt ze zich. Aan een tafeltje een paar meter verderop, zitten drie kortgeschoren Mexicanen in oversized witte T-shirts naar haar te staren. Waarom doen ze dat? Julia probeert hun gezichten te plaatsen, maar ze weet zeker dat ze ze nooit eerder heeft gezien. De middelste zegt iets tegen de andere twee, waarop die heftig knikken. Dan buigen ze zich naar elkaar toe terwijl ze steeds opnieuw een blik haar kant op werpen. Ze weet het niet zeker, maar Julia meent een tattoo in de nek van een van de gasten te zien.

Ze krijgt geen hap meer door haar keel. Ze duwt zichzelf omhoog, laat haar nog halfvolle dienblad staan en manoeuvreert zich half struikelend met al haar tassen tussen de stoelen en tafeltjes door richting winkels. Waar naartoe?

Haar oog valt op de bakstenen gevel verderop, met in de etalage metershoge foto's van half ontklede jongens. Gehaast loopt ze door. Binnen knijpt ze met ze haar ogen om in de plotselinge duisternis te kunnen zien. Spotjes lichten hier en daar een aangeklede paspop uit, maar verder is het donker. Ze heeft de neiging haar vingers in haar oren te steken, want de muziek is oorverdovend. Julia kijkt om zich heen tot ze de kleedkamers ontdekt.

'Ana! Kun je hiernaartoe komen?' Julia zit voorover geleund op een bankje in een van de pashokjes en probeert boven de muziek uit te komen. Vince durft ze niet te bellen, die zal woest worden als hij merkt dat ze tegen zijn instructies in Bethesda heeft verlaten.

'Waar ben je dan?'

'...bij Abercrombie & Fitch in The Great Falls Galleries.'

'In de wát? Wat doe je daar nou weer? En we hebben toch vanmiddag afgespro...'

'Jaha. Dat weet ik, en ik weet ook dat het ver is, maar schiet alsjeblieft op.'

Julia merkt dat haar handen trillen. Wie waren die jongens? Zijn ze lid van een andere SM-clique? De naderende rechtszaak moet ook binnen SM het gesprek van de dag zijn.

Dit is geen plek voor SM'ers. Houden ze haar soms in de gaten en zijn ze haar achterna gekomen? Ze houdt haar adem in.

Knock knock.

'Smiley, zit je hier? Hier dan?'

Eindelijk. Ze heeft minstens drie kwartier zitten wachten, haar blik angstvallig op de klapdeurtjes gericht. Julia slaakt een zucht van verlichting en stapt naar buiten. Ze krult haar lippen op. '*Hola, Ana!*'

De vriendinnen vallen elkaar in de armen. Dan duwt Ana Julia van zich af en kijkt bewonderend naar haar buik. 'Je bent prachtig, *amiga*! Wat zie je er anders uit! En dan ga je ook nog braaf naar school. Niet dat het me iets kan schelen, hoor. O, ik heb je zo gemist.'

'Ik heb jou ook gemist. Heel erg zelfs.'

Ana kijkt haar onderzoekend aan. 'Waarom deed je nou zo geheimzinnig aan de telefoon? En waarom moest ik helemaal hiernaartoe komen?'

Julia's gedachten buitelen over elkaar heen. Ze is zo blij dat Ana er is. Haar paniek van zojuist komt haar ineens overdreven voor. Is ze echt aan iets ergs ontsnapt? Of heeft ze zich gek laten maken door Vince? Ze haalt haar schouders op. 'Ik weet niet. Er waren een paar jongens die me de stuipen op het lijf joegen.'

'Jongens? Wat voor jongens? Homeboys?'

Julia schudt haar hoofd. 'Ik kende ze niet. Het was de manier waarop ze naar me keken.'

Ana schiet in de lach. 'O, lieve Smiley, doe niet zo gek. Hier komen toch helemaal geen SM'ers? En *chavalas* vertonen zich hier ook niet.' Ze geeft Julia een plagerige duw tegen haar schouder. 'Relax, *chica*.' En, met een knikje naar de tassen aan Julia's voeten: 'Heb je soms de loterij gewonnen?'

'Ik heb nu toch een studiebeurs?' liegt Julia. 'Wie zegt dat ik daar geen babykleertjes van mag kopen?'

'Nou, kom op. Laat maar eens zien wat je allemaal hebt gekocht.'

Als Julia alles weer terugpropt in de tassen, haalt Ana breed glimlachend een klein pakje uit de zakken van haar wijde Dickies. 'Gelukkig maar, nu weet ik zeker dat je deze nog niet hebt.'

Julia pakt verrast het roze vloeipapier aan en vouwt het open. Ontroerd kijkt ze naar schattige roze babyslofjes met gouden strikjes. Ze omhelst haar vriendin. 'Dankjewel,' zegt ze schor.

'*De nada, amiga*.'

Eenmaal buiten vraagt Ana: 'Zullen we naar jouw huis gaan?'

Julia had die vraag al verwacht. Ze aarzelt. Naar Oakton Heights wil ze niet. Maar ze kan Ana toch moeilijk meenemen naar het safehouse? 'Mijn vader wil liever niet dat ik nog in onze buurt logeer wanneer ik hier ben. Hij is net zo blij dat ik me een beetje heb losgemaakt van de StreetMaffia.'

Ana knikt. 'Ik snap je vader wel. Waar logeer je nu dan?'

Julia trekt kreunend haar schouders naar achteren. Ze is moe en haar rug doet pijn van al dat lopen. Eigenlijk wil ze gewoon naar het appartement. 'O, een collega van mijn vader heeft iets voor me geregeld.'

Ana haakt haar arm in de hare. 'Nou, kom op, dan gaan we daar toch heen?'

Bij de deur van het safehouse zoekt Julia in haar schoudertas naar de sleutel die ze van Vince heeft gekregen. Waar heeft ze dat ding nou toch gestopt? De camera's en microfoons schieten door haar hoofd. Vince zal erachter komen dat Ana hier binnen is geweest. Nou ja, dat moet dan maar. Kan hij meteen inzien dat hij zich nogal paranoïde heeft opgesteld. Julia moet ineens grinniken om haar paniekaanval van zojuist. Ze is een angsthaas geworden.

Als Julia de deur opent, fluit Ana tussen haar tanden. 'Een eigen appartementje, en wat voor een. *Chingón* hoor. Ik wist niet dat je vader zulke collega's had.'

Julia negeert Ana's opmerking en loopt naar de koelkast. 'Zin in een milkshake?'

Als ze even later samen op het zachte bed genieten van Julia's zelfgemaakte aardbeienshakes, vraagt Ana: 'Heb je niets meer van Roy gehoord na dat schofterige aanbod?' Julia schudt haar hoofd en Ana klakt met haar tong. 'Klootzakken zijn het. Ik had het je toch gezegd?'

'Je had helemaal gelijk, zoals altijd,' beaamt Julia. 'Maar ik wilde gewoon een keer uittesten hoe dat nou is, seks met een *gringo*. Ik was helemaal niet van plan meteen zwanger te worden.'

'En?'

'En wat?'

'Nou, die seks? Hoe was die?'

'Weet ik niet meer, ik was te dronken en stoned,' grinnikt Julia.

Ana lacht mee. 'Het is goed dat je niets met hem hebt. Kun je gezellig weer hier komen wonen.'

Julia glimlacht. 'Maar dan openen we wel samen die salon, toch?'

'Ja! Kan ik je ook helpen met de baby.' Ana legt haar hand op Julia's buik en buigt zich voorover. 'Jij wordt het gelukkigste meisje van de hele wereld.' Ze gaat weer rechtop zitten. 'En er is nog een voordeel: zwangere vrouwen en moeders hoeven niet meer actief mee te vechten binnen de StreetMaffia, dat weet je toch?'

Julia kijkt haar vriendin verbaasd aan. Nu ze erbij nadenkt heeft ze in de clique inderdaad nooit zwangere meisjes zien rondlopen, of vrouwen met baby's.

'En als ik er ook nog voor zorg dat Boca en ik een kind krijgen,' gaat Ana verder, 'dan kruipen onze kleintjes straks gezellig samen door de zaak terwijl wij werken. Zie je het voor je?'

HOOFDSTUK 23

Julia wordt vroeg wakker van haar piepende telefoon. Slaperig reikt ze naar het toestel onder haar hoofdkussen. Een Whatsappje van Luis? Het is lang geleden dat hij iets uit zichzelf heeft laten horen. Ze opent de foto die hij haar heeft gestuurd. Glimlachend kijkt ze naar haar broertje met zijn grote grijns. Hij is al zo groot. Ze mist hem en ze kan niet wachten tot hij ook weer naar huis komt. Als die rechtszaak nu eens snel achter de rug kon zijn...

Julia kijkt nog eens naar de foto. Ze fronst haar wenkbrauwen. Dan herkent ze plotseling de achtergrond en het is alsof twee handen zich om haar keel sluiten. Ze rolt zichzelf uit bed, pakt een witte zwangerschapsbroek, een lichtgroen strapless hemdje en gympen uit haar koffer, en slaat de deur achter zich dicht.

Julia stopt de taxichauffeur een paar verfrommelde dollars toe en steekt dan zo snel als ze kan de weg over. In het lage appartementencomplex van rode baksteen is niets veranderd, beseft ze terwijl ze even blijft stilstaan om de galerij in zich op te nemen. De voordeur staat op een kier. Harde *reggaetón*-beats knallen haar tegemoet. Ze stapt over de lege pizzadozen en platgeknepen blikjes bier die op de woonkamervloer liggen. Op de bank ligt een man zwaar ademend te slapen. Op tv speelt, aan de softe belichting te zien, een *telenovela*.

Hoe vertrouwd dit beeld haar ook voorkomt, het is niet haar vader die daar ligt. Sinds zij en Luis hier niet meer wonen, deelt haar vader de huur met huisgenoten.

Haastig loopt ze door de gang. 'Luis?' Even aarzelt ze bij de slaapkamerdeur, dan klopt ze zeven keer: twee keer kort, drie keer lang, twee keer kort. Geen reactie. De beats dreunen boven alles uit. Julia draait aan de deurknop en duwt de deur voorzichtig open. Daar, onder het hoge raam met de tralies, zit haar broertje op de opklapbare plastic stoel. Het hoofd gebogen, een groen petje op, zijn flaporen zichtbaarder dan anders onder zijn opgeschoren haar. In zijn blote nek ziet ze rode striemen. Op zijn schoot ligt een tablet, waarop hij driftig tikt. Om zijn jongenslijfje hangt een veel te wijd wit T-shirt.

'Luis?' vraagt Julia opnieuw maar harder.

Haar broertje recht zijn rug en zet het volume van de muziek zacht. Julia merkt de lange nagel aan zijn pink op en huivert. Dan draait hij zich om.

‘*Hola, mi hermana*’⁵³, grinnikt hij. ‘Je hebt mijn foto dus gekregen?’

Julia knikt en zegt niets.

Haar broertje heeft nog altijd zijn vertrouwde jongensgrijns, maar zijn ogen doen niet mee. En er is nog iets anders veranderd. Iets in zijn gezicht. Op de foto was de donkere vlek op zijn wang haar ook al opgevallen. Julia grijpt zich vast aan de deurpost. Onder het rechteroog van haar negenjarige broertje staat één zwarte getatoeëerde traan.

Zwijgend schuifelt ze naar het stapelbed en gaat op de rand van de onderste matras zitten. Ze kijkt om zich heen. Haar popposters zijn verdwenen. Aan de wand naast het bed van haar broertje hangt nu een metershoge zelfgemaakte tekening van een clownskop met bloeddoorlopen ogen, de letters SM en de tekst WELCOME TO HELL.

‘Je bent dik geworden, zus,’ plaagt Luis. ‘En je ziet eruit als een *gringa*.’

Julia negeert hem. ‘Wanneer hebben ze je ingejumpt?’ vraagt ze.

‘Vier maanden geleden,’ antwoordt Luis.

‘In Oaxaca?’ Julia kijkt haar broertje verbaasd aan. ‘Waarom?’

Luis haalt zijn schouders op. ‘Gewoon.’

‘Gewóón?’ Julia fronsst haar wenkbrauwen.

‘Ik kende niemand, daar in Oaxaca, Julia. En toen ontmoette ik hen. Mijn homies zijn aardig.’

‘Waarom ben je dan hier?’

‘Ik wilde in de zomervakantie bij jullie zijn,’ verklaart Luis. ‘Bij jou en bij *papi*. En Ramón wilde mijn ticket wel betalen.’

‘En wat denk je dat Ramón voor die gunst terugverwacht, Luis?’ bitst Julia boos.

Haar broertje kijkt schuldbewust naar zijn handen.

Julia wijst naar de traan op zijn wang. Haar stem klinkt zachter nu: ‘Heb je echt iemand moeten...’

Haar broertje blijft naar zijn handen staren en zwijgt.

‘Ik ga wat te eten voor ons halen,’ zegt Julia terwijl ze zich kreunend uit de matras duwt. Ze voelt zich licht in haar hoofd. ‘Ik heb nog niet ontbeten. Wil jij iets?’

Luis knikt haar dankbaar toe. ‘Graag, wil je een van je lekkere omeletten voor me maken?’ Julia glimlacht en loopt naar de keuken. Ze opent de kastjes een voor een. Niets. ‘Ik ben even naar de winkel!’ roept ze Luis toe en dan loopt ze de deur uit.

Het is maar een klein stukje naar de supermarkt. Ze waagt het erop. Daar op de hoek ziet ze de vertrouwde gevel van de 7-Eleven al.

Ze wil juist de winkel binnen stappen als er luid getoeter klinkt. Een groene Toyota komt met piepende remmen tot stilstand. De achterklep is provisorisch met touwen vastgeknoopt. Uit de opening steken lange stokken, die zo te zien tot aan het dashboard reiken. Vishengels. Een kortgeschoren koppie steekt door het open autoraam.

‘Smiley! Wat fijn dat je terug bent!’ Het is het lachende gezicht van Boca. Hij laat zijn blik goedkeurend over haar zwangere lijf gaan. ‘Ik mag je feliciteren, begreep ik al van Baby Blue?’ Julia glimlacht onzeker naar Boca. Het portier aan de bijrijderskant gaat open en Ana komt op haar afgeslenterd. Haar vriendin omhelst haar stevig en fluistert in haar oor: ‘Wat doe jij nou hier? Heb je je vader opgezocht?’

Julia knikt. Ze zegt maar niets over Luis. Haar blik flitst onzeker van Ana naar de Toyota en terug.

‘Maak je geen zorgen,’ fluistert haar vriendin, ‘ik heb ze verteld dat je bij je oma in Oaxaca bent geweest omdat ze ziek is. En dat je daar zwanger bent geworden van een Mexicaan.’

‘Dankjewel, *amiga*,’ fluistert Julia op haar beurt.

‘Ga je mee vissen?’ roept Boca haar toe. Hij trommelt ongeduldig met zijn vingers op het portier.

‘Ja! Ah, toe, Julia, ga mee?’ vraagt Ana. ‘Bij de watervallen, weet je wel? Gooien we daarna onze zelfgevangen vis op de barbecue.’

Julia moet in een fractie van een seconde beslissen. Ze hoort de waarschuwendende stem van Vince in haar achterhoofd.

Het raampje van de achterbank wordt nu ook naar beneden gedraaid. Negra. ‘Smiley! Kom!’ gebaart ze. Achter haar duikt het getatoeëerde gezicht van Chico op, die zijn gouden tand laat blinken. ‘Of ben je soms bang geworden voor je homies?’ grijnst hij.

Julia schudt snel haar hoofd. Als ze het al zou zijn, kan ze dat nu onmogelijk laten merken.

Ze moet vooral geen argwaan wekken, Julia smoort het stemmetje van Vince. Kom op, het zijn haar vrienden, haar eigen homies. En Ana is er toch bij? Ze krijgt een idee. Misschien kan ze voor de zekerheid...

‘Chico, ik ga mee!’ roept ze haar homies toe. Ze houdt haar telefoon in de lucht. ‘Even mijn vader laten weten dat hij zijn eigen ontbijt maar moet regelen.’ Ana knipoogt naar haar en loopt alvast terug naar de auto.

Julia draait zich met haar rug naar de Toyota en houdt de telefoon tegen haar oor. Goddank, hij neemt op. ‘Luis, luister,’ begint ze gehaast. ‘Ik stuur je zo meteen een nummer door. Dat moet je bellen als ik vanmiddag om twaalf uur niet terug ben, oké?’

‘Huh? Twaalf uur? En mijn eieren dan?’

‘Luis,’ sist Julia, ‘dit is belangrijk. Beloof me dat je dat nummer belt, en zeg dat ik bij de watervallen ben.’

‘De watervallen?’

‘Beloof het me gewoon!’ Als hij nu maar niet blijft tegensputteren.

‘Beloofd.’ Julia haalt opgelucht adem en stuurt haar broertje de contactgegevens van Vince Gomez door.

Negra stapt uit en houdt het achterportier uitnodigend open. Ze geven elkaar de kenmerkende handdruk van hun clique. Julia wurmt zich moeizaam op de achterbak naast Chico. Die vishengels zitten behoorlijk in de weg. Negra laat zich naast haar op de bank zakken en trekt het portier dicht. ‘We kunnen, hoor!’

Chico fluit naar haar terwijl hij zijn blik over haar borsten laat glijden. Ze zijn door haar zwangerschap groter geworden. ‘Jij wordt ook met de dag mooier, Smiley,’ zegt hij, terwijl hij met zijn vingers langs haar bovenbeen strijkt. Julia durft hem niet van zich af te slaan.

Op haar rechteronderarm voelt Julia nu een zachte, kleine hand. ‘Wat fijn je weer te zien,’ glimlacht Negra.

‘Hoe is het met jullie?’ vraagt Julia. Ze probeert niets te laten merken, maar haar stem klinkt klein. Verdomme, heeft die *cabrón* van een Vince het dus toch voor elkaar: ze is bang geworden voor haar eigen homies.

De zon brandt op de auto, al is het nog vroeg. De neplederen bekleding plakt aan haar bovenbenen en rug. Boca heeft de radio aangezet en hij, Ana, Chico en Negra zingen luidkeels en knettervals mee op 'Gasolina'. Julia probeert zo opgeruimd mogelijk te doen en zingt ook mee.

Ze rijden door het bos, over kronkelende, heuvelachtige weggetjes. In de berm ligt een aangereden hert, het is nog jong. Julia ziet voor zich hoe het beestje de weg over rende en plots stokstijf bleef staan en met wijd open ogen in de naderende koplampen staarde. En hoe zijn moeder, die had staan wachten, geschrokken moet zijn weggevlucht na de klap die onherroepelijk volgde. Julia schraapt haar keel. Ze is een emotioneel wrak sinds ze zwanger is.

Boca parkeert de auto op de ongeplaveide parkeerplaats. Julia hoort de rivier al. Boca en Chico dragen de hengels en een emmer met visgerei, Negra en Ana een koelbox en een tas. Julia biedt aan te helpen, maar haar homegirls willen er niets van horen: 'Nee joh, niet in jouw conditie!'

Het gebulder van de watervallen komt steeds dichterbij. Bij het hek moeten ze klimmen, maar dat gaat moeizaam met haar dikke buik. Chico blijft op haar wachten, pakt haar bij een arm en helpt haar eroverheen. Zo attent kent ze hem niet. Hij geeft haar een kus op haar wang en dan lopen ze verder, over kleine bospaadjes en langs de grote, platte rots waarop ze destijds met Dante zat.

Julia begint moe te worden en raakt buiten adem. Ze heeft het ook zo warm. 'Kom op zeg, hoe lang willen jullie nog lopen?'

Ana draait zich naar haar om. 'We zijn er bijna, *amiga*, nog even volhouden.'

Eindelijk ziet Julia haar homies aanstalten maken om met hun hengels naar de waterkant te klauteren. Het is hier steil, het water klotst tegen de gladde rotsen, ze moet zich vasthouden aan de takken.

Ana pakt haar hand. 'Kom, verderop is een plekje onder de bomen waar we lekker kunnen zitten. Ik heb taco's meegenomen.'

Julia kijkt naar Ana die voorovergebogen de picknickspullen uitpakt, en naar Boca die zijn vishengel inspecteert. Ze voelt zich opgelucht: er is niets veranderd. Natuurlijk is er niets veranderd. Alsof haar homies haar iets aan zouden willen doen.

Chico legt zijn hengel op de grond, komt naast haar staan en slaat een arm om haar schouder. 'Gaat het wel?' vraagt hij bezorgd. 'Ben je erg moe?'

Julia glimlacht. 'Het gaat wel weer.'

Hij buigt zich voorover, zijn mond is nu heel dicht bij de hare. Ze kan zijn adem voelen. Nu Dante opgesloten zit, denkt hij kans te maken, zeker? Julia probeert over Chico's schouder oogcontact te zoeken met Ana, maar die is nog altijd druk met de koelbox.

'Mag ik niet de *papi* van je baby zijn?' vraagt Chico. Julia ruikt zijn zweet en voelt zich misselijk worden. Ze wendt haar gezicht af. Zij en Chico? Ze moet er niet aan denken. Ze ziet hoe Ana zich eindelijk heeft opgericht van het picknickkleed; ze staat van een afstandje naar hen te kijken. Julia maakt haar ogen groot en vormt met haar mond geruisloos het woord *Socorro!*⁵⁴ Chico heeft inmiddels haar kin gepakt en haar gezicht weer naar zich toe gedraaid. Terwijl hij haar probeert te zoenen ziet Julia vanuit haar ooghoek hoe Ana traag op hen af komt lopen. Schiet nou op!

Ana tikt Chico op zijn schouder. 'Homeboy, kun je éven aan de kant?' Chico zet een stap opzij, en Julia ontspant zich. Ze wist wel dat haar vriendin haar te hulp zou schieten.

Ana komt tegen haar aan staan, zo dichtbij dat hun buiken elkaar raken. Ze kijkt Julia indringend aan. Julia voelt zich ongemakkelijk worden. Waarom staart ze nou zo?

'Je hoefde je er alleen maar aan te houden...'

'Waarom? Wat bedoel je?' vraagt Julia. Weet ze iets? Ze kan toch niets weten? Haar hart klopt in haar keel.

'Aan de Gouden Regels. Ik heb ze je zelf uitgelegd. Waarom heb je niet gewoon naar me geluisterd? Jij dacht dat je ons te slim af was, hè, met je boeken en je luxe appartementje en je zogenaamde opleiding?'

Julia opent haar mond. Ze wil Ana vertellen hoe het gegaan is. Ana is haar beste vriendin, en als er iemand is die haar begrijpt, dan is het Ana wel. Bovendien heeft Julia háár nooit verraden.

Maar plotseling vouwt zich van achteren een sterke mannenarm om haar hals en ze voelt iets scherps tegen haar mondhoek.

'Smiley? Lach eens?'

Julia krijgt geen adem. Dan trekt Chico het mes met een ruk terug.

Ze zucht opgelucht. Wat een stom geintje, denkt ze nog. Prompt geeft hij haar zo'n harde duw dat ze voorover op de grond valt. In een reflex weet ze met haar

handen haar val te breken, het scheelde niets of ze was op haar buik terechtgekomen.

Julia probeert op te krabbelen, maar Negra en Boca hebben zich op haar voeten en enkels geworpen en drukken haar tegen de grond. Ana is op haar hurken gezakt.

‘Het spijt me, *amiga*,’ fluistert Ana in haar oor. Dan een scherpe klik. En uit het niets een felle pijscheut.

‘Wat doe je?’ vraagt Julia ontzet terwijl ze naar haar buik grijpt.

‘Dit,’ zegt Ana, ‘is voor de StreetMaffia.’

‘Eén.’

‘En deze is van Dante,’ zegt Chico.

‘Twee.’

‘*You rat, you die*,’ zeggen al haar homies.

‘Drie.’

‘*Hasta la muerte*, Smiley.’

[s3](#) mijn zus

[s4](#) help!

EPILOOG

Smiley heeft echt bestaan. Ze heette Brenda Paz, was lid van de beruchte Salvadoraanse *gang* MS-13 en werd in 2003 dood aangetroffen op een rivieroever in de Amerikaanse staat Virginia.

Twee van haar moordenaars kregen levenslange gevangenisstraffen. ‘Dante’ werd vrijgesproken wegens gebrek aan bewijs, ondanks sterke aanwijzingen dat hij opdracht had gegeven tot de moord. Toch zit ook hij de rest van zijn leven achter tralies: dankzij de gedetailleerde informatie die Brenda Paz de politie en de FBI gaf, konden hij en een andere belangrijke bendeleider worden opgepakt en veroordeeld.

VERANTWOORDING

Als journalist maak je wel meer indrukwekkende verhalen mee, maar soms is er een verhaal dat je jarenlang bijblijft. Dit is zo'n verhaal.

De veldresearch voor Smiley deed ik in 2005, toen ik freelance correspondent was in de Verenigde Staten voor onder andere *Nieuwe Revu*. In dat blad verscheen in nummer 4 van 2006 mijn artikel over de straatbende MS-13 onder de naam 'Brenda moest gewoon dood'. Maar in dat artikel kon ik onmogelijk alle informatie kwijt die ik had verzameld. De map 'Smiley' belandde in een kast, verhuisde mee naar Nederland en bleef me al die tijd aanstaren.

Nu is die map een boek geworden. Fictie. Het overgrote deel komt voort uit mijn verbeelding. Maar ik had het nooit op zo'n realistische manier kunnen schrijven zonder de welwillende medewerking van de mensen die de echte Smiley hebben gekend of die betrokken waren bij haar zaak. Ik noem graag Victor Ignacio, gangdetective van het Alexandria City Police Department; Patrick Stokes en zijn collega (die anoniem wenst te blijven), destijds assistent-openbaar aanklagers bij het Openbaar Ministerie in Alexandria; Stephen Kodak, oud-Supervisory Special Agent bij de FBI in Washington D.C.; Greg Hunter, advocaat en voogd van Brenda Paz; medewerkers van de MS-13 National Gang Taskforce van de FBI en van de Northern Virginia Regional Gang Task Force; en jeugdwerkers bij de Boys and Girls Club in Falls Church, Virginia. Zij hebben mij verteld wat ik wilde weten en me meegenomen naar de plekken die ertoe deden.

Verder heb ik voor dit boek gebruikgemaakt van transcripties van verhoren, van bewijsmateriaal (foto's en brieven) en van het vonnis van de rechter in de rechtszaak tegen de moordenaars van Brenda Paz.

Voor mijn begrip van de subcultuur van latinameisjes in de vs en de rol die zij spelen binnen straatbendes, heb ik het boek *Homegirls* van Norma Mendoza-

Denton (2008, Blackwell Publishing) gelezen.

Een documentaire over de moord op Brenda Paz – waarin zij zelf te zien is tijdens de verklaringen die ze aflegde op het politiebureau – is te bekijken via Daily Motion. Zoek op: ‘Gangland: You Rat, You Die’. Waarschuwing: bevat schokkende beelden.

DANKWOORD

Aan mijn redacteur Annelies, die onverstoort bleef in tijden van paniek, en onmisbaar bleek bij het structureren van mijn gedachten. Aan mijn proeflezers Annebeth (voor haar kritische blik op het Spaans en op de Latijns-Amerikaanse migrantencultuur in dit boek), Samantha (voor haar spontane mening over de spanningsopbouw) en Heike (voor haar vriendschap en bemoedigende woorden). Aan Henrike, omdat ze mij tijdens een van onze etentjes op het spoor van Ana zette, en aan Deirdre voor haar gastvrijheid en aanmoediging. En natuurlijk aan Wouter, voor zijn onafhankelijke geest, zijn onwrikbare loyaliteit, en voor de kaas en wijn in nachtelijke werkuren. Mijn speciale dank gaat uit naar mijn jonge proeflezers Marijne en Ilja, die met hun enthousiasme mijn laatste twijfels wegnamen.

Muchas gracias a todos!